കമ്യൂണിസവും കത്തോലിക്കരും

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
ST. ANTONY'S MONASTERY
CHAVARA

കെ. എം. ജോസഫ് ബി. എസ്സി., ബി. എൽ.

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
ST. ANTONY'S MONASTERY
ALWAYE
232
1-52
39.9
05

Price Rs. 1-50

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
ST. ANTONY'S MONASTERY
182
ALWAYE
CARMEL LIBRARY
NO.
ALWAYE-S.A.M-KE

കമ്യൂണിസവും കത്തോലിക്കരും

കെ. എം. ജോസഫ് ബി. എസ്സ്‌സി: ബി. എൽ.

ഒന്നാം പതിപ്പ്

കോപ്പി-1000

1961 നവംബർ.

M/239.9
JOS

Printed at the Deepika press, Kottayam

16841
CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
ST. ANTONY'S MONASTERY
234
ALWAYE

Dedicated in filial devotion

to my Alma Mater

The St Ephrem's High School
Mannanam,

where I studied

under the paternal guidance of

Rev Fr William C. M. I.

on the occasion of the Diamond

Jubilee of this illustrious institution

of Kerala.

16841

CARMEL LIBRARY
No. 1908
ALWAYE, S. INDIA
CHAVARA
No-93

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
ST. ANTONY'S MONASTERY
ALWAYE

CHAVARA CHILDREN'S HOME
ST. ANTONY'S MONASTERY
ALWAYE
CHAVARA CHILDREN'S HOME
LIBRARY
No. 1708
ALWAYE-S.A.M-KERALA

കമ്യൂണിസവും കത്തോലിക്കരും

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ വിപ്ലവസിദ്ധാന്തങ്ങൾ എത്രവേണമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ വിപ്ലവസിദ്ധാന്തവും ഭൂമുഖത്തെയാകെ മാറ്റുമെന്നു് അവകാശപ്പെട്ടകയും ചെയ്തിരുന്നു. ശാസ്ത്രീയവിപ്ലവം പുരോഗമിക്കുകയും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ നിർബ്ബാധം പ്രവർത്തിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഭൂമിയിൽ സ്വർഗ്ഗാനുഭൂതിയുണ്ടാകുമെന്നു് ചിലർ സിദ്ധാന്തിച്ചു. സ്ത്രീകൾക്കു് വോട്ടവകാശവും ഉദ്യോഗവീതവും ലഭിച്ചാൽ സർവ്വതും ശരിയാകുമെന്നു് ചിലർ വാദിച്ചു. എഴുത്തും വായനയും എല്ലാവർക്കും അറിവായാൽ അധികാരികൾക്കു വിവേകവും ഭൂമിയിൽ സമാധാനവും ഉണ്ടായിക്കൊള്ളുമെന്നു് ചിലർ വ്യാമോഹിച്ചു. ഈ വിപ്ലവാശയങ്ങളെല്ലാം ഏതാനും വർഷത്തേയ്ക്കു് ഇളകിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. രോഗത്തേയും, ദുരത്തേയും കീഴടക്കുന്നതിനും പ്രപഞ്ചരഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ശാസ്ത്രം വളരെയൊക്കെ സഹായിച്ചു. പക്ഷേ, ഈ അനുഗ്രഹങ്ങളൊക്കെ വർഷിച്ച ശാസ്ത്രം യുദ്ധത്തെ അതിഭയങ്കരമാക്കി. ടാങ്കുകളും ബോംബുകളും വിഷവാതകങ്ങളുമെല്ലാംകൂടിയാൽ മനുഷ്യസംസ്കാരം തന്നെ ഇല്ലെന്നാവും. ശാസ്ത്രീയമായ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ സമ്പൽസമൃദ്ധിയുണ്ടാക്കി. പക്ഷേ, അതു് അനേകായിരങ്ങളെ തൊഴിൽരഹിതരാക്കുകകൂടി ചെയ്തു. സ്ത്രീകളുടെ വോട്ടവകാ

ശവും ഉദ്യോഗനേട്ടവും ഭരണത്തെ എങ്ങും മെച്ചപ്പെട്ടതായില്ല. അഴിമതികളും അക്രമങ്ങളും പഴയപടി തുടർന്നു. ഭരിപക്ഷം പുരുഷന്മാരെപോലെ സ്ത്രീകളും വിവേകശൂന്യരായി പെരുമാറി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരംകൊണ്ട് എഴുതാനും വായിക്കാനും മഹൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിക്കാനും പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ ഒരു പോലീസിനും പിടികൊടുക്കാത്തവരും പിടിച്ചാൽ ഒരു കോടതിക്കും ശിക്ഷിക്കാൻ കഴിയാത്തവരുമായ കുറ്റവാളികളേയും ഈ വിദ്യാഭ്യാസം ഉല്പാദിപ്പിച്ചു. അഭ്യസ്തവിദ്യനായ കുറ്റവാളി അവന്റെ കുറ്റകൃത്യത്തെ ഒരു കലയും ശാസ്ത്രവും തൊഴിലുമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്.

രണ്ടു വിപ്ലവാശയങ്ങൾ

ഒരമ്പതു വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ലോകത്തെ ഇളക്കിപ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ വെമ്പൽപൂണ്ട നിലകൊണ്ടിരുന്ന വിപ്ലവങ്ങളിൽ രണ്ടേ രണ്ടു മാത്രമാണ് ഇന്നു കായ്മയായി അവശേഷിക്കുന്നതു്. മറ്റുള്ളവ നിശ്ശേഷം നശിക്കുകയോ അപമാനിക്കപ്പെട്ടുകയോ അവിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുകയോ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചിന്തകന്മാരെ ആകർഷിക്കുന്ന രണ്ടു വിപ്ലവാശയങ്ങളേ ഇന്നു് ആഗോളവ്യാപകമായി നിലവിലുള്ളൂ. അവ കമ്യൂണിസവും കത്തോലിക്കാസഭയുമാണ്. ഇവയ്ക്കുതമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസം കമ്യൂണിസം കേവലം പ്രാകൃതവും യാഥാസ്ഥിതികവുമാണെന്നുള്ളതാണ്.

പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് സഭകൾ

പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സഭകളൊന്നും ലോകത്തെ മുഴുവൻ അതിന്റെ രംഗമായി കരുതുന്നില്ല. ദേശീയ സഭകളെക്കുറിച്ചാണ് അവർ ആലോചിക്കുന്നതു്. കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസം നിലവിലിരുന്ന പ്രത്യേക രാജ്യങ്ങളിൽ ഉടലെടുത്ത പ്രത്യേക വിപ്ലവങ്ങളാണ് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സഭകൾ. ഇങ്ങനെയാണ് ജർമ്മനിയിൽ ലൂദറിനിസവും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ആംഗ്ലിക്കൻ സഭയും സ്കോട്ട്ലണ്ടിൽ കവനന്റേഴ്സും സ്വിറ്റ്സർലണ്ടിൽ

കാൽവനിസ്റ്റ്സും മറ്റും ഉണ്ടായതു്. കത്തോലിക്കാസഭയും കമ്യൂണിസവുമാകട്ടെ ലോകത്തിനു മുഴുവനുംവേണ്ട സംസ്കാരങ്ങളെയാണു് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതു്. വിദ്യാഭ്യാസം, ഗവ മ്മെണ്ടു്, വ്യാപാരം, വിവാഹം, ഉല്ലാസം, കല, തീയേറ്റർ എന്നുവേണ്ട മനുഷ്യജീവിതത്തെ ആസകലം ബാധിക്കുന്ന പ്രത്യേക സംസ്കാരങ്ങളാണു് സഭയുടേയും കമ്യൂണിസത്തിന്റേയും ലക്ഷ്യം. ഇവയ്ക്കു പല കാര്യങ്ങളിലും സാമ്യമുണ്ടു്. പക്ഷേ മൗലികമായ കാര്യങ്ങളിലെ അകൽച്ച അവസാനിപ്പിക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ലാത്തതാണു്.

യോജിപ്പും വിയോജിപ്പും

കത്തോലിക്കാസഭയും കമ്യൂണിസവും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നതും വിയോജിക്കുന്നതുമായ രംഗങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. പലരും വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഈ രണ്ടു വിപ്ലവസിദ്ധാന്തങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇടയുന്നതു് വസ്തുവിന്റെ പേരിലല്ല. ഒരു സാധാരണക്കാരൻ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരനെ നിർവ്വചിക്കുന്നതു്, സ്വകാര്യസ്വത്തു് ഉണ്ടാകാത്തവണ്ണം സ്വത്തു മുഴുവൻ ഒരു കേന്ദ്ര അധികാരത്തിനു വിധേയമാക്കണമെന്നു വാദിക്കുന്നവൻ എന്നായിരിക്കും. ഇതാണു് ശരിയെങ്കിൽ കത്തോലിക്കരുടെ സന്യാസികളാണു് തികഞ്ഞ കമ്യൂണിസ്റ്റുകൾ. അവക്കു സ്വകാര്യസ്വത്തില്ല. കേന്ദ്ര അധികാരത്തിനു വിധേയരായി പൊതുമുതലിനെ പൊതുവായി അവർ അനുഭവിക്കുന്നു. പക്ഷേ സന്യാസികൾ എന്തുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നെന്നും അതിന്റെ ഫലം എന്താണെന്നും കത്തോലിക്കർക്കറിയാം. സ്വന്തം സമ്പാദ്യത്തെക്കുറിച്ചോ പാപ്പിടത്തെക്കുറിച്ചോ ഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചോ ക്ലേശിക്കാതെ മുഴുവൻസമയവും ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി അദ്ധ്വാനിക്കുന്നതിനാണു് ആദിമക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ സ്വത്തിനെ ഒരുമിച്ചുകൂട്ടി പൊതു ഉടമ സ്ഥാപിച്ചതു്. ഇന്നത്തെ സന്യാസികളും ദാരിദ്ര്യം എന്ന വ്രതത്തോടുകൂടി ബ്രഹ്മചര്യം അനുസരണ എന്ന വ്രതങ്ങളും സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരുവൻ സ്വന്തമെല്ലാം സമൂഹത്തെ ആശ്രയിക്കണമെന്നു വന്നാൽ അവന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ

വും അതിനനുസരിച്ച് പരിമിതമായിരിക്കും. സന്യാസികൾ ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി സ്വമനസ്സാലെ മേലധികാരികൾക്കു പൂ ർണ്ണമായി കീഴ്പ്പെട്ടുകയാണ്. സ്വത്തു് ഉപേക്ഷിക്കുന്നതും സ്വത്തു് സമ്പാദിക്കാനുള്ള അവകാശം കൈവെടിയുന്നതും ചില സാഹചര്യങ്ങളിൽ പരിഗണനാർഹമാണെങ്കിലും മിക്ക സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടേയും അന്ത്യത്തേയാണ് അതു കുറിക്കുന്നതു്. കമ്യൂണിസം എവിടെയെങ്കിലും സ്ഥാപിതമാകുന്നതിനു മുമ്പു് ഹില്ലയർ ബല്ലക്കു പറഞ്ഞു. "എവിടെയെങ്കിലും 'സോഷ്യലിസം' നടപ്പായാൽ അവിടം അടിമകളുടെ നാടായിരിക്കും. സ്വത്തു മുഴുവൻ സ്റ്റേററിന്റെ പിടിയിലമർന്നാൽ പിന്നെ സ്റ്റേററിനു മാത്രമാണു് നമുക്കു് എന്തെങ്കിലും ഉപജീവനമാർഗ്ഗം പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതു്. ഒന്നുകിൽ ആ സ്റ്റേററിന്റെ കീഴിൽ പണിയെടുത്തു് കിട്ടുന്നതു വാങ്ങി ജീവിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണികിടന്നു് മരിക്കണം. ഇതായിരിക്കും മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ. സ്വത്തിനുള്ള അവകാശത്തോടൊപ്പം സ്വാതന്ത്ര്യവും മനുഷ്യനു് നഷ്ടപ്പെടുന്നു. ഈ നിഗമനം ശരിയാണെന്നു് കമ്യൂണിസ്റ്റു രാജ്യങ്ങൾ തെളിയിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഒരു യജമാനനും ഒരു മുതലാളിയും ഒരു തൊഴിൽദായകനും- സ്റ്റേററു്. അതിന്റെ അപ്രീതിക്കു പാത്രമായാൽ പിന്നെ പട്ടിണിയും മരണവുമേ നമുക്കവശേഷിക്കൂ.

ഭരണരീതി

സഭയും കമ്യൂണിസവും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വിയോജിപ്പു് ഭരണരീതിയിലുമല്ല. പലതരത്തിലുള്ള ഗവണ്മെണ്ടുകളെ സഭ തരണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഏകാധിപത്യം, പ്രജാധിപത്യം, റീജൻസി കൗൺസിൽ, രാജാധിപത്യം, സാമ്രാജ്യത്വം, പ്രഭുഭരണം, റിപ്പബ്ലിക്കു് എന്നിവയെല്ലാം സഭയ്ക്കു സുപരിചിതങ്ങളാണു്. ഗവണ്മെണ്ടിന്റെ പേരിനേയോ ബാഹ്യരൂപത്തേയോകാൾ പ്രധാനം അതു് ഏതു തരക്കാർ നടത്തുന്നു എന്നതാണെന്നു് സഭ അനുഭവിച്ചു റിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അഴിമതി നിറഞ്ഞ ഒരു ജനാധിപത്യത്തേക്കാൾ എത്രയോ ഭേദമാണു് ശുദ്ധമായ ഒരു ഏകാധിപത്യം. ഒരു ചെറിയ കൂട്ടകെട്ടിന്റെ അധികാര ദുർമ്മോഹം

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
St. ANTONY'S MONASTERY

എത്ര മഹത്തായ ഭരണഘടനയേയും എത്ര വിപുലമായ വോട്ടവകാശത്തേയും ദുർവിനിയോഗിച്ചെന്നുവരും. എങ്കിലും കത്തോലിക്കർ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരേപോലെ ഏകാധിപത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ലോകത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതിനു് തൊഴിലാളികളുടെ ഒരു ഏകാധിപത്യം സ്ഥാപിക്കണമെന്നു് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. എന്നാൽ എല്ലാവിധ ഏകാധിപത്യങ്ങളേയും കത്തോലിക്കർ അവിശ്വസിക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ ദൈവികാധികാരം ഒരിക്കലും ഒരു കത്തോലിക്കാസിദ്ധാന്തമായിരുന്നിട്ടില്ല. വിചിത്രമായ ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരനായ ജയിംസ് ഒന്നാമൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കത്തോലിക്കരായ സ്വാരേസ് സ്പെയിനിലും ബെല്ലാർമൈൻ ഇറലിയിലും ജനകീയ ഭരണത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

വ്യക്തിയുടെ വിലയും മഹത്വവും

മനുഷ്യക്കു് അവരുടെ കാര്യം നോക്കാൻ പ്രാപ്തിയില്ലെന്നുള്ള സങ്കല്പത്തിലാണു് എല്ലാ ഏകാധിപത്യ രാജ്യങ്ങളും പ്രവർത്തിക്കുന്നതു്. സഭയാകട്ടെ വ്യക്തികളുടെ വിലയേയും മഹത്വത്തേയുംപറ്റി പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഏതു് ഏകാധിപത്യവും ഒരു വ്യക്തിയിലോ ഒരു കൂട്ടം വ്യക്തികളിലോ വളരെയധികം അധികാരവും ശക്തിയും നിക്ഷേപിക്കുന്നു. നേരേമറിച്ചു് അധികാരം വ്യക്തികളിൽ നിന്നു വരുന്നെന്നും അതു് അവക്കുമാത്രം ഉള്ളതാണെന്നുമാണു് സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. അധികാരം ഒരു വ്യക്തിയിലോ സംഘത്തിലോ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിന്റെ ദുരന്തഫലങ്ങൾ സഭ അതിന്റെ നീണ്ട ചരിത്രത്തിൽ പലവട്ടം അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അധികാര കേന്ദ്രീകരണമാണു് പലപ്പോഴും യുദ്ധങ്ങൾക്കുപോലും ഇടയാക്കുന്നതു്. ഭരിപക്ഷത്തെ മർദ്ദനത്തിനും ചൂഷണത്തിനും അതു് ഇരയാക്കും. വ്യക്തികളുടെ മഹത്വത്തെ അതു് അവഗണിക്കുകയും അവകാശങ്ങളെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും സഭയും കമ്യൂണിസവും തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പോ വിയോജിപ്പോ രാഷ്ട്രീയ പ്രമാണങ്ങളിലല്ല.

യോജിക്കുന്നു

യോജിപ്പുള്ള കാര്യങ്ങൾ നമുക്ക് ആദ്യം ആലോചിക്കാം.

സാഹചര്യം

കത്തോലിക്കാസഭയും കമ്യൂണിസവും എതാണ്ട് ഒന്നുപോലുള്ള സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് വളർന്നുവന്നതു്. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവുമായ വ്യവസ്ഥകളുടെ തകർച്ചയിൽനിന്നാണ് കത്തോലിക്കാസഭയും കമ്യൂണിസവും പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. ക്രിസ്തുമതം ആരംഭിക്കുന്ന കാലത്തെ ചരിത്രം ആക്കം വസ്സരിക്കത്തക്കതല്ല. മതം നശിച്ചുതുടങ്ങി. മനുഷ്യൻ ഒരുകാലത്തു പൂജിച്ചിരുന്ന ദേവന്മാർ വിലയില്ലാത്ത സങ്കല്പങ്ങളാണെന്നു് അവക്കു ബോദ്ധ്യമായി. അതിനെതുടർന്നു് നിരീശ്വരത്വവും അവിശ്വാസവും സർവ്വത്ര വ്യാപിച്ചു. മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെല്ലാം തകർന്നു. സാമ്പത്തികക്രമവും താറുമാറായി. നേതാക്കന്മാരുടെ സ്വഭാവം അതിഭയങ്കരമായ സ്വാർത്ഥതയായി അധ:പതിച്ചു. സീസ്സർ ഗാലിക്കു യുദ്ധത്തിനുപോയതു് അവർ എന്തെങ്കിലും തെറ്റു ചെയ്തിട്ടല്ല. അയാൾക്കു ധനം വേണ്ടിയിരുന്നു. അതു വേഗം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമായിരുന്നു യുദ്ധം. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു് സീസ്സർ റോമിൽ വന്നതു് സർവ്വ അധികാരങ്ങളും വിലയ്ക്കുവാങ്ങാൻ വേണ്ട ധനവുമായിട്ടാണു്. ഒരുകൂട്ടം പ്രഭുക്കൾ ബഹുഭൂരിപക്ഷം പാവങ്ങളുടെ പ്രയത്നഫലം ചൂഷണംചെയ്തു് സുഖലോലുപരായി കഴിഞ്ഞുവന്നു. അടിമത്തം അന്നത്തെ അംഗീകൃതവും ബഹുമാന്യവുമായ വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതിയും അടിമകളുടേതിൽനിന്നു് ഒട്ടും ഭേദമായിരുന്നില്ല. ചൂഷണം ചെയ്യുന്ന മുതലാളികളും ചൂഷണവിധേയരായ തൊഴിലാളികളും തമ്മിലുള്ള അന്തരം അടിക്കടി വർദ്ധിച്ചുവന്നു. കൂലി തുച്ഛവും സേവനവ്യവസ്ഥകൾ ഭാരിച്ചവയുമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരെക്കൊണ്ടു പണിയെടുപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നവർക്കു് കൊള്ളലാഭമടിക്കാൻ ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയാഴിമതികൾക്കും കൊ

ള്ളരുതായ്മകൾക്കും ഒരു കണക്കുമില്ലായിരുന്നു. നികുതി പിരിച്ചും കോഴ വാങ്ങിയും സ്വന്തം കീശ വീർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനാണ് ഗവർണർമാർപോലും നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഉദ്യോഗങ്ങൾ പരസ്യമായി വിൽക്കുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ക്രിസ്തുമതം

ദുഷിച്ചുനാറിയതും അഴിമതി നിറഞ്ഞതുമായ ഈ സമുദായ വ്യവസ്ഥയെ അടിമുടി ഉലയ്ക്കുന്ന സിദ്ധാന്തങ്ങളുമായാണ് ക്രിസ്തുമതം രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. ക്രിസ്തുമതം രാഷ്ട്രീയമോ സാമ്പത്തികമോ ആയിരുന്നില്ല. എങ്കിലും അതു വളരെയധികം സാമൂഹ്യമായിരുന്നു. ഒരു സ്വർഗ്ഗീയപിതാവിന്റെ സന്താനങ്ങൾ എന്ന നിലയിലുള്ള മനുഷ്യരുടെ സാഹോദര്യവും സമത്വവും അടിമത്തത്തെ പൊറുതിമുട്ടിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ മക്കളെന്നറിഞ്ഞവർ യാതൊരു മർദ്ദനത്തിനും കീഴ്പ്പെടാതായി. രാജാക്കന്മാർക്കുപരി ഒരു രാജാവുണ്ടെന്നുള്ള ബോധം വ്യാപിച്ചു.

പുതിയമതം

ദൈവം തന്റെ സൃക്ഷത്തിന് ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്വത്തിനെ ദൈവമക്കളുടെ നന്മയ്ക്കായി ഉപയോഗിക്കണമെന്നു പഠിച്ചവർക്കു പഴയപടി ചൂഷണം തുടരുവാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായി. ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിച്ചപ്പോൾ ജനകീയ ഭരണവും അനിവാര്യമായി. കുറേക്കൂടി മനുഷ്യത്വത്തോടെ പെരുമാറാൻ മനുഷ്യർ അഭ്യസിച്ചു. രോഗികളോടും നിരാലംബരോടും കൂടുതൽ അനുകമ്പ പ്രകടിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ദീനാനുകമ്പ എന്നൊന്ന് മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും ഇല്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ബഹുമാനിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ക്രിസ്തുമതസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു പ്രചാരമില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ ഇന്നും അപൂർവ്വമാണ്. കത്തോലിക്കാസഭയാകട്ടെ വ്യക്തിയുടെ മഹത്വത്തെ ആദരിക്കുകയും അവന്റെ സമ്പൂർണ്ണപ്രാപ്തി ഓരോ മനുഷ്യന്റേയും ലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതേസമയത്തു് വ്യക്തികളുടെ സാമൂഹ്യബാദ്ധ്യതയേയും സഭ ഊന്നിപറയുന്നുണ്ട്. വ്യക്തി അവനുവേണ്ടി

മാത്രമല്ല അവന്റെ വംശത്തിനുവേണ്ടിക്കൂടി ജീവിക്കുകയും പ്രവത്തിക്കുകയും വേണം. "നിന്റെ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുക" എന്നതാണ് രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ക്രിസ്തീയസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെയെല്ലാം അടിസ്ഥാനം.

പരീക്ഷിച്ചില്ല

സഭ ഒരു പരിപൂർണ്ണ വിജയമായിരുന്നില്ലെന്ന് ചിലർക്കു തോന്നുന്നുണ്ടാവാം. ഇതിനു കാരണം സഭയ്ക്കൊരു പരിപൂർണ്ണ പരീക്ഷണം എങ്ങും അനുവദിക്കാത്തതാണ്. കത്തോലിക്കം എന്നു വിചാരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കാലങ്ങളിൽ രാജാക്കന്മാർ ഇടപെട്ടിരുന്നു. രാജാക്കന്മാർ അവരുടെ അധികാരത്തെ സഭയുടെമേൽ അടിച്ചേല്പിച്ചു. ഫ്രഞ്ചുരാജാക്കന്മാർ ഒരുകാലത്തു സഭയുടെ എല്ലാ അധികാരങ്ങളും തങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്മാർക്കു കരസ്ഥമാക്കിക്കൊടുക്കാൻ സഭയുടെമേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. അതിന്റെ ഫലമായി പിന്നീട് ഫ്രാൻസിലെ പൊതുജീവിതത്തിൽനിന്നുതന്നെ സഭ ബഹിഷ്കൃതയായി. സ്നേഹിതന്മാരാൽ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടതും ശത്രുക്കളാൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടതുമാണ് സഭയുടെ ചരിത്രം. ക്രിസ്ത്യൻ യൂറോപ്പ് പല നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേയ്ക്ക് മുഹമ്മദീയാക്രമങ്ങളെ നേരിടേണ്ടിവന്നു. അതിനെതുടർന്നാണ് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് വിപ്ലവങ്ങൾ ആരംഭിച്ചതു്. അതും കഴിഞ്ഞു് ഇപ്പോൾ ആധുനിക അവിശ്വാസികളുമായുള്ള സമരമായി.

തുല്യസാഹചര്യങ്ങൾ

ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ തകർച്ചയിലാണ് സഭ അതിവേഗം പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങിയതെങ്കിൽ കമ്യൂണിസത്തിന്റെ പ്രചാരവും അതുപോലുള്ള ഒരു സാഹചര്യത്തിലാണ്. ക്രിസ്തീയം എന്നു സങ്കല്പിക്കുന്ന കാലത്തിന്റെ ഏറ്റവും അധ:പതിച്ച ഘട്ടത്തിലാണ് കമ്യൂണിസം തല ഉയർത്തിയതു്. 1770 മുതൽ 1918 വരെയുള്ള കാലം ഏറ്റവും നിർഭാഗ്യകരമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്താണ് ഒരു പുതിയ വിപ്ലവം തല

യെടുത്തതു്. യന്ത്രങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും അവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനും വ്യക്തികളുടെ വിലയിടിവിനും കാരണമാക്കി. ഏതാണ്ടു് ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേയ്ക്കു് യന്ത്രം മനുഷ്യനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമെന്നു കരുതപ്പെട്ടു. അക്കാലത്തേയ്ക്കു് വിറയലോടുകൂടിയല്ലാതെ തിരിഞ്ഞുനോക്കാൻ നമുക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. ഡിക്കൻസു വരച്ചുകാണിക്കുന്ന മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രം വിശ്വസിക്കുന്നതുപോലും ഇന്നു പ്രയാസമാണു്. ഡിക്കൻസിന്റെ പട്ടിണികിടക്കുന്ന തൊഴിലാളികൾ, എല്ലും തോലുമായി കഴിയുന്ന കുട്ടികൾ, ദയനീയമായ ജീവിതം നയിക്കുന്ന സ്ത്രീകൾ പട്ടിണിക്കു മാത്രം വക നൽകുന്ന കൂലികൾ മുതലായവയെല്ലാം ഇന്നു് ഊഹിക്കുന്നതിനുപോലും പ്രയാസമുണ്ടു്. നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം പണിമുടക്കുകൾ ആരംഭിക്കുമ്പോളും തൊഴിലാളികൾക്കു് ഒരു രക്ഷയുമില്ലായിരുന്നു.

ഈശ്വരവിശ്വാസം നശിച്ചു

അനേക ദേവന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം റോമാക്കാരുടെ ദൈവവിശ്വാസം നശിപ്പിച്ചതുപോലെ അനേക മതങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യം മനുഷ്യർക്കു പൊതുവേ ദൈവവിശ്വാസം ഇല്ലെന്നാക്കി. ജ്യോതിശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ബീജഗണിതങ്ങളെക്കുറിച്ചോ പറയുന്നതുപോലെ അസംബന്ധമല്ലെ മതങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നതും. ഒന്നുകിൽ ഒരു മതമുണ്ടായിരിക്കുക; അതു സത്യമായിരിക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ അനേക മതങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും എല്ലാം കള്ളമതങ്ങളായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതുമല്ലെങ്കിൽ അനേക കള്ളമതങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു സത്യമതം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അതിനെ തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഈ വക സാഹചര്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യനു് മതത്തിലുള്ള വിശ്വാസം തന്നെ നശിച്ചുതുടങ്ങി.

ഡാർവിൻ

ഇതിനിടയിൽ ഭവിഷ്യത്തറിയാതെ ഒരു വൃദ്ധൻ ശാസ്ത്രീയമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു സിദ്ധാന്തമുണ്ടാക്കി. അർഹിക്കുന്നതു നിലനിൽക്കും എന്നൊരു സിദ്ധാന്തം ചാൾസ് ഡാർവിൻ ഉന്നയിച്ചു. സിദ്ധാന്തം നിസ്സാരമാണു്: ശേഷി

ക്കേണ്ടതു ശേഷിക്കും. പക്ഷേ ഇതു് നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു് അതിഭയങ്കരമായ ഒരു പരീക്ഷണ സമരം വഴിയാണു്. വംശം പുരോഗമിച്ചതനുസരിച്ചു് എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും ഈ സമരം ചെയ്യേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടത്രേ. മനുഷ്യർക്കു വാലുണ്ടെന്നോ ചില കുരങ്ങന്മാർക്കു വാലില്ലെന്നോ ഉള്ള വാദത്തേക്കാൾ മനുഷ്യർക്കു ദോഷംചെയ്തതു് ഡാർവിന്റെ ഈ സമരസിദ്ധാന്തമാണു്. സ്വാർത്ഥതയ്ക്കു് ഒരു ന്യായീകരണമാണു് മനുഷ്യർ അതിൽ കണ്ടതു്. യോഗ്യത തെളിയിക്കേണ്ടതു് സമരം വഴിയെങ്കിൽ മനുഷ്യർ അതു ചെയ്തേതീരൂ. തനേറടത്തോടുകൂടി അവർ അതു് ആരംഭിച്ചു. ഭയങ്കരവും നിഷ്ക്കരുണവുമായ ജീവിത സമരം ഒരു തത്വമായി അവർ അംഗീകരിച്ചു. വലിയ കമ്പനികളും മുതൽമുടക്കുകളും ചെറിയവയെ വെട്ടിവിഴുങ്ങി. മുതലാളിയും തൊഴിലാളിയും അവരവരുടെ സ്വാർത്ഥങ്ങൾക്കായി നിരന്തരം പോരാടി. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളും തങ്ങളുടെ യോഗ്യത തെളിയിക്കാൻ പരസ്പരം ആക്രമിച്ചു.

കമ്യൂണിസം ഉണ്ടായി

സ്വാർത്ഥതയുടെ ഈ വൃത്തികെട്ട സമരാങ്കണത്തിൽ നിന്നും, പാവങ്ങളെ ചൂഷണംചെയ്യുന്നതിൽനിന്നും രാഷ്ട്രീയ അഴിമതികളിൽനിന്നും ശാസ്ത്രീയമായ അത്യാർത്തിയിൽ നിന്നും നിരീശ്വരത്വത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്തതാണു് കമ്യൂണിസം.

സഭ പുറംതള്ളപ്പെട്ടു

ഇപ്പറഞ്ഞ ചൂഷണങ്ങളേയും അത്യാഗ്രഹങ്ങളേയും മത്സരങ്ങളേയും തൊഴിൽ പ്രശ്നങ്ങളേയും വഞ്ചനാത്മകമായ രാഷ്ട്രീയത്തേയും സാമ്രാജ്യത്വത്തേയും കമ്യൂണിസം എതിർക്കുന്നുവെങ്കിൽ കത്തോലിക്കാസഭയും എക്കാലവും ഇവയെ അപലപിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. പക്ഷേ ഇക്കാലമത്രയും മനുഷ്യരാൽ പാടുള്ളത്ര ലോകകാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും സഭയെ അകറ്റി നിറുത്തിയിരുന്നു. സഭയേയും അവളുടെ സ്വാധീനത്തേയും ഇല്ലായ്മ വരുത്തുക എന്നാണു് വോൾട്ടയർ പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. ഗവൺമെണ്ടിലോ രാഷ്ട്രീയത്തിലോ മനുഷ്യരുടെ അന്തർദിന വ്യാപാരങ്ങളിലോ സഭയ്ക്കു് ഒരു കാര്യവുമില്ലെന്നായി. ഒരു വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തിലും സഭയ്ക്കു പ്രവേശനം നിഷേധിച്ചു.

ചുരുക്കത്തിൽ സഭയുടെ പ്രവർത്തനം പള്ളിക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങിക്കൊള്ളണമെന്നായി. സഭ അവളുടെ കരങ്ങൾ ബന്ധിച്ചുകൊള്ളണമെന്ന് ലോകഗവൺമെണ്ടുകൾ സഭയോട്ട് ആജ്ഞാപിച്ചു. പുതിയരാജ്യങ്ങളെ കീഴടക്കുന്നതിനും ബലഹീനങ്ങളായവയെ കൊള്ളയടിക്കുന്നതിനും ഏതാണ ശരി ഏതാണ തെറ്റ് എന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാനുള്ള അനിയന്ത്രിതമായ അവകാശം അവർക്കാവശ്യമായിരുന്നു. വലിയ ബിസിനസ്സുകാരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു പ്രമാണം. ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയോ അവിടുത്തെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെപ്പറ്റിയോ ക്ലാസ്സുമുറികളിൽ യാതൊരു പരാമർശനവും ഇല്ലെന്നായി. കഴിഞ്ഞ അമ്പതുവഷ്ത്തെ സാഹിത്യം വായിച്ചാൽ ദൈവം മനുഷ്യനായി മനുഷ്യരോടുള്ള സ്നേഹത്തെപ്രതി മരിച്ചു എന്നു് ആർക്കും തോന്നുകപോലുമില്ലെന്നാണ് ഒരു ഫ്രഞ്ചുകവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി അതിഭയങ്കരമായ യുദ്ധങ്ങൾ പൊട്ടിപുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവർ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ നേരേതിരിഞ്ഞു ചോദിക്കുകയാണു് "ഇതു നിങ്ങളുടെ പരാജയമല്ലെ; എന്തുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കിതു തടയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല." ഉത്തരം വ്യക്തമാണു്: കഴിഞ്ഞ ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടുകാലം പ്രാധാന്യപ്പെട്ടതെന്നു കരുതപ്പെട്ടുന്ന യാതൊന്നിലും പ്രവേശിക്കുവാൻ സഭയെ പ്രമാണികൾ അനുവദിച്ചില്ല. അവർ വിതച്ച സ്വാർത്ഥതയും വിദ്വേഷവും അവസാനം അവർ തന്നെ കൊയ്തെടുക്കേണ്ടിവന്നു.

മുക്കാലും ശരി

ധനത്തിന്റേയും അധികാരത്തിന്റേയും ദുർവിനിയോഗത്തെ കമ്യൂണിസം അധിക്ഷേപിക്കുന്നു. അവർ ചൊരിയുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾ മുക്കാലും ശരിയാണെന്നു് സഭ സമ്മതിക്കുന്നു. ധനത്തിന്റേയും അധികാരത്തിന്റേയും വഴിപിഴച്ച പ്രയോഗത്തെ കാൾ മാർക്സ് അപലപിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലിയോ പതിമൂന്നാമനും പിയൂസ് പതിനൊന്നാമനും അതിലും ശക്തിയായഭാഷയിൽ ഈ തെറ്റായപോക്കിനെ അപലപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ധനവാനും ദരിദ്രനും തമ്മിലും ഭരിക്കുന്നവരും ഭരണീയരും തമ്മിലും ന്യൂനപക്ഷവും ഭൂരിപക്ഷവും തമ്മി

ല്ലുംഉണ്ടായിരിക്കുന്ന അന്തരത്തെ കഴിയുന്നത്ര കുറയ്ക്കുണമെ
ന്ന കാര്യത്തിൽ കമ്യൂണിസവും സഭയും യോജിക്കുന്നു. ഇവ
യിൽ മാത്രമല്ല ഇവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതെന്നു പറയാവുന്ന
മറ്റുചില കാര്യങ്ങളിലും സഭയും കമ്യൂണിസവും യോജിക്കു
ന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ

തത്വത്തിലെങ്കിലും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും കത്തോലിക്കരെ
പോലെ എല്ലാമനുഷ്യരുടേയും അവകാശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാ
ണു് വാദിക്കുന്നതു്. ഒരുവൻ മനുഷ്യനായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു
തന്നെ അവനു ചില അവകാശങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ന്യായമായ കൂ
ലി ലഭിക്കുന്നതിനും, ആരോഗ്യപ്രദമായ ജീവിതസൗകര്യം
ലഭിക്കുന്നതിനും, വിവാഹംചെയ്തു കുടുംബജീവിതംനയിക്കു
ന്നതിനും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനും, വിനോദത്തിനും മറ്റുമായി
ദൈവം മനുഷ്യനു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന എല്ലാവിധ സുഖസൗ
കര്യങ്ങൾക്കും ഏതാനും ചിലർക്കുമാത്രമല്ല എല്ലാവർക്കും അ
വകാശമുണ്ടു്. നീതിയാണു് ഏറ്റവും വലിയ നന്മയെന്നു്
കമ്യൂണിസം പറയാറുണ്ടു്. ഇതുതന്നെയാണു് സഭയും പഠി
പ്പിക്കുന്നതു്. വേലക്കാർക്കു യോഗ്യമായ കൂലികൊടുക്കാതിരി
ക്കുന്നതു് ഏറ്റവും വലിയ തിന്മകളിൽ ഒന്നാണെന്നു സഭ
പഠിപ്പിക്കുന്നു.

സമ്പത്തു്

ധനത്തിനു് ഒരു സാമൂഹ്യവശമുണ്ടെന്നു് കമ്യൂണിസ
വും കത്തോലിക്കാസഭയും പഠിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ കമ്യൂണി
സ്റ്റുകാർ ഈ സാമൂഹ്യവശം മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. അതുത
ന്നെയും മുഴുവനായും ക. സഭ കാണുന്നതുപോലെയും കമ്യൂ
ണിസ്റ്റുകാർ കാണുന്നില്ല.

അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ വസ്തുക്കളത്രയും സമുദായത്തി
ന്റെ വകയാണു്, വ്യക്തികളുടേതല്ല. സഭയാകട്ടെ ധനത്തി
നേറയും വസ്തുക്കളുടേയും ഇരുവശവും കാണുണമെന്നു് ആ
വശ്യപ്പെടുന്നു. അവ വ്യക്തികളുടെ വകയാണു്; സമുദായ
ത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കായി ഉപയോഗിക്കേണ്ടവയുമാണു്. അങ്ങ
നെ അവയ്ക്കു വ്യക്തിപരമായ ഒരു വശവും സാമൂഹ്യമായ
ഒരു വശവുമുണ്ടു്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുള്ള ഉറപ്പാണു് സ്വകാര്യ

സമ്പത്തു്. എങ്കിലും ചിലതരം സമ്പത്തുകൾ വ്യക്തികളുടെ പിടിയിലായിരിക്കുന്നതു് മറ്റുള്ളവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിഹനിക്കുമെന്നു വന്നാൽ അവയെ പൊതു ഉടമയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതും സ്വാതന്ത്ര്യസംരക്ഷണത്തിനു് അത്യാവശ്യമാണു്; അപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു നീതിയുമാണു്.

വിയോജിക്കുന്നു.

സഭയും കമ്യൂണിസവും തമ്മിൽ ഒരു പ്രകാരത്തിലും യോജിക്കാത്ത കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു് ഇനി പര്യാലോചിക്കാം.

നിരീശ്വരത്വം

നല്ല കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരൻ ഒരു നിരീശ്വരനായിരിക്കും. കമ്യൂണിസത്തിന്റെ പിതാവായ മാർക്സ് ജീവിച്ചിരുന്നതു് യൂറോപ്പിൽ നിരീശ്വരത്വം പരിഷ്കാരമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു്. അന്നത്തെ മിക്കശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ആത്മാവില്ലെന്നും ദൈവമില്ലെന്നും കരുതിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു് ലോകം മുഴുവനിലും ആത്മാവുനിറഞ്ഞിരിക്കുന്നെന്നാണു്. ആത്മാവല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ലെന്നു ശഠിക്കുന്നവരുമുണ്ടു്. ഈശ്വരാസ്തിക്യത്തിനെതിരായി വിലപ്പോകുന്ന ഒരു ന്യായമെങ്കിലും കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഇക്കഴിഞ്ഞ നൂറുവർഷം തപ്പിപ്പെട്ടിട്ടും നിരീശ്വരത്വത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇന്നു് മൂന്നാംതരക്കാരുടെ സിദ്ധാന്തമായി അതു് അധഃപതിച്ചിരിക്കുകയാണു്. മാർക്സ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടപോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികൾ മതം മനുഷ്യനു മയക്കുമരുന്നാണെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചുകൊണ്ടു് കമ്യൂണിസ്റ്റുരാജ്യങ്ങളിൽ ദൈവത്തെ നിരോധിക്കുകയും മതത്തെ നിന്ദിക്കുകയും ക്രിസ്തുവിനെ നാടുകടത്തുകയുമാണു്. ഇതിനോടു യോജിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കർ ഒരുക്കമല്ല. ലോകത്തിലെ ക്രമവും ചിട്ടയും കണ്ടുകൊണ്ടു് അവയുടെ നിയന്താവിനെ നിഷേധിക്കാൻ കത്തോലിക്കർക്കു സാധ്യമല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വരം കേട്ടുകൊണ്ടു് ഒരു സ്വർഗ്ഗീയപിതാവില്ലെന്നു പറയാ

ൻ അവക്ക് നിവ്വാഹമില്ല. നിശ്ചിതമായ ലക്ഷ്യത്തോട്ടകൂടി ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ച ഒരു ദൈവമില്ലെങ്കിൽ ഇതൊക്കെ നിരത്ഥകമായി അവക്ക് തോന്നുന്നു. സവ്വതും മരണത്തോടെ അവസാനിക്കുന്നെന്നു് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ വിശ്വസിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം ആത്മാവിന്റെ അന്ത്യമില്ലായ്മയിലും സവ്വശക്തനായ ദൈവത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസം പരിത്യജിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കർ സന്നദ്ധരല്ല.

പ്രവൃത്തികളുടെ പ്രത്യാഘാതം

ദൈവമില്ലെന്നും മരണമറ്റ ആത്മാവില്ലെന്നും വാദിക്കുന്നതിനാൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ മനുഷ്യജീവിതം ഈ ലോകത്തു് ഒതുങ്ങുന്നതും മനുഷ്യന്റെ പ്രവത്തനം താൽക്കാലികപ്രത്യാഘാതംമാത്രം ഉളവാക്കുന്നതുമാണു്. കത്തോലിക്കരാകട്ടെ മനുഷ്യരെ നിത്യജീവനുള്ളവരായിട്ടും അവരുടെ പ്രവത്തനങ്ങളെ ശാശ്വതമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നവയായിട്ടും പരിഗണിക്കുന്നു.

നേതൃത്വം

യഥാത്ഥമായ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരൻ മാർക്സിന്റേയും എംഗത്സിന്റേയും ലെനിന്റേയും മറ്റും നേതൃത്വം അംഗീകരിക്കുന്നവരാണു്. കത്തോലിക്കരാകട്ടെ ക്രിസ്തുവിന്റെ നേതൃത്വമാണു് സ്വീകരിക്കുന്നതു്. പരലോകത്തെപ്പറ്റി മാത്രമല്ല ഈ ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ചും കത്തോലിക്കർ അവരുടെ ജീവിതപ്രമാണമായി സ്വീകരിക്കുന്നതു് ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശമാണു്.

എങ്ങിനെ രക്ഷിക്കാം

രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ഒരു വിപ്ലവംകൊണ്ടു് മനുഷ്യവഗ്ഗത്തെ രക്ഷിക്കാമെന്നാണു് കമ്യൂണിസ്റ്റുകൾ കരുതുന്നതു്. സോവ്യറ്റ് മാതൃകയിലുള്ള ഭരണവും മാർക്സും എംഗത്സും വിഭാവനംചെയ്ത സാമ്പത്തികക്രമവും നടപ്പായാൽ മനുഷ്യജീവിതം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊള്ളുമെന്നു് അവർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കർ ഇതു വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അവക്കും ഒരു വിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രതിപത്തിയുണ്ടു്. വെറും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ വിപ്ലവമല്ല അതു്. മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഒരു വിധത്തിലും വെച്ചുപ്പു

ട്ടത്താതെ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ വിപ്ലവങ്ങൾ വരുകയും പോവുകയും ചെയ്യുന്നതുകണ്ടു് കത്തോലിക്കർ മട്ടത്തിരിക്കുകയാണു്. ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിനും സേച്ഛാധിപത്യം വ്യക്തിയുടേതായാലും പാർട്ടിയുടേതായാലും ഫലം ഒന്നുതന്നെ. ഇന്നത്തെ തൊഴിലാളികൾ മുകളിലും മുതലാളികൾ താഴെയുമായാൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ തൃപ്തരായി. ഇന്നത്തെ തൊഴിലാളികളെ ഇതു് സഹായിച്ചേക്കാമെങ്കിൽ തന്നെ വലിയ ഒരു കൂട്ടം ജനങ്ങളുടെ നിസ്സഹായതയാണു് ഇതു് കൂറിക്കുന്നതു്. അവർ മർദ്ദിക്കപ്പെട്ടുകയും അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യും. സാർ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കാലത്തു് വിപ്ലവകാരികളെ രഹസ്യപോലീസ് വേട്ടയാടിയെങ്കിൽ പിന്നത്തെ ഭരണത്തിലും മറെറാരു കൂട്ടരെ പോലീസ് വേട്ടയാടി. ഇതു് ഇന്നും തുടർന്നു വരുകയുമാണു്.

വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവം

വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനം ലോകത്തിനു് അത്യാവശ്യമാണെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ കത്തോലിക്കരും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും യോജിക്കുന്നു. അതിനായി രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ഒരു വിപ്ലവത്തെ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ വ്യതിയാനം അത്യാവശ്യമാണു്. പക്ഷേ വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തിൽതന്നെ പരിവർത്തനം ഉണ്ടായെങ്കിലേ അതു ഗുണംചെയ്യൂ എന്നാണു് കത്തോലിക്കർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. വ്യക്തികളിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കാത്ത വിപ്ലവങ്ങളെല്ലാം യജമാനന്മാരെയും അടിമകളേയും പരസ്പരം മാറ്റുകയേ ഉള്ളൂ. പഴയ അടിമകൾ പുതിയ യജമാനന്മാരും പഴയ യജമാനന്മാർ പുതിയ അടിമകളുമാകും അത്രതന്നെ. ഇവർ തമ്മിലുള്ള പകവീണ്ടും നിലനില്ക്കും. ഒഴുക്കിന്റെ ഗതിയിൽ മാത്രമാണു് വ്യത്യാസമുണ്ടാവുക. "നിന്റെ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുക" എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചു് വ്യക്തികളിൽതന്നെ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റമുണ്ടാകുവോളം ഈ പക അവസാനിക്കുകയില്ല. തൊഴിലാളികളുടെ ഏകാധിപത്യത്തെ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. കത്തോലിക്കരാകട്ടെ യാതൊരുവിധ ഏകാധിപത്യത്തേയും

സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നില്ല. നേരേമറിച്ച് വ്യക്തികളും വംശങ്ങളും രാജ്യങ്ങളും വർഗ്ഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സഹകരണത്തെയാണ് അവർ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്.

രാഷ്ട്രവും വ്യക്തിയും കുടുംബവും

കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രാഷ്ട്രം സർവ്വോപരിയാണ്. അതു് വ്യക്തിക്കും കുടുംബത്തിനും മതത്തിനും ഉപരിയാണ്. വ്യക്തിയും കുടുംബവും സർവ്വശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ സേവിച്ചുകൊള്ളണം. ഇതുമായി അശേഷം പൊരുത്തപ്പെടാത്ത നിലപാടാണ് സഭയുടേതു്. രാഷ്ട്രം യജമാനനല്ല. അതു് വ്യക്തിയേയും കുടുംബത്തേയും സേവിക്കുകയാണ് വേണ്ടതു്. വ്യക്തികൾ രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടിയല്ല, മറിച്ച് രാഷ്ട്രം വ്യക്തികൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയാണ്. രാഷ്ട്രം സർവ്വാധിപതിയല്ല. വ്യക്തികൾക്കും കുടുംബങ്ങൾക്കും അവരുടേതായ അവകാശങ്ങൾ ഉണ്ട്. സർവ്വാധിപതിയായ രാഷ്ട്രവും അതിന്റെ അടിമകളോ പണയവസ്തുക്കളോപോലെ കഴിയേണ്ടിവരുന്ന വ്യക്തികളും കുടുംബങ്ങളും സഭയ്ക്കു സ്വീകാര്യമല്ല.

സ്വകാര്യ സ്വത്തു്

സ്വത്തിന്റെ കാര്യത്തിലുള്ള അഭിപ്രായാന്തരം നാം നേരത്തെ കണ്ടതാണ്. സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതാണ് കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതിനു വിപരീതമായി എല്ലാവർക്കും സ്വകാര്യസ്വത്തുണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് സഭ കരുതുന്നതു്. ആർക്കും ഉടമസ്ഥതയരുതെന്നു് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സിദ്ധാന്തിക്കുമ്പോൾ എല്ലാവർക്കും അതുവേണമെന്നു് കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ അത്യാഗ്രഹം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതു്. കത്തോലിക്കരാകട്ടെ സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ അടിമത്തത്തിനെതിരായ പ്രതിവിധിയായി കരുതുന്നു. സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ രാഷ്ട്രം പരിരക്ഷിക്കുകയും അതിനെമറ്റുള്ളവർക്കെതിരായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിനെ രാഷ്ട്രം നിരോധിക്കുകയും വേണം.

വർഗ്ഗ വിദ്വേഷം

അക്രമത്തിലും വിദ്വേഷത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ വർഗ്ഗ സമരംവഴി പരിവർത്തനം ഉളവാക്കാമെന്നാണ് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ പറയുന്നത്. വർഗ്ഗവിദ്വേഷം അവരുടെ മൌലിക പ്രമാണമാണ്. നിന്റെ അയൽക്കാരനെ നിന്നെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുക എന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ പ്രമാണത്തിനു് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ വർഗ്ഗസമരസിദ്ധാന്തം പോലെ വിരുദ്ധമായി മറ്റൊന്നുമില്ല.

മൌതിക ശരീരം

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ലാഭാനുമില്ലാത്ത ദുഷ്പ്രയോഗത്തെ സഭ എതിർക്കുന്നു. ലോകത്തിലെ നന്മകൾ എല്ലാവരും ഒന്നുപോലെ അനുഭവിക്കേണ്ടതാണെന്നും സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ കമ്യൂണിസം ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതും ഒരു വർഗ്ഗത്തിന്റെ ഏകാധിപത്യത്തെ വാഴ്ത്തുന്നതും കത്തോലിക്കർക്കു സ്വീകാര്യമല്ല. സ്വകാര്യസ്വത്തിനെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഉറപ്പായും അതിന്റെ അഭാവത്തെ മനുഷ്യൻ രാഷ്ട്രത്തിനു് അടിമയാകുന്നതിന്റെ മുന്നോടിയായും സഭ പരിഗണിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രം മനുഷ്യനു സേവ ചെയ്യേണ്ടതിനു പകരം മനുഷ്യൻ രാഷ്ട്രത്തിനു് അടിമയാകേണ്ടിവരുന്ന വ്യവസ്ഥയെ ഭയാശങ്കകളോടുകൂടിയല്ലാതെ വീക്ഷിക്കുവാൻ കത്തോലിക്കർക്കു സാദ്ധ്യമല്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ മൌതികശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളാണു നാം ഓരോരുത്തരും എന്നു് കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മനുഷ്യരെ തമ്മിൽ ബന്ധിക്കുന്ന യാതൊരു സിദ്ധാന്തവും കമ്യൂണിസത്തിനില്ല.

പരിവർത്തനം വേണം

കത്തോലിക്കനും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരനെപ്പോലെ ഒരു പരിവർത്തനത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഒരു വർഗ്ഗത്തേയോ വംശത്തേയോ അടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ടു് വിദ്വേഷത്തിൽ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന ഒരു പരിവർത്തനം ശാശ്വതമായിരിക്കുകയില്ല. ഈടുനില്ക്കുന്ന പരിവർത്തനം മനുഷ്യ മനസ്സിലാണു് ഉണ്ടാവേണ്ടതു്. അതാകട്ടെ പരസ്നേഹത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവുമായിരിക്കണം. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരൻ അവന്റെ സഹോ

ദരങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യരുടെ അത്യാത്തി നിമി ത്തം അവരെ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു മുൻപ് സ്വതന്ത്രമില്ലാത്ത വരാക്കണമെന്നാണ് അയാൾ കരുതുന്നത്. സാധാരണ മ നുഷ്യർക്ക് സ്വയം ഭരിക്കാൻ പ്രാപ്തിയില്ലെന്ന് അയാൾ സ ങ്കല്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാ കാരൻ ഏകാധിപത്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത്. സഭയാക ട്ടെ കൂടുതൽ കാരുണ്യത്തോടും മനുഷ്യത്വത്തോടും കൂടിയാ ണ് മനുഷ്യരെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. മനുഷ്യരെ നിസ്സാരത്ത അഭ്യസിപ്പിക്കാമെന്നു സഭ കരുതുന്നു. സ്വന്തം കാര്യം നോ ക്കാനുള്ള കഴിവു് മനുഷ്യർക്കു് ഉണ്ടെന്നും വിചാരിക്കുന്നു. എങ്കിലും സ്വയം മറ്റുള്ളവർക്കു് എതിരായി തീരുന്നവരു ടെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നും മനുഷ്യരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് രാ ഷ്ട്രം അത്യാവശ്യമാണു്. പക്ഷേ അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യ രുടെ എല്ലാ അവകാശങ്ങളേയും കയ്യടക്കി അവരെ അടിമ യാക്കാനുള്ള അവകാശം രാഷ്ട്രത്തിനു സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. മ നുഷ്യരെ സ്വയംഭരണം അഭ്യസിപ്പിക്കാം. അതുകൊണ്ടു് ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ ആവശ്യമേയില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ മ നുഷ്യനിലും ദൈവത്തിലും വിശ്വാസമില്ലാത്തതാണു് കമ്യൂ ണിസം. ദൈവത്തെനിഷേധിക്കുന്നതോടൊപ്പംമനുഷ്യന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക അംശത്തേയും നിത്യജീവിതത്തേയും ഈലോ കത്തിനുപരിയായ ലക്ഷ്യത്തേയും കമ്യൂണിസം നിരാകരിക്കു ന്നു. വസ്തു കൈകാര്യംചെയ്യുന്നതിനോ ഗവമ്മെണ്ടുനടത്തുന്ന തിനോ ഉള്ള മനുഷ്യന്റെ കഴിവിനെ അതു നിഷേധിക്കു ന്നു. ജനകീയഭരണത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ഏകാധിപത്യ ത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭയാകട്ടെ മനുഷ്യരു ടെ സ്രഷ്ടാവും പിതാവുമായ ഒരു ദൈവത്തിൽ വിശ്വസി ക്കുന്നു. അതു് മനുഷ്യരുടെ മഹത്വത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടു് ഈ ലോകത്തിനു് ഉപരിയായ ഒരു ലക്ഷ്യം അവ നു പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യ പ്രവർത്തന ങ്ങളുടെ ഭവിഷ്യത്തു് നിത്യമായിരിക്കും. പരസ്പരം സ്നേഹി ക്കുന്നതിനും സഹകരിക്കുന്നതിനും ഗവമ്മെണ്ടു നടത്തുന്നതി നും മനുഷ്യരെ അഭ്യസിപ്പിക്കാം. രാഷ്ട്രം വ്യക്തികൾക്കു വേണ്ടിയാണു്, അല്ലാതെ വ്യക്തികൾ രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി യല്ല. ഇതൊക്കെയാണു് കത്തോലിക്കരും കമ്യൂണിസ്റ്റു

കാരും തമ്മിലുള്ള അടിസ്ഥാനപരമായ വിയോജിപ്പിനുകാരണം; അല്ലാതെ സഹകരണസംഘങ്ങൾ നടത്തിയതു് ഒക്കാത്തതോ കമ്യൂണിസ്റ്റു് ഭരണത്തിൽ പോലീസുകാർ നിവ്വീര്യരായതോ കുഴഭകോണങ്ങൾ നടന്നതോ ഒന്നുമല്ല. അതൊക്കെ മറ്റു ഭരണങ്ങളിലും ഉണ്ടായെന്നുവരും. അവയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള കമ്യൂണിസ്റ്റു വിരുദ്ധം ജലത്തിലെ കുമളപോലെ അപ്രത്യക്ഷമാകും.

രണ്ടാംഭാഗം

മാർക്സിസവും ഹെഗലും

കമ്യൂണിസം ഇന്നും മാർക്സിസമാണ്. മാർക്സിന്റെ പിൻഗാമികളായ കമ്യൂണിസ്റ്റും ചിന്തകന്മാർ കാര്യമായി ഒന്നും അതിനോട്ട കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടില്ല. മാർക്സിസമാകട്ടെ മുഴുവനും മാർക്സിന്റെ സ്വന്തമല്ല. മാർക്സിന്റെ മുൻഗാമികൾ എന്നു പറയാവുന്ന ചില ചിന്തകന്മാരോട് മാർക്സിനു കടപ്പാടുണ്ട്. എന്നാലും അവരേപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം കഴിഞ്ഞേ മാർക്സിസത്തിലേക്കു കടക്കാവൂ എന്നില്ല. കാരണം മാർക്സിസത്തിനു അതിൽതന്നെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണതയുണ്ട്. ഇതിനു അല്പം ഒരു ആക്ഷേപമുള്ളതു ഹെഗലിന്റെ കാര്യത്തിലാണ്. ഹെഗലിനെ കൂടാതെ മാർക്സിന്റെ ക്യാപിറ്റൽ ദുർഗ്രാഹ്യമാണെന്നു ലെനിൻപോലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരു തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട്ടുമുഴുവനുമാണു മാർക്സ് ഹെഗലിൽനിന്നു പകർത്തിയതു. ഇതു പറയുമ്പോൾ മാർക്സിസവും ഹെഗലിസവും ഒന്നാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുതു. അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇവയ്ക്കുതമ്മിൽ ഒരു പൊരുത്തവുമില്ല.

ഹെഗൽസിദ്ധാന്തം

ഹെഗലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കുന്നതു് അത്ര എളുപ്പമല്ല. മരണക്കിടക്കയിൽവച്ചും ഹെഗൽ പറഞ്ഞതു് "ഒരാൾ മാത്രമേ എന്നെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളൂ; എന്നാൽ അയാളും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല" എന്നാണു്.

യാഥാർത്ഥ്യം

ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് 'ആശയം' (Spirit or Idea) മാത്രമാണു് യാഥാർത്ഥ്യം. ലോകത്തിന്റെ സർവ്വാധിപത്യമാകട്ടെ യുക്തിക്കാണു്.

'ആശയ'ത്തിനു് എല്ലാം അറിയുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ ആദിയിൽ അതു് ഒന്നും അറിയുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ എല്ലാം അറിയുവാനുള്ള കഴിവും ഒന്നും അറിയാതിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയും ഉള്ള 'ആശയ'മാണു് ആദിയിൽ ഉള്ളതു്. ഇതിൽ നിന്നുള്ള ആശയത്തിന്റെ പുരോഗമനമാണു് ലോകത്തിലെ പരിണാമങ്ങളത്രയും. ഈ പുരോഗതിയുടെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ എല്ലാം അറിയുക എന്നതാണു്. എന്താണു് അറിയാനുള്ളതു്? യാഥാർത്ഥ്യം. എന്താണു് യാഥാർത്ഥ്യം? ആശയം മാത്രം. അപ്പോൾ ആശയത്തിനു് അതിന്റെ പുരോഗതിയിൽ അറിയുവാനുള്ളതു് ആശയത്തെ മാത്രമാണു്. അതുകൊണ്ടു് സ്വയം വിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ആശയത്തിന്റെ പുരോഗതിയാണു് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലെ പരിണാമങ്ങളെല്ലാം.

ഇതെല്ലാം എന്താണു്?

അപ്പോൾ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവൻ എന്താണു്? നാമും നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽ പെടുന്നവയും എന്താണു്? ആശയം അതിന്റെ സ്വയം വിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള പുരോഗതിയിൽ പരീക്ഷിച്ചുപേക്ഷിക്കുന്ന രൂപങ്ങൾ മാത്രമാണു്. എല്ലാം സ്വയം വിജ്ഞാനത്തെ സഹായിക്കുന്നു. അങ്ങനെ എല്ലാം അത്യാവശ്യമാണെന്നും വന്നുകൂടുന്നു.

പരിണാമം

പക്ഷേ ഈ പരിണാമം എങ്ങിനെ ഉണ്ടാകുന്നു? ഒന്നിൽനിന്നു് മറെറാന്നിലേയ്ക്കുള്ള മാറത്തിന്റെ തത്വം എന്താണു്? ഇതിനാണു് ഡയലക്ററിക്ക് സിദ്ധാന്തം എന്നു പറയുന്നതു്. ഇതാണു് മാർക്സ് ഹെഗലിൽനിന്നു ഉരുവോടെ സ്വീകരിച്ച സിദ്ധാന്തം. പുരോഗമനം ഉളവാക്കുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സംഘട്ടനമാണു് ഡയലക്ററിക്ക് എന്നുപറഞ്ഞാൽ വലിയ തെററില്ലായിരിക്കാം. ഏതും അതു് ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ മറെറാന്നു അല്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ആയിരിക്കലും അല്ലാതിരിക്കലും തമ്മിലാണു് സംഘട്ടനം. അതിന്റെ ഫലമത്രേ മാറങ്ങൾ. ആയിരിക്കുന്നു + അല്ലാതിരിക്കുന്നു = ആകുന്നു. ഇതാണു് ഹെഗലിന്റെ സിദ്ധാന്തം.

ഭയപ്പെടേണ്ട

തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ തലയിട്ടിട്ടില്ലാത്തവരെല്ലാം ഇപ്പോൾ തന്നെ കുഴഞ്ഞുകാണും. വാസ്തവത്തിൽ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽപെട്ട ഒരു കാര്യത്തെ ഒരു സങ്കീർണ്ണശാസ്ത്രമാക്കി പ്രതിപാദിക്കുകയേ ഹെഗൽ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. നമ്മുടെ അനുഭത്തിൽപെട്ടതെല്ലാം ഒന്നായിരിക്കുകയും മറെറാന്നല്ലാതിരിക്കുകയുമാണു്. ഈ അല്ലാതിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ആദ്യത്തേതിനു വിരുദ്ധമാണെന്നു് ഹെഗൽ സങ്കല്പിക്കുന്നു. ഇന്നു് ഒന്നായിരിക്കുന്നതു് പിന്നീടു് നശിച്ചു് അതു് അല്ലാതാവുന്നതും നാം കാണുന്നുണ്ടു്. ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് ആദ്യം പറഞ്ഞ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സംഘട്ടനഫലമായിട്ടാണു് ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്നതു്. സ്വതില്യം ഹെഗൽ ഈ തത്വം പ്രയോഗിക്കുന്നു. മനുഷ്യക്കും വസ്തുക്കൾക്കും സാമ്പത്തിക ക്രമങ്ങൾക്കും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾക്കും ഭരണസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും എന്നുവേണ്ട സ്വതിനും ഹെഗൽ ഈ തത്വം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടു്. ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം. അതിഭക്ഷണം ഭക്ഷിക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരവസ്ഥയെ ഉളവാക്കുമല്ലൊ. അപ്പോൾ ഭക്ഷിക്കുക എന്നതിൽ തന്നെ ഭക്ഷിക്കാതിരിക്കുക എന്ന വിരോധവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സംഘട്ടന

ഫലമത്രേ മിതഭക്ഷണം എന്ന ആശാസ്യമായ ഭക്ഷണക്രമം. ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഈ ഉദാഹരണം അല്പം വഴികാട്ടുമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നു.

അടിസ്ഥാന ഘടകങ്ങൾ

ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ രണ്ടാണു്: ഒന്നു് സ്വയം വിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കു് പുരോഗമിക്കുന്ന 'ആശയം'. രണ്ടു് അനിവാര്യമായ വ്യതിയാനത്തിന്റെ ഉപകരണമായ ഡയലക്റ്റിക്കു്. ഇവയിൽ നിന്നും ഒരു ചരിത്രത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടു് അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. ലോകത്തിൽ ആയിരുന്നിട്ടുള്ളതും ആയിരിക്കുന്നതുമായ സർവ്വതും ആശയത്തിന്റെ സ്വയം വിജ്ഞാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള പുരോഗതിയിൽ സ്വീകരിക്കുന്ന വിവിധരൂപങ്ങൾ മാത്രമാണു്. അവസാനം "ആശയം" ഏകയാഥാർത്ഥ്യമായ ആശയത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയുള്ള പരിപൂർണ്ണജ്ഞാനത്തിൽ എത്തിച്ചേരും. പക്ഷേ നിശ്ചയമായും ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുമെന്നുള്ളതിനു് എന്താണു് ഉറപ്പു്? ബോധപൂർവ്വം ഒരു മനസ്സു് കാര്യങ്ങളെ നയിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ യുക്ത്യാനുസരണം ഈ ലക്ഷ്യം എങ്ങിനെ പ്രാപിക്കും? ഇതിനു് ഹെഗൽ പറയുന്ന സമാധാനം 'ആശയം' തന്നെ യുക്തിയാണെന്നാണു്. അതുകൊണ്ടു യുക്ത്യാനുസരണമേ അതു പുരോഗമിക്കുകയുള്ളുവത്രേ! ബോധപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു മനസ്സില്ലാതിരിക്കെ 'ആശയം' എങ്ങിനെ യുക്തിപൂർവ്വം ഒരു നിശ്ചിത ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു് പുരോഗമിക്കും എന്ന പ്രശ്നത്തിനു് ഹെഗൽ പറയുന്ന ഈ സമാധാനം ഒരു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞനേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നില്ല.

സ്റ്റേറും സ്വാതന്ത്ര്യവും

ഇത്രയും ഉള്ളിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് സ്റ്റേറിനേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സംബന്ധിച്ച ഹെഗലിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിലേയ്ക്കു് നമുക്കു കടക്കാം. സ്റ്റേറിനേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സംബന്ധിക്കുന്ന ഹെഗലിന്റെ തത്വങ്ങൾക്കാണു് ഫാസിസത്തിലും മാർക്സിസത്തിലും കാര്യമായ സ്വാധീനമുള്ളതു്.

സ്വാതന്ത്ര്യവും ഹെഗലും

പദാത്ഥവും ആശയവും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന വ്യത്യാസം ആശയം സ്വതന്ത്രമാണെന്നുള്ളതും പദാത്ഥം അസ്വതന്ത്രമാണെന്നുള്ളതുമാണ്. പദാത്ഥത്തിന്റെ ഗ്രാവിറ്റിയിലും അതിന്റെ കേന്ദ്രം എപ്പോഴും അതിനു വെളിയിലായിരിക്കും. ആശയത്തിനു് ഈ ഗ്രാവിറ്റിയില്ല, അതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ കേന്ദ്രം അതിൽതന്നെയായിരിക്കും. ആകയാൽ അതു് സ്വയംസ്വതന്ത്രവുമായിരിക്കും.

പത്രസ്വാതന്ത്ര്യം എന്നുംമറ്റും പറയുമ്പോൾ നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയല്ല ഹെഗൽ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഹെഗലിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം സത്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണു്. തെറ്റും അജ്ഞതയും അടിമത്തമാണു്. പരിപൂർണ്ണ സത്യമേതോ അതുമാത്രമേ പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കൂ. അതുകൊണ്ടു് ആശയം അതിന്റെ പരമലക്ഷ്യത്തിലെത്തിയാലേ പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യവുമുണ്ടാകൂ. ആശയത്തിന്റെ സ്വയംവിജ്ഞാനം പരിപൂർണ്ണമാകുമ്പോൾ മുഴുവൻ സത്യവും അതു് ഉൾക്കൊള്ളും. മുഴുവൻ സത്യമാകട്ടെ മുഴുവൻ സ്വാതന്ത്ര്യവുമായിരിക്കും. ഇതിൽ നിന്നു് ചരിത്രത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതി അനന്യനമായ സ്വാതന്ത്ര്യ സമ്പാദനമാണെന്നു് ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

ഹെഗലും സ്റ്റേറ്റും

ഇനി സ്റ്റേറ്റിനെപ്പറ്റി ഹെഗൽ എന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം. 'ആശയം' സ്വയം വിജ്ഞാനത്തിലേക്കു പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വിവിധ രൂപങ്ങളാണു് ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള തത്ത്വങ്ങളും. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ സ്വയം വിജ്ഞാനത്തിൽ ഒട്ടേറെ പുരോഗമിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് മനുഷ്യൻ. മനുഷ്യന്റെ സത്വമാകട്ടെ കൂട്ടത്തൽ പൂത്തിയായിട്ടുള്ളതു് മനുഷ്യ സമൂഹത്തിലാണു്. മനുഷ്യസമുദായം മുഴുവനുമില്ലെങ്കിലും ഒരു വ്യക്തിയേക്കാൾ മനുഷ്യസമുദായത്തോടു് അടുത്തതാണു് സ്റ്റേറ്റ്. അതുകൊണ്ടു് ആശയം സ്വയം വിജ്ഞാന

ത്തിലേയ്ക്കുള്ള പുരോഗതിയിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഏറ്റവും പുരോഗമിച്ച രൂപമാണ് സ്റ്റേറ്റ്. ഇങ്ങനെയുള്ള സ്റ്റേറ്റിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യൻ ഏറ്റവുമധികം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കൂ.

റൂസോ പറഞ്ഞതു്

റൂസോ പഠിപ്പിക്കുന്നതു് മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായി ജനിക്കുന്നെന്നും പൊതുനന്മയെക്കരുതി തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൊരംശം വിട്ടുകൊടുത്തു് സ്റ്റേറ്റ് ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നുമാണു്. ഹെഗൽ പറയുന്നതു് ഇതിനു നേരേ എതിരാണു്. ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് മനുഷ്യൻ അസ്വതന്ത്രനായി ജനിക്കുന്നു. അവന്റെ വ്യക്തിത്വം സ്റ്റേറ്റിനു വിധേയമാകുമ്പോൾ മാത്രമാണു് അവൻ സ്വതന്ത്രനാകുന്നതു്. കാരണം സ്റ്റേറ്റ് വ്യക്തിയെക്കാൾ പൂർണ്ണതയോടു് അടുത്തിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലും മികച്ചു നിൽക്കുന്നു. സ്റ്റേറ്റിന്റെ നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചു് സ്റ്റേറ്റിൽ പരിപൂർണ്ണമായി ലയിക്കുന്ന മനസ്സുമാത്രമേ സ്വതന്ത്രമായിരിക്കൂ. ഇങ്ങനെയാണു് സ്റ്റേറ്റിന്റെ അതുല്യമായ പ്രാമാണ്യത്തെ ഹെഗൽ സ്ഥാപിക്കുന്നതു്.

സംഗ്രഹം

അപ്പോൾ ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:— ആശയമാണു് ഏക യാഥാർത്ഥ്യം. ആശയം അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു പുരോഗമിക്കുന്നതാണു് ലോകചരിത്രം. ഈ പുരോഗതിയുടെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ ആശയത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയുള്ള പരിപൂർണ്ണ വിജ്ഞാനമാണു്. ഈ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള പുരോഗതിയിൽ പല രൂപങ്ങളും ആശയം സ്വീകരിക്കുകയും ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നഓരോ രൂപത്തിലും അതിന്റെ എതിർക്കൂടി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഈ വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ സംഘട്ടന ഫലമായാണു് പുതിയ രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഹെഗലിന്റെ ഈ തത്വശാസ്ത്ര ചട്ടക്കൂടിനെയാണു് മാർക്സ് തന്റെ ശാസ്ത്ര നിർമ്മിതിക്കു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

മൂന്നാംഭാഗം

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
234
ST. ANTONY'S MONASTERY
ALWAYE

മാർക്സിസം

1831-ൽ ഹെഗൽ മരിച്ചു. അന്നു് മാർക്സിനു പതിമൂന്നു വയസ്സേ പ്രായമുള്ളു. മാർക്സിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ യാഥാസ്ഥിതിക യഹൂദറാബിമാരായിരുന്നു. മാർക്സിന്റെ ആറാമത്തെവയസ്സിൽ അവർ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ്മതം സ്വീകരിച്ചു. യാഥാസ്ഥിതിക യഹൂദകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച മാർക്സ് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ്മതം സ്വീകരിച്ചതുപോലെ വേറേയും ചില പൊരുത്തക്കേടുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ നമുക്കു കാണാം. സമ്പന്നനായി ജനിച്ച മാർക്സ് സാധാരണക്കാരന്റെ വക്താവു് ആയതും കൂട്ടുടമയുടേയും സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റേയും പ്രവാചകൻ, ജീവിതത്തിൽ പകുതിയും കൂട്ടംവിട്ടു് അന്യദേശങ്ങളിൽ പാർക്കേണ്ടിവന്നതുമൊക്കെ ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

മാർക്സും എംഗത്സും

ഒരു സവ്യകലാശാല പ്രഫസറായിട്ടാണു് മാർക്സ് സാമൂഹ്യരംഗത്തു് പ്രവേശിച്ചതു്. സ്വതന്ത്രമായ രാഷ്ട്രീയാഭിപ്രായങ്ങൾ നിമിത്തം സവ്യകലാശാലാധികൃതർ അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞയച്ചു. പിന്നീടു് ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ ഒരു പത്രാധിപരായിട്ടാണു് മാർക്സിനെ നാം കാ

ണ്ണന്നതു്. ഒരു വഷ്ത്തിനകം പത്രം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. ആ വഷ്ം പ്രഷ്യൻ ഗവർമെൻറിൻെറ ആഭ്യന്തരമന്ത്രിയുടെ പുത്രി ജന്നിവോണിനെ മാർക്സ് വിവാഹംചെയ്തു. അതു കൊണ്ടും സ്വന്തം നാട്ടിൽ നിലകിട്ടിയില്ല. നാട്ടവിട്ടുകൊള്ളണമെന്ന ഗവർമെൻറു കല്പന പുറപ്പെട്ടുവിച്ചു. ഫ്രാൻസിൽ ചെന്നു് ജർമ്മൻ ഫ്രഞ്ച് ഈയർബുക്കു് എന്നൊരു മാസ്സിക ആരംഭിച്ചു. ആദ്യലക്കം പീറത്തായതോടെ ഫ്രഞ്ചുഗവർമെൻറു് അതു നിരോധിച്ചു. പിന്നീട വളർച്ചപ്രാപിച്ച മാർക്സിൻെറ ആശയങ്ങളിൽ പലതും മൊട്ടിട്ടനിൽക്കുന്നതു് ഈ മാസികയിൽ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ കാണാം. ഹെഗലിൻെറ നിയമ ശാസ്ത്രം ചർച്ചചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പ്രോളിറേറിയറിലുള്ള വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പുതിയ സമുദായം രൂപംപ്രാപിക്കേണ്ടതിൻെറ ആവശ്യകതയും ഊന്നിപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. തൻെറ വിപ്ലവജീവിതത്തിൻെറ പ്രാരംഭഘട്ടങ്ങളിൽപോലും നിലവിലുള്ള സ്ഥിതിനേയും നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം നിരൂപണംചെയ്യേണ്ടതിൻെറ അനുപേക്ഷണീയത മാർക്സ് എടുത്തുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ലെനിനേപ്പോലും അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിദേശവാസത്തിനിടയിലാണു് ഒരു ജർമ്മൻ വ്യാപാരിയുടെപുത്രനായ ഫ്രഡറിക് എംഗൽസുമായി മാർക്സ് പരിചയപ്പെട്ടതു്. പിന്നീടുള്ള നാല്പതുവഷ്ക്കാലം മാർക്സിൻെറ ഉറ്റമിത്രവും സഹപ്രവർത്തകനും എംഗൽസായിരുന്നു.

കമ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ

1847ലാണു് മാർക്സും എംഗൽസുംകൂടി കമ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. ഇതാണു കമ്യൂണിസത്തിൻെറ അടിസ്ഥാന പ്രമാണം. മാനിഫെസ്റ്റോ വായിക്കാത്തവർക്കു് കമ്യൂണിസമോ കമ്യൂണിസ്റ്റു വിരുദ്ധമോ മനസ്സിലാവുകയില്ല.

വിദേശവാസവും ചരമവും

1848-ൽ മാർക്സ് ജർമ്മനിയിൽ മടങ്ങിവന്നു് വീണ്ടും ഒരുപത്രം ആരംഭിച്ചു. അതു പരാജയപ്പെട്ടതോടെ മാർക്സ് സാമ്പത്തികമായി പരുങ്ങലിലായി. ഇതിനിടയിൽ വീണ്ടും ജർമ്മനിയിൽനിന്നു് നാടുകടത്തപ്പെട്ടു. ഫ്രാൻസി

ൽ ചെന്നു് ഏതാനും മാസങ്ങൾ താമസിച്ചു. അതിനുശേഷം അവിടെനിന്നും ബഹിഷ്കൃതനായി. പിന്നീടു് മാർക്സ് ലണ്ടനിൽപോയി ജീവിതശിഷ്ടം അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ലണ്ടനിലെ ജീവിതത്തിൽ അധികപങ്കും ചെലവഴിച്ചതു് ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലാണു് ആദ്യത്തെ പത്തുവർഷം ന്യൂയോർക്കു് ഹെറാൾഡ്ട്രിബ്യൂൺ മാർക്സിന്റെ ലേഖനങ്ങൾക്കു കൊടുത്തിരുന്ന തുച്ഛമായ തുകകൊണ്ടാണു് നിത്യവൃത്തി കഴിച്ചുപോന്നതു്. എങ്കിലും മാർക്സിന്റെ കുടുംബജീവിതം സമാധാനപൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്നു് പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുണ്ടു്. ലോകത്തോടു മുഴുവൻ കലഹിച്ചിരുന്ന മാർക്സ് സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽ യാതൊരലോഹ്യത്തിനും ഇടയാക്കിയിരുന്നില്ല. ഒടുവിലായപ്പോൾ പ്രതിവർഷം 350 പവൻ മാർക്സിനു് അലവൻസു നൽകാൻ എംഗൽസ് വ്യവസ്ഥചെയ്തു. അതിനുശേഷം വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാതെ കഴിഞ്ഞുപോന്നു. 1883-ൽ മാർക്സ് മരിച്ചു. മൃതദേഹം ഹൈഗേറ്റ് സെമിത്തേരിയിൽ അടക്കംചെയ്തു.

മാർക്സിസം

മാർക്സിസത്തിൽ വ്യക്തമായ മൂന്നു ഘടകങ്ങൾ നമുക്കു കാണാം. ഒന്നു്; മാർക്സിന്റെ പാദാത്ഥികവാദം. രണ്ടു്; ചരിത്രത്തിന്റെ പാദാത്ഥിക വ്യാഖ്യാനം. മൂന്നു്; വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്സ്. ഇവമൂന്നിനെപ്പറ്റിയും അത്യാവശ്യമായ ചില വിവരങ്ങൾ താഴെ പറയാം.

പാദാത്ഥികത്വം

മാർക്സിസത്തിന്റെ അവസാനത്തെ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ആദ്യത്തേതിനെ അപേക്ഷിച്ചു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ എളുപ്പമാണു്. എങ്കിലും അവ രണ്ടും ആദ്യത്തേതിനെ ആശ്രയിച്ചാണു് നിൽക്കുന്നതു്. മാർക്സിനെപ്പറ്റി ആദ്യം അറിയേണ്ടതു് അദ്ദേഹം ഒരു പദാത്ഥമാത്രവാദിയായിരുന്നെന്നുള്ളതാണു്. മുതലാളിത്തം മതം തുടങ്ങി പലതിനേയും അദ്ദേഹം വെറുത്തിരുന്നു. അതുപോലെ പ്രോളിറേറിയറ്റ്

അവർ നിർമ്മിക്കാൻ പോകുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ മുതലായവയെ മാർക്സ് അതിയായി സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വിരോധത്തിന്റേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനം യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണമാണ്. ഈ വീക്ഷണമാകട്ടെ കേവലം പാദാർത്ഥികവുമാണ്. പാദാർത്ഥികതവാദം എന്നതുകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നതു് എന്തെന്നു് മാർക്സും എംഗത്സും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് എന്നാൽ പദാർത്ഥമെന്നാൽ എന്തു് എന്നു് ഇരുവരും നിർവ്വചിക്കുന്നില്ല. യഥാർത്ഥവസ്തുക്കളെ ആശയത്തിന്റെ പുരോഗമനത്തിലുണ്ടാകുന്ന ഭ്രമങ്ങളായി ഗണിക്കാതെ, നമ്മുടെ തലയിലുയരുന്ന ആശയങ്ങളെ യഥാർത്ഥവസ്തുക്കളുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളായി പരിഗണിക്കുന്നതാണ് പാദാർത്ഥികതവാദം എന്നു് എംഗത്സ് പറയുന്നു. വസ്തുക്കൾക്കു് അവയുടേതായ അസ്തിത്വമുണ്ട്. അവയെപ്പറ്റി നാം ചിന്തിക്കട്ടെ ചിന്തിക്കാതിരിക്കട്ടെ, അറിയട്ടെ അറിയാതിരിക്കട്ടെ, അവ ഉണ്ടായിരിക്കും.

പദാർത്ഥം എന്താണ്

ചിന്തകളുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത അസ്തിത്വം വസ്തുക്കൾക്കില്ലെന്നു പറയുന്നതു് പാദാർത്ഥികതവാദമായിരിക്കണമെന്നില്ല. കത്തോലിക്കരും അതുതന്നെയാണ് പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ പദാർത്ഥത്തിന്റെ സ്വന്തമായ ഈ അസ്തിത്വം എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? പദാർത്ഥം തന്നെ എന്താണ്? ഈ പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നാണ് മാർക്സും എംഗത്സും ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതു്. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ പദാർത്ഥമുണ്ട്; മനുഷ്യമനസ്സുമുണ്ട്; പക്ഷേ ദൈവമില്ല; മനുഷ്യമനസ്സിനു് ഉപരിയായ മനസ്സുമില്ല; ഈ ജീവിതത്തിനു് ഉപരിയായ ജീവിതവുമില്ല.

ഹെഗലിസവും മാർക്സിസവും

ഇനി ഹെഗലിന്റെ സിദ്ധാന്തം മാർക്സിന്റെ പദാർത്ഥമാത്രവാദത്തിൽ എങ്ങിനെ പ്രയോഗിക്കുന്നു എന്നു് ഒരു താരതമ്യംകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിക്കാം.

1. ഹെഗൽ: ആശയമാണ് യാഥാർത്ഥ്യം

മാർക്സ്: പദാത്ഥമാണ് യാഥാത്ഥ്യം. (ഈ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ളവയെല്ലാം)

2: ഹെ: ആശയത്തിന്റെ മികച്ച പ്രവത്തനം വിജ്ഞാനമാണ്.

മാ: പദാത്ഥത്തിന്റെ മികച്ച പ്രവത്തനം മനുഷ്യ പ്രവത്തനമാണ്. തികഞ്ഞ മനുഷ്യപ്രവത്തനമാകട്ടെ വ്യക്തിയുടേതല്ല സമൂഹത്തിന്റേതാണ്.

3. ഹെ: വിജ്ഞാനത്തിന്റെ മികച്ച നേട്ടം മുഴുവൻ യാഥാത്ഥ്യവും അറിയുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ആശയത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച നേട്ടം സ്വയം വിജ്ഞാനമാണ്.

മാ: യാഥാത്ഥ്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച നേട്ടം ഒരു മനുഷ്യസമുദായമാണ്. അതു് പരിപൂർണ്ണമായിരിക്കും; പ്രവത്തിക്കേണ്ടതുപോലെ പ്രവത്തിക്കുന്നതും സ്വയം പര്യാപ്തവുമായിരിക്കും. അതിനുപരി ഒന്നും അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കു പ്രതീക്ഷിക്കുവാനുമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

4. ഹെ: ആശയത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച നേട്ടം സ്വയം വിജ്ഞാനമാകയാൽ യാഥാത്ഥ്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അതായിരിക്കും. യാഥാത്ഥ്യം അനിവാര്യമായി ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യും.

മാ: ഹെഗലിന്റെ യാഥാത്ഥ്യം അതിന്റെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതുപോലെ മാർക്സിന്റെ യാഥാത്ഥ്യവും മേൽ പറഞ്ഞ ലക്ഷ്യം പ്രാപിച്ചുകൊള്ളും.

വെറും സങ്കല്പം

മാർക്സിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി ഇതാണ്. യാഥാത്ഥ്യം അന്യനമായ ഒരു മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ എത്തി പരിപൂർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചുകൊള്ളും. പക്ഷേ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുമെന്നുള്ളതിനു് ഹെഗലിനുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ തെളിവൊന്നും മാർക്സിനുമില്ല. അതു് അങ്ങനെ ആയിരിക്കുമെന്ന സങ്കല്പത്തിലാണ് മാർക്സിന്റെ പുറപ്പാട്. അദ്ദേഹം ചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്നതു് ഈ തത്വം തെളിയിക്കുന്നതിനല്ല, ഉദാഹരിക്കുന്നതിനാണ്. മാർക്സിസത്തിൽ ഇതു് ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം പോലെയാണ്.

ചരിത്രത്തിന്റെ പാദാത്ഥിക വ്യാഖ്യാനം.

മാർക്സിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ആശയങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തേതു് ചരിത്രത്തിന്റെ പാദാത്ഥിക വ്യാഖ്യാനമാണു്. പക്ഷേ പദാത്ഥം എന്തെന്നു് മാർക്സ് നിർവ്വചിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് മാർക്സിന്റെ ചരിത്ര വ്യാഖ്യാനത്തെ സാമ്പത്തിക വ്യാഖ്യാനം എന്നു വിളിക്കുന്നതായിരിക്കും ഉത്തമം.

ഉൽപാദനവും മനുഷ്യരും

ലോകാരംഭംമുതൽ മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയോടു് മല്ലടിക്കേണ്ടിവന്നു. അവനു് വേണ്ടതിനെ പ്രകൃതിയിൽനിന്നു നേടുന്നതിലാണു് അവന്റെ വിജയം. ഈ അത്ഥത്തിലുള്ള ഉൽപാദനമാണു് മനുഷ്യന്റെ പ്രധാന പ്രവത്തനം. ചരിത്രം ഉൽപാദനത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു്. ഉൽപാദനരീതി— ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം— ആണു് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സ്വഭാവം നിർണ്ണയിക്കുന്നതു്. ഉൽപാദനരീതി മാറുന്നതനുസരിച്ചു് സമുദായവും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി നിർണ്ണയിക്കുന്നതു് സാമ്പത്തിക ക്രമമാണു്. സാമ്പത്തികമല്ലാത്ത പ്രേരണകളൊന്നും മനുഷ്യനില്ലെന്നു് മാർക്സ് പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ മറ്റുള്ളവയുടെ ശക്തി സാമ്പത്തിക ക്രമത്തിനേറെതിനോടു തുലനംചെയ്യുമ്പോൾ ചരിത്രഗതി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ അപ്രധാനവും അവഗണിക്കത്തക്കതുമാണു്. ചുരുക്കിപറഞ്ഞാൽ ചരിത്രഗതി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ഉൽപാദനരീതിക്കു് പ്രായേണ സർവ്വാധിപത്യമുണ്ടെന്നാണു് മാർക്സ് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്.

സമൂഹത്തിന്റെ ഉൽപാദനരീതി

ചരിത്രഗതി നിശ്ചയിക്കുന്ന ഉൽപാദനരീതിയാകട്ടെ വ്യക്തിയുടേതല്ല സമൂഹത്തിനേറതാണു്. അതുകൊണ്ടു് സമൂഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വ്യക്തി അപ്രധാനമാകുന്നു. മനുഷ്യസ്വഭാവം എന്നൊന്നില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവം എന്നു പറയുന്നതു് വെറും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാണു്. മാർ

ക്സിസത്തിനു മുമ്പുള്ള പദാത്ഥമാത്രവാദങ്ങൾക്കു് വ്യക്തികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വീക്ഷണത്തിൽനിന്നു് ഉയരുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നാണു് മാർക്സിന്റെ ആക്ഷേപം. യഥാത്ഥഘടകം സമുദായമാകയാൽ വ്യക്തികൾ അതിനു കീഴാണു്. സമുദായത്തിനു നേരെവ്യക്തികൾക്കു് യാതൊരവകാശവുമില്ല.

മതത്തെപ്പറ്റി

മാർക്സിന്റെ ഈ സാമ്പത്തിക വ്യാഖ്യാനത്തിൽ മതത്തെപ്പറ്റി എന്തു പറയുന്നു എന്നു് നോക്കാം. സമുദായത്തിലുള്ള സ്വത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനം ഉൽപാദനരീതിയാണു്. ഈ സ്വത്തിലും ഉൾപ്പെട്ട ഒന്നാണത്രേ മതം. ഇന്നോളമുണ്ടായ സമുദായങ്ങളിലെല്ലാം ഉൽപാദനരീതി അപൂർണ്ണമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വളരെയധികം മനുഷ്യാവകാശങ്ങൾ നിഷ്ഗ്രഹിക്കപ്പെടാതെ കിടന്നു. പാവപ്പെട്ടവരുടെ മാത്രമല്ല, ധനവാന്മാരുടേയും ആവശ്യങ്ങൾ അവശേഷിച്ചിരുന്നു. ഉൽപാദനരീതിയുടെ അപര്യാപ്തതയാണു് ഇതിനു കാരണമെന്നു മനസ്സിലാക്കാതെ പരിപൂർണ്ണതയുള്ള മറെറാരു ലോകത്തെപ്പറ്റി അവൻ സ്വപ്നം കണ്ടുതുടങ്ങി. അവിടെയാണു് അവരുടെ എല്ലാ ആവശ്യങ്ങളും നിറവേറപ്പെടുക. ഈ അത്ഥത്തിലാണു് മതം മനുഷ്യനു കറപ്പാണു് എന്നു മാർക്സു പറഞ്ഞതു്. ചൂഷകവർഗ്ഗം ചൂഷിതർക്കു കൊടുക്കുന്ന മയക്കുമരുന്നാണു് മതം എന്നു് ഇന്നത്തെ ചില കമ്യൂണിസ്റ്റുകളേപോലെ മാർക്സ് സിദ്ധാന്തിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. ആരുടേയും ആവശ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നിറവേറാത്ത സമുദായത്തിൽ എല്ലാവരുടേയും അഭയസ്ഥാനമായിട്ടാണു് മാർക്സ് മതത്തെ വീക്ഷിച്ചതു്.

വർഗ്ഗസമരം

മാർക്സിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അടുത്തതായി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു് വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്സ് ആണു്. വർഗ്ഗസമരം മാർക്സിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തമല്ല.

അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപും വർഗ്ഗസമരസിദ്ധാന്തികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നു തന്നെയല്ല, മാർക്സിന്റെ കാലത്തു്

വർഗ്ഗസമരസിദ്ധാന്തത്തിനു് വളരെ പ്രചാരവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ വർഗ്ഗസമരത്തെ ഹെഗലിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്സുമായി കൂട്ടിയിണക്കിയതാണു് മാർക്സിന്റെ നേട്ടം. ഈ രണ്ടു സിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും സംയോജനം ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളതായിരിക്കുകയാണു്.

സംയുക്തഫലം

ഈ സംയോജനത്തിന്റെ ഫലം ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം. മനുഷ്യ സമുദായം എന്നും ഓരോ വർഗ്ഗത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. നിയന്ത്രണ ശക്തിയുള്ള വർഗ്ഗം അതിന്റെ താല്പര്യത്തെ ലാക്കാക്കി മറ്റെല്ലാ വർഗ്ഗങ്ങളേയും ചൂഷണം ചെയ്തുപോരുന്നു. ഇതു് യാദൃശ്ചികമായി സംഭവിക്കുന്നതല്ല, ചരിത്രത്തിലെ അലംഘനീയമായ ചില നിയമങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയാണു്. യാഥാർത്ഥ്യം അതിന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നതിനു് ഈ പടികൾ ഒക്കെ കടന്നേ തീരൂ. അധികാരത്തിൽ വന്ന ഓരോ വർഗ്ഗവും അതിന്റെ എതിർവർഗ്ഗത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇവയുടെ സംഘട്ടനഫലമായി പുതിയ വർഗ്ഗം അധികാരത്തിൽ വരുന്നു. തുടരെയുള്ള ഈ വർഗ്ഗസമരങ്ങളിലെ അവസാന സമരമാണു് മുതലാളിയും പ്രോളിറേറിയറും തമ്മിലുള്ളതു്. ഈ സമരത്തിന്റെ ഫലം മുതലാളിത്തം നശിക്കുന്നതും പ്രോളിറേറിയറു് അധീശ വർഗ്ഗമാകുന്നതുമാണു്. പ്രോളിറേറിയറാണു് ഏറ്റവും താണ വർഗ്ഗം. അതു് അതിന്റെ എതിർ വർഗ്ഗമായ മുതലാളികളേ നശിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വർഗ്ഗങ്ങളേ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. എല്ലാം പ്രോളിറേറിയറായ ഒരു സമുദായമായിരിക്കും അവശേഷിക്കുക. അപ്പോൾ വർഗ്ഗസമരവും അവസാനിക്കും.

സമുദായ ചരിത്രം

മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രം സാമ്പത്തിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണു്. ഈ സാമ്പത്തിക പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം അനുനമായ ഒരു സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥ (ഉൽപാദന വ്യവസ്ഥ)യാണു്. ഈ അവസ്ഥ ഉണ്ടാകുന്നതിനു് യാഥാർത്ഥ്യം അതിന്റെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കണം. യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു വെളിയിൽ ആക്കും ഒന്നും വേണ്ടിയിരിക്ക ഇ

ല്ലാത്തതിനാൽ അന്യൂനമായ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥ മനുഷ്യനെ തൃപ്തനാക്കും. തൃപ്തിപ്പെടാത്ത ആവശ്യങ്ങൾ നിവ്വഹിക്കുന്നതിനു് മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിച്ച മതം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യും.

മാർക്സും ഹെഗലും

ഒരിക്കൽകൂടി മാർക്സിസത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിനെ ഹെഗലിന്റേതിനോടു് താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതു് ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും.

1. ഹെഗൽ: ആശയമാണു് യാഥാത്ഥ്യം.
   മാർക്സ്: പദാത്ഥമാണു് യാഥാത്ഥ്യം.
2. ഹെ: യാഥാത്ഥ്യം സ്വയം വികസിക്കുന്നു. (പുരോഗമിക്കുന്നു.)
   മാ: യാഥാത്ഥ്യം സ്വയം വികസിക്കുന്നു. (പുരോഗമിക്കുന്നു.)
3. ഹെ: ആഭ്യന്തര ഡയലക്റ്റിക്സ് വഴി വികസിക്കുന്നു.
   മാ: ആഭ്യന്തര ഡയലക്റ്റിക്സ് വഴി വികസിക്കുന്നു. (മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ ഇതു് വർഗ്ഗസമരമാണു്.)
4. ഹെ: അനിവാര്യമായ ലക്ഷ്യം പരിപൂർണ്ണ സ്വയം വിജ്ഞാനമുള്ള ആശയമാണു്.
   മാ: അനിവാര്യമായ ലക്ഷ്യം ഒരു മനുഷ്യ സമുദായമാണു്. ഈ സമുദായം വർഗ്ഗരഹിതവും അന്യൂനമായ ഉൽപാദന രീതിയുള്ളതും സുസംഘടിതവും സ്വയം പര്യാപ്തവുമായിരിക്കും.

മാർക്സും സമുദായവും

മാർക്സ് വെറും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകൻ അല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ നാരായവേരുകിടക്കുന്നതു് യാഥാത്ഥ്യത്തേയും ചരിത്രത്തേയും സംബന്ധിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തിലാണു്. ഇവയെ മാറ്റിവച്ചാൽപിന്നെ മാർക്സിസത്തിൽ കാര്യമായി ഒന്നും ഇല്ല.

കാതൽ

മാർക്സിന്റേയും എംഗൽസിന്റേയും ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ കാതൽ ഇതാണു്. ചരി

രും യാതൊരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാത്ത സംഭവ പരമ്പരയല്ല. മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും അലംഘനീയവുമായ ഒരു നിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് ചരിത്രം. ബാഹ്യമായി വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോഴും അടിയൊഴുക്ക് ഒരു ദിക്കിലേക്കു തന്നെയാണ്. ഇപ്രകാരം മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന നിയമത്തെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനാണ് ഒരു പാദാത്തികവാദി ചരിത്രം പഠിക്കുന്നതു്. ഇതാണ് മാർക്സും എംഗൽസും നിർവ്വഹിച്ചതായി അവകാശപ്പെടുന്നതു്. ചരിത്രത്തെ നയിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തി ഉൽപ്പാദനത്തിനേറ്റതാണു്. അതിന്റെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ അന്യൂനമായ ഉൽപ്പാദന സമ്പ്രദായത്തോടുകൂടിയ ഒരു മനുഷ്യ സമുദായമാണു്. ഇതാണ് മാർക്സും എംഗൽസും കണ്ടുപിടിച്ചു എന്നു പറയുന്ന നിയമം.

വേറെയും ശക്തികളുണ്ടു്.

മനുഷ്യ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ബാധിക്കുന്നതായി മറ്റൊരു ശക്തിയുമില്ലെന്നു് അവർ പറയുന്നില്ല. പക്ഷേ ഉൽപാദന രീതിക്കു് കീഴാണു് അവയുടെയെല്ലാം പ്രേരണാശക്തി. രാഷ്ട്രീയമായ വ്യതിയാനങ്ങളെല്ലാം സാമൂഹ്യ സംഘട്ടനങ്ങളുടെ ഫലമാണു്. ഈ സാമൂഹ്യ സംഘട്ടനങ്ങളാകട്ടെ സാമ്പത്തിക കാരണങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാണു്. ഇങ്ങനെ വർഗ്ഗസമരം സാമൂഹ്യ പുരോഗമനത്തിനു് അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നുള്ള നിഗമനത്തിൽ മാർക്സ് എത്തിച്ചേരുന്നു.

ഭരണകൂടവും സമുദായവും

ഭരണകൂടവും സമുദായവും തമ്മിൽ മാർക്സ് വേർതിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. സാമ്പത്തിക ബന്ധങ്ങളുടെ രംഗമാണു് സമുദായം. അകത്തും പുറത്തുമുള്ള ശത്രുക്കളിൽനിന്നും സമുദായത്തിന്റെ പൊതു താല്പര്യങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സമുദായം സൃഷ്ടിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ വ്യവസ്ഥയാണു് ഭരണകൂടം. എന്നാൽ ഭരണകൂടം ഉണ്ടാക്കുന്നതിൽ സമുദായത്തിനു് മുഴുവൻ പങ്കുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. സാമ്പത്തികമായി പ്രാബല്യമുള്ള വർഗ്ഗമായിരിക്കും അവരുടെ താല്പര്യങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഭരണകൂടം സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്. സമുദായത്തിലെ മറ്റുള്ളവരുടെമേൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതി

നായിരിക്കും ഭരണകൂടം സൃഷ്ടിക്കുന്ന വർഗ്ഗംഅതിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്.

പ്രാമാണ്യത്തിന്റെ മാറ്റം

പക്ഷേ ഉൽപാദനരീതികൾമാറുമ്പോൾ സാമ്പത്തികമായി പ്രാബല്യമുള്ള വർഗ്ഗങ്ങളും മാറും. പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ഏതു വർഗ്ഗത്തിനുംഅതിനെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിവർഗ്ഗവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവയുടെ സംഘട്ടന ഫലമായി മറെറാരുവർഗ്ഗം ഉടലെടുക്കും. വർഗ്ഗങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ഒരു സമുദായം ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ വർഗ്ഗസമരവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കും. പ്രാബല്യത്തിൽവരുന്ന ഓരോവർഗ്ഗവും ചരിത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ അനപേക്ഷണീയമാണു്. അവരെ നാം നിന്ദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ച

ഒരു സോഷ്യലിസ്റ്റു വ്യവസ്ഥ നിശ്ചയമായും വന്നുചേരുമെന്നാണു് മാർക്സ് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. ഇതുമനസ്സിലാകുന്നതിനു് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വളർച്ചയെ സംബന്ധിച്ചു മാർക്സിന്റെ നിഗമനങ്ങൾ നാം മനസ്സിലാക്കണം. ഡയലക്റ്റിക്കൽനിയമമനുസരിച്ചു് ഇന്നത്തെ മേധാവിവർഗ്ഗമായ മുതലാളികളും അവരുടെ ശത്രുക്കളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ടു്. മുതലാളിത്തത്തോടൊപ്പം അതിനെ അവസാനം നശിപ്പിക്കാനുള്ള വർഗ്ഗവും ശക്തിപ്രാപിക്കുന്നു.

ഒന്നും പോകാനില്ല.

വലിയ വ്യവസായങ്ങൾ വലിയ തൊഴിലാളി സമൂഹങ്ങൾക്കു് ഇടയാക്കുന്നു. മുതലാളിത്തം വളരുമ്പോൾ കൂട്ടത്തൽ കൂട്ടത്തൽ തൊഴിലാളികൾ അതിനു്ആവശ്യമായിത്തീരും. അതു മാത്രമല്ല തൊഴിലാളികളുടെ നില അടിക്കടി വഷളാവുകയും ചെയ്യും. കമ്യൂണിസ്റ്റു മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ പറയുന്നതു് തൊഴിലാളികൾക്കു് നഷ്ടപ്പെടുവാൻ അവരുടെ വിലങ്ങല്ലാതെ ഒന്നുമില്ലെന്നാണു്.

മുതലാളികൾ തമ്മിൽ മത്സരം

വ്യവസായങ്ങൾ വികസിക്കുമ്പോൾ വലിയ മുതലാളികൾക്കുമാത്രമേ വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തുവാൻ സാധിക്കുകയു

ള്ള. ഇങ്ങനെയുള്ള മുതലാളികളുടെ എണ്ണം തുലോം കുറവായിരിക്കും. ഉള്ള മുതലാളികൾ ആ ദുരവസ്ഥയുടെ മുതലെടുക്കുകയും ചെയ്യും. സാധാരണക്കാരുടെ നിസഹായതയും, ബുദ്ധിമുട്ടുകളും, അടിമത്തവും അങ്ങേ അറ്റം എത്തും. പക്ഷേ ഇതോടൊപ്പം തൊഴിലാളി പ്രസ്ഥാനവും സംഘടിതമായും സുശക്തമായും തീരും. അങ്ങനെ ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ മുതലാളിത്തത്തെ അവർ അവസാനിപ്പിക്കും.

സമരാസക്തി

മുതലാളിത്തത്തിൽനിന്നും പ്രോളിറേറിയറിലേക്ക് സമുദായം പുരോഗമിക്കുന്നതിനു് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മകളും തൊഴിലാളികളും സാധാരണക്കാരും സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളും അത്യാവശ്യമാണു്. തൊഴിലാളികളെക്കൊണ്ടു് അവരുടെ അവകാശങ്ങൾക്കായി മാർക്സ് സമരം ചെയ്യിക്കുന്നതു് അവരുടെ സാമ്പത്തികോന്നമനത്തിനല്ല, അവർക്കു് ഒരു സമരപാരമ്പര്യം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനാണു്.

ഏതായാലും രക്ഷയില്ല.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തകർച്ചക്കു് മറെറാരു കാരണവും മാർക്സ് പറയുന്നുണ്ടു്. ഉൽപാദനരീതി കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാകുകയും എല്ലാരാജ്യങ്ങളും വ്യവസായീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ കമ്പോളങ്ങൾ ഇല്ലാതാകും; ഉൽപാദനം ആവശ്യത്തിലേറെയാകും. ഈ പ്രതിസന്ധിഘട്ടം തരണം ചെയ്യുന്നതിനു് മുതലാളികൾ പല അടവുകളും പ്രയോഗിക്കും. ഉള്ള വിപണികളെ കൂടുതൽ കൊള്ളയടിക്കും, പുതിയ വിപണികൾ പിടിച്ചെടുക്കും, ഉൽപാദിത വസ്തുക്കളെ നശിപ്പിക്കും. പക്ഷേ ഇതെല്ലാംവഴി പ്രതിസന്ധിയെ തൽക്കാലത്തേക്കു് മറുള്ളവരുടെ തലയിലേക്കു് മാറാമെന്നല്ലാതെ അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അവസാനം മുതലാളിത്തം നശിച്ചേ തീരു.

നാലാംഭാഗം

മാർക്സിസം പ്രഥമവീക്ഷണത്തിൽ

മനുഷ്യന്റെ മൗലിക സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി പര്യാലോചിക്കാതെ മാർക്സിസത്തിന്റെ യാതൊരു നിരൂപണവും ഫലപ്രദമാവുകയില്ല. എങ്കിലും പ്രഥമദൃഷ്ടിക്കു കാണുന്ന ഗുണദോഷങ്ങൾ ഇപ്പോഴേ തിട്ടപ്പെടുത്താം.

ലക്ഷ്യമുണ്ട്

മാർക്സിസത്തിനു് ഒരു വലിയ ഗുണമുള്ളതു് അതു് മനുഷ്യവംശത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യം കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹെഗൽ സിദ്ധാന്തവും കത്തോലിക്കാസഭയും മാർക്സിസവും ഒന്നുപോലെയാണു്. മൂന്നും മനുഷ്യവംശത്തിനു് ഓരോ ലക്ഷ്യം നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. മാർക്സ് ഒരു ഭൗതികവാദിയാണു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികവാദത്തിനു് പല വിശേഷതകളുമുണ്ടു്. സാധാരണ ഭൗതികവാദികൾ മനുഷ്യവംശത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യവും കാണുന്നില്ല. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മനുഷ്യവംശം അവസാനിക്കുന്നതു് എന്തെങ്കിലും ലക്ഷ്യം അതു പ്രാപിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. മിക്ക പ്രോട്ടസ്റ്റ

ൻറുകാരും വിശ്വസിക്കുന്നത് ഈ കളി മതി എന്നു് ദൈവം നിശ്ചയിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ലോകം അവസാനിക്കുമെന്നാണു്. സാധാരണ ഭൗതികവാദികൾ വിചാരിക്കുന്നതു് ഭ്രമിയുടെ ചൂടോ തണുപ്പോ വർദ്ധിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ മനുഷ്യപ്രവർത്തനവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത മറ്റു വല്ല കാരണങ്ങളാലോ മനുഷ്യവംശം അവസാനിക്കുമെന്നാണു്. ഇങ്ങനെ ബാഹ്യമായ കാരണങ്ങളാൽ അവസാനിക്കുവോളം ഒരു ലക്ഷ്യവുമില്ലാതെ മനുഷ്യവംശം മുന്നോട്ടുപോകുമത്രെ. ഈ ലക്ഷ്യമില്ലാത്തപോക്കു് ചിന്തകന്മാരെ അശേഷം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നില്ല. കത്തോലിക്കരെപോലെ മനുഷ്യവംശത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യം കാണുന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരാണു് ചിന്തകന്മാരെ കൂടുതൽ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതു്.

ഉത്തരമില്ല

മനുഷ്യസമുദായചരിത്രത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യം കാണുന്നതുപോലെ മനുഷ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ നയിക്കുന്നതിനും കമ്യൂണിസത്തിനു് ചില തത്വങ്ങൾ ഉണ്ടു്. മനുഷ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു മുതലാളിത്തത്തിലുള്ള അരാജകത്വം കമ്യൂണിസത്തിലില്ല. മുതലാളിത്തത്തിലെ യാതൊരു നീതിയുമില്ലാത്ത മത്സരത്തിൻെറ സ്ഥാനത്തു് കമ്യൂണിസം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു് സഹകരണമാണു്. മുതലാളിത്തത്തിലെ സ്വാർത്ഥത ആരെയും വെറുപ്പിക്കും. ഒരുവൻ രണ്ടു ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. "ഞാൻ എത്രമാത്രം പണിയെടുക്കണം? എനിക്കു് എത്ര കിട്ടണം?" മുതലാളിത്തത്തിനു് ന്യായമായ ഒരു സമാധാനവുമില്ല. എന്നാൽ കമ്യൂണിസം വളരെ വ്യക്തമായി മറുപടി പറയും. "നിങ്ങളുടെ കഴിവനുസരിച്ചു് പണിയെടുക്കണം;" "നിങ്ങളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു കിട്ടുകയും വേണം." മുതലാളിത്തം എത്ര പറയാനാണു്! "നിങ്ങൾക്കു ചെയ്യാവുന്നത്ര കൂറച്ചു വേല ചെയ്യാം; കിട്ടാവുന്നത്ര വാങ്ങുകയും ചെയ്യാം." ഇതാണെന്നു തോന്നുന്ന മുതലാളിത്തത്തിൻെറ സമാധാനം. വലിയ ഒരു കുഴച്ചില്യം നല്ല അട്ടക്കും ചിട്ടയും തമ്മിലു

ള്ള വ്യത്യാസമാണ് ഈ രണ്ട സമാധാനങ്ങൾക്ക ത മ്മിലുള്ളത്.

അത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ ചരിത്രം

കമ്യൂണിസ്റ്റും മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ മാർക്സ് പറയു ന്നു "നഗ്നമായ സ്വാർത്ഥതയല്ലാതെ മനുഷ്യനും മനുഷ്യ നും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു മുതലാളിത്തത്തിൽ യാതൊ രു അടിസ്ഥാനവും ഇല്ല." നാം എത്ര തന്നെ വാദിച്ചാ ലും ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ അടിയിൽ കിട ക്കുന്നതു മത്സരമാണ്. മത്സരിച്ചു ആദായം നേടുക. അ ങ്ങനെ എത്ര ആദായവും തട്ടിയെടുക്കുന്നതിനും പ്രകൃതി യിൽ ഒരു തടസ്സവുമില്ല. തലപ്പെട്ട ദോഷമെന്നു കത്തോ ലിക്കാസഭ പറയുന്ന അത്യാഗ്രഹമാണു മുതലാളിത്തത്തെ ഭരിക്കുന്ന ശക്തി. ഒരു അത്യാഗ്രഹിയായ മുതലാളി മ റുള്ളവരെ അയാളോടു മത്സരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കും; അ ല്ലാത്തപക്ഷം അവക്കു ജീവിതം അസാദ്ധ്യമായിതീരും. ഒരു കുടിയൻ കുടിച്ചുകുടിച്ചു നശിക്കുന്നു. എന്നാൽ അയാ ളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നതിനായി മറുള്ളവർ അയാളോടു മത്സരിച്ചു കുടിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല. മുതലാളിത്തത്തിലെ അ ത്യാഗ്രഹത്തിനു ഇളും വേണ്ടിവരുന്നു. മുതലാളിത്തത്തി ന്റെ ചരിത്രം ഈ അത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ്. ഇതിനുപകരം മാർക്സ് വിഭാവന ചെയ്യുന്നതു ആദാ യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അത്യാഗ്രഹത്തിനു യാതൊരു പഴുതു മില്ലാത്ത ഒരു സമുദായ വ്യവസ്ഥയാണ്. അദ്ദേഹത്തി ന്റെ വ്യവസ്ഥിതിയിൽ ഉൽപാദനോപകരണങ്ങൾ പൊ തു ഉടമയിലാണ്. അതിനാൽ അത്യാഗ്രഹത്തിനുള്ള കവാ ടങ്ങൾ അടയ്ക്കപ്പെട്ടും. പക്ഷേ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽനിന്നും അത്യാഗ്രഹം എടുത്തുകളയുവാൻ മാർക്സിനു ഒരു മാർഗ്ഗ വുമില്ല.

ലോകായതികതലം

കേവലം പാദാർത്ഥികവും ലൗകികവുമാണ് മാർക് സിന്റെ വീക്ഷണം എന്നു നമുക്കു ആക്ഷേപിക്കാം. പക്ഷേ ഉന്നതമായ ആദർശങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു എ ന്നു പറയുന്ന ചിലരുടെ ജീവിതം പരിശോധിച്ചാൽ അ

വരും ഈ ലോകത്തിലെ സുഖാനുഭവങ്ങളെ മാത്രമേ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു നിഷ്പ്രയാസം കാണാം. അവരുടെ മതമെല്ലാം ഭൗതികകാര്യങ്ങൾക്കു താഴെയാണു്.

മനുഷ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് വ്യക്തമായ ഒരു തത്വവും മനുഷ്യസമൂഹത്തിനു് വ്യക്തമായ ഒരു അന്ത്യവും കാണുന്നതിൽ കമ്യൂണിസത്തെ ഏതു ചിന്തകനും പ്രശംസിക്കും. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒരു തത്വശാസ്ത്രം പ്രശംസനീയമാകുന്നില്ല. വേറെയും പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് അതു സമാധാനം പറയണം.

തെളിവില്ല

മാർക്സിസത്തിൽ ചില അത്യാവശ്യഘടകങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ദൈവം ഇല്ല, ഈലോകജീവിതത്തിനു് ഉപരിയായി ഒരു ജീവിതവുമില്ല; ചരിത്രത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾക്കും സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥകൾക്കുമുള്ള കാര്യമായ പ്രേരണാശക്തി സാമ്പത്തികമാണു്; ഈ പ്രേരണാശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമാകട്ടെ വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ ഡയലക്ടിക്സ്വഴിയാണു്; മുതലാളിത്തം കൂടുതൽ കൂടുതൽ വഷളായിതീരും; അതിനനുസരിച്ചു് പ്രോളിറേറിയറിന്റെ നില അസഹ്യമായും തീരും; അവസാനം മുതലാളിത്തത്തെ അട്ടിമറിക്കുവാൻതന്നെ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരാകും. ഇവയിൽ ഒന്നില്ലെങ്കിൽ മാർക്സിസവും ഇല്ല.

പരിതാപകരം

പക്ഷേ മേൽപറഞ്ഞവയിൽ ഒന്നെങ്കിലും കാര്യമായി തെളിയിക്കുവാൻ മാർക്സ് പരിശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് പരിതാപകരമാണു്. ദൈവം ഉണ്ടെന്നും മരിക്കാത്ത ആത്മാവുണ്ടെന്നുമുള്ളതിനു് അനേകം ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഈ ന്യായങ്ങൾ തൃപ്തികരമായികരുതുന്ന അനേകം ആളുകളും ഉണ്ടു്. മാർക്സ് ഈ ന്യായങ്ങൾക്കു് സമാധാനം പറയുന്നില്ലെന്നു തന്നെയല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിർസിദ്ധാന്തത്തെ സ്ഥാപിക്കുന്നുമില്ല. ഒരു സർവ്വശക്തനിലുള്ള വിശ്വാസവും മരണാനന്തരജീവിതത്തിലുള്ള വിശ്വാസവും മ

നുഷ്യസമുദായത്തിൽ എക്കാലവും ഉണ്ടായിരുന്നു. വിശദാംശങ്ങളിൽ ഒരുകൂട്ടരുടെ വിശ്വാസം മറെറാരു കൂട്ടരുടേതിനോട് പൊരുത്തപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും ഒരു സർവ്വശക്തനിലും മരണാനന്തരജീവിതത്തിലുമുള്ള വിശ്വാസം മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ പൊതുവേ എതുകാലത്തും പ്രബലപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസത്തിനു് ഉപോൽബലകമായി തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ എന്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുപോലും മാർക്സ് ആലോചിച്ചിട്ടില്ല. ഇതു തെറെറാണെന്നു പറയുവാൻ മറുചിന്തകന്മാക്കു തോന്നുന്ന വൈമനസ്യംപോലും മാർക്സിനു തോന്നിയില്ല. ഇസ്രായേലിന്റെ പ്രവാചകന്മാർ പ്രവചിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഇതെല്ലാം തെറെറാണെന്നു് മാർക്സ് പ്രവചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പ്രവാചകന്മാരിൽകൂടെ സംസാരിച്ചതു് ദൈവമാണു്. മാർക്സിനു് ദൈവമില്ല. അദ്ദേഹത്തിൽകൂടി അദ്ദേഹം മാത്രമാണു് സംസാരിച്ചതു്. ദൈവത്തിന്റേയും ആത്മാവിന്റേയും കാര്യത്തിൽ മനുഷ്യസമുദായത്തിനുണ്ടായ തെററിദ്ധാരണക്കു് മാർക്സ് ഒരു വ്യാഖ്യാനം കൊടുത്തതല്ലാതെ സ്വന്തം സിദ്ധാന്തം തെളിയിക്കുവാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ആദിമുതൽ മനുഷ്യവംശത്തിനു് പൊതുവേ അബദ്ധം പിണഞ്ഞെന്നു് പഠിപ്പിക്കുന്ന മാർക്സ് അതു് അങ്ങനെയാണെന്നു് തെളിയിക്കാത്തതു് വിചിത്രമാണു്.

പരിശോധന അർഹിക്കുന്നില്ലപോലും

ഇതിനൊക്കെയുള്ള സമാധാനമെന്ന മട്ടിൽ കമ്യൂണിസ്റെറു മാനിഫെസ്റ്റോയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് മതത്തിന്റേയും തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റേയും നിലയിൽനിന്നുകൊണ്ടു് കമ്യൂണിസത്തിന്റെമേൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ആരോപണങ്ങൾ കാര്യമായ പരിശോധന അർഹിക്കുന്നേ ഇല്ലെന്നാണു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ മാർക്സ് ഈവക കാര്യങ്ങൾ കാര്യമായി പരിശോധിച്ചിട്ടുമില്ല. എങ്കിലും ദൈവമില്ലെന്നും ഈലോകജീവിതത്തിനപരിയായ ഒരു ജീവിതമില്ലെന്നും തെളിയിക്കേണ്ടതു് മാർക്സിന്റെ സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനത്തിനു് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. ദൈവവിശ്വാസികളെ അബദ്ധക്കാരാക്കുന്നതിനല്ലെങ്കിലും സ്വന്ത സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അ

ടിത്തറ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു് മാർക്സ് ഇതു തെളിയിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

സാമ്പത്തിക ക്രമം

എല്ലാവിധ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതു് സാമ്പത്തിക ക്രമം ആയിരിക്കുമെന്നുള്ളതും വർഗ്ഗസമരംവഴിയാണു് ലോകം പുരോഗമിക്കുന്നതു്, എന്നുള്ളതും മാർക്സിസത്തിന്റെ കാതലായ സിദ്ധാന്തങ്ങളാണു്. മാർക്സിന്റെ കാലത്തെ സാഹചര്യങ്ങൾമാത്രം വച്ചുകൊണ്ടാണു് സാമൂഹ്യപുരോഗതിയുടെ തത്വം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ മാർക്സ് ശ്രമിച്ചതു്. സാമ്പത്തികക്രമത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യവും വർഗ്ഗസമരവും അക്കാലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് അക്കാലത്തിന്റെ വല്ല പ്രത്യേകതയും ആയിക്കൂടേ എന്നു് മാർക്സ് ആലോചിച്ചിട്ടില്ല. സമുദായ ജീവിതത്തിൽനിന്നു് മതം നിഷ്ക്കാസനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. റിനയസൻസ് കഴിഞ്ഞുവന്ന അക്കാലത്തു് മതം യൂറോപ്യന്മാരുടെമേൽ ഗണ്യമായ യാതൊരു സ്വാധീനവും ചെലുത്തിയിരുന്നില്ല.

മതത്തിന്റെ സ്വാധീനം

ഭൂമിശാസ്ത്രവും സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയും എങ്ങിനെയിരുന്നാലും മതം സമുദായ ജീവിതത്തിൽ ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം വളരെ വലുതാണു്. ഉദാഹരണത്തിനു് മഹമ്മദുമതത്തിന്റെ ചരിത്രം മാത്രം നോക്കിയാൽ മതി. മനുഷ്യവംശത്തിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗത്തിന്റെ ജീവിതരീതിയിലും സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങളിലും അതു് ഉളവാക്കിയ വ്യതിയാനം ആക്കം ഒരുനാളും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. അറേബ്യയിലെ മണലാരണ്യങ്ങളിൽ ആരംഭിച്ച ആ മതം ലോകത്തിന്റെ ഏതെല്ലാം ഭാഗങ്ങളിലുള്ള മനുഷ്യജീവിതത്തെയാണു് മാറിമറിച്ചതു്. മനുഷ്യസമൂഹത്തിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളുടെയെല്ലാം ഗണ്യമായ കാരണം സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയാണെന്നുള്ള വ്യാഖ്യാനം ചരിത്രത്തിനു വിരുദ്ധമാണെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ ഈ ഒരു ഉദാഹരണം മതിയാകുന്നതാണു്. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാർക്സിനോട്

നാം കൃതജ്ഞതയുള്ളവരായിരിക്കണം. സമുദായ പുരോഗതിയിൽ ഗണ്യമായ പങ്ക് സാമ്പത്തിക ക്രമം വഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതന്നു. ഗണനീയരായ മറ്റു ചില ചിന്തകന്മാർ ഇക്കാര്യം പരിഗണിക്കുന്നതേ ഇല്ല.

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഭാവി

മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള മാർക്സിന്റെ അഭിപ്രായത്തിലാണു് അടുത്ത തകരാറു്. ഒരു പ്രോളിറേറിയൻ സ്റ്റേറ്റ് ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഢവിശ്വാസം രണ്ടു മാഗ്ഗങ്ങളിലൂടെയുള്ള ചിന്തയുടെ ഫലമാണു്. ഒന്നു്; മുതലാളിത്ത ഉൽപാദനത്തിൽ ഒന്നിനു പുറകെ മറ്റൊന്നായി സാമ്പത്തിക തകർച്ചകൾ ഉണ്ടാവുകയും അവയുടെ രൂക്ഷത വർദ്ധിച്ചുവന്നു് അവസാനം മുതലാളിത്തത്തെ തന്നെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. രണ്ടു്; മുതലാളിത്തത്തിൻ കീഴിൽ തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി ഒന്നിനൊന്നു് അസഹ്യമായി വരികയും ഒടുവിൽ സംഘടിത തൊഴിലാളികൾ മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയെ തന്നെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും.

മുതലാളിത്തത്തിലെ മാറ്റം

യഥാർത്ഥത്തിൽ മുതലാളിത്ത രാജ്യങ്ങളിൽ തൊഴിലാളികളുടെ അവസ്ഥ കൂടുതൽ കൂടുതൽ വഷളാവുകയല്ല, നന്നാവുകയാണു് ചെയ്തുന്നതു്. പ്രധാനപ്പെട്ട മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിലെല്ലാം തൊഴിലാളികളുടെ സ്ഥിതി വളരെ ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.

സംഘടിതതൊഴിലാളികൾ

മുതലാളിത്തത്തെ സ്വൈരമായി വിട്ടിരുന്നെങ്കിൽ മാർക്സിന്റെ പ്രവചനം ശരിയാകുമായിരുന്നു. ഇന്നു തൊഴിലാളി സംഘടനകൾക്കു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ശക്തി മാർക്സിന്റെ കാലത്തു് ഊഹിക്കുവാൻ കൂടി കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. മുതലാളിയുടെ ദയയെ മാത്രം ആശ്രയിക്കുന്ന ഒരു വർഗ്ഗമല്ല ഇന്നത്തെ തൊഴിലാളികൾ. മുതലാളിയോടു് മത്സരിച്ചു് മിക്കപ്പോഴും മുതലാളിയെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു ഘടകമാ

യി തൊഴിലാളി സംഘടനകൾ ഇന്നു വളർന്നിട്ടുണ്ട്. ശക്തി യെല്ലാം ഒരു വശത്തും നിസ്സഹായതയെല്ലാം മറുവശത്തും എന്ന നില അവസാനിച്ചിരിക്കുകയാണു്.

തൊഴിലാളികളും ഗവണ്മെൻറുകളും

മാർക്സിനു് അജ്ഞാതമായിരുന്ന മറെറാരു സാഹചര്യവും ലോകത്തിൽ ഇന്നുണ്ടു്. തൊഴിലാളികളുടെ അവകാശങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുവാൻ ഓരോ രാജ്യത്തും ഗവർമ്മെണ്ടു് ഇന്നു് മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. മുതലാളിക്കു് എത്ര സംഭവിച്ചാലും വേണ്ടില്ല തൊഴിലാളിതാല്പര്യങ്ങൾ പുലർത്തണമെന്ന മനോഭാവമാണു് മിക്ക ഗവണ്മെണ്ടുകൾക്കും ഇന്നുള്ളതു്. അതിനാൽ നിസ്സഹായതകൊണ്ടും നിരാശകൊണ്ടും തൊഴിലാളികൾ വിപ്ലവത്തിനു് ഒരുങ്ങുമെന്നുള്ളതു് ഇന്നു് അസാദ്ധ്യമായി വരികയാണു്.

മുതലാളിത്തം അതിനെതന്നെ നശിപ്പിക്കുന്നതു്

മുതലാളിത്തം അവസാനിക്കുന്നതിനു് മറെറാരു കാരണം മാർക്സ് പറയുന്നതു് മുതലാളിത്തം അതിനെതന്നെ നശിപ്പിക്കുമെന്നുള്ളതാണു്.

ഉൽപാദനം വർദ്ധിക്കുന്നതനുസരിച്ചു് ലോകവിപണിക്കായുള്ള മത്സരവും വർദ്ധിക്കും. പുതിയ പുതിയ രാജ്യങ്ങൾ വ്യവസായീകരിച്ചു വരുന്നതനുസരിച്ചു് ലോകവിപണി ചുരുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും. വിപണികൾ കുറയുമ്പോൾ മത്സരത്തെ നേരിടുന്നതിനു് കൂലി കുറക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പൊതുവേ വാങ്ങുവാനുള്ള ശക്തി ക്ഷയിക്കും. ഒടുവിൽ ഉൽപാദനംതന്നെ കുറയ്ക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരാകും. അതിൻെറ ഫലമോ-തൊഴിലില്ലായ്മയും പട്ടിണിയും. ഇതിനെ നേരിടുന്നതിനു് ഗവണ്മെണ്ടു് കൂടുതൽ സഹായം ചെയ്യേണ്ടിവരും. അതിനു് കൂടുതൽ നികുതി അത്യാവശ്യമാണു്. ബിസിനസ്സു് തകർന്നു വരുമ്പോൾ നികുതി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ മുതലാളിത്തവും തകരും. ഇങ്ങനെയാണു് മുതലാളിത്തം അതിനെതന്നെ നശിപ്പിക്കുന്ന രീതി മാർക്സ് വിവരിക്കുന്നതു്.

ഡയലക്ടിക്കൽ സിദ്ധാന്തം എവിടെ

എന്നാൽ വർഗ്ഗസമരത്തിന്റെ പ്രശ്നം ഇവിടെ ഉദിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ മാർക്സിന്റെ ഡയലക്റ്റിക്കൽ സിദ്ധാന്തത്തിനു് ഇതു് വിരുദ്ധമായും തീരും. ഡയലക്റ്റിക്കൽ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു് മുതലാളിത്തം നശിക്കേണ്ടതു് തൊഴിലാളികളുടെ വർഗ്ഗസമരത്താലാണല്ലൊ.

പ്രവചനം ഫലിച്ചില്ല

വിപ്ലവം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള രാജ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാർക്സിന്റെ പ്രവചനം തികച്ചും അബദ്ധമാണെന്നാണു് തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

മുതലാളിത്തത്തിൽ തീരെ പുരോഗമിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യമായിരുന്ന റഷ്യാ. യൂറോപ്പിലെ മറേറതു രാജ്യത്തേയും കാൾ മുതലാളിത്തത്തിൽ പിന്നണിയിൽ നിന്ന ഒരു രാജ്യമായിരുന്ന അതു്. മാർക്സിന്റെ പ്രവചനമനുസരിച്ചു് വ്യാവസായികമായി ഏറ്റവും പുരോഗമിച്ച രാജ്യങ്ങളിലാണു് വിപ്ലവം ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. അവസാനം പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും കാര്യമായി വിപ്ലവം പൊട്ടിപുറപ്പെട്ട മറെറാരു യൂറോപ്യൻ രാജ്യം സ്പെയിനാണു്. പശ്ചിമ യൂറോപ്പിലെ രാജ്യങ്ങളിൽ വ്യാവസായികമായി ഏറ്റവും പിന്നോക്കമായ ഒരു രാജ്യമാണു് സ്പെയിൻ. ഏഷ്യയിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റു വിപ്ലവമുണ്ടായ ചൈനയും ഒരു പിന്നോക്ക കാർഷിക രാജ്യം മാത്രമാണു്.

വർഗ്ഗരഹിതസമുദായം

ഒരു വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തെയാണല്ലൊ മാർക്സ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നതു്. ഈ വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തെപ്പററി ആരും ആദ്യമായി അറിയാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്, അതിൽ വ്യക്തികൾക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്നാണു്. ഈ വർഗ്ഗരഹിതസമുദായത്തിനുപോലും നിഷേധിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത വല്ല അവകാശവും വ്യക്തികൾക്കുണ്ടോ? ഇതിനു് മാർക്സിസത്തിന്റെ സമാധാനം ഇല്ല എന്നാണു്. വ്യക്തി സമുദായത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാണു്. സമുദായത്തിന്റെ

പരിപൂർണ്ണത എന്നലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഉപകരണം മാത്രമാണുവ്യക്തി. സമുദായത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുകയാണു് വ്യക്തിയുടെ കർത്തവ്യം. പക്ഷേ ആരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചാണു് സമുദായത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കേണ്ടതു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായാന്തരങ്ങൾക്കു് ഇടയില്ലേ? അഭിപ്രായഭേദങ്ങളെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ഏതെങ്കിലും തരത്തിലുള്ള പരിപൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു് സമുദായത്തെ നയിക്കുന്നതു് അടിമത്തത്തിനു് ഇടയാക്കുകയില്ലേ?

കഴിവനുസരിച്ചു പണിയെടുക്കുക

ഓരോരുത്തരും കഴിവനുസരിച്ചു പണിയെടുക്കുക എന്ന സിദ്ധാന്തവും പ്രയാസ രഹിതമല്ല. പുതിയ പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ ഫലമായി മനുഷ്യരുടെ ഉൽപാദനശക്തി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഒടുവിൽ എല്ലാവരും കഴിവനുസരിച്ചു് പണിയെടുക്കേണ്ട ആവശ്യമേ ഇല്ലാതാകും. അപ്പോൾ ഓരോരുത്തരും എന്തുമാത്രം പണിയെടുക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതു് ആരാണു്?

ആവശ്യമനുസരിച്ചു് കിട്ടണം

ഓരോരുത്തർക്കും ആവശ്യമനുസരിച്ചു കിട്ടണമെന്നുള്ളതിലും പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ആരുടേയും ആവശ്യങ്ങളെ അയച്ചുവിട്ടാൽ അവസ്സാനം അറുതിയും കാണുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു് അത്യാവശ്യങ്ങൾ ഏവയെന്നു് നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരും. ആരാണു് ഇതൊക്കെ നിശ്ചയിക്കുന്നതു്? ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടു കാര്യങ്ങളിലും ഉദ്യോഗസ്ഥ ദുഷ്പ്രഭുത്വമായിരിക്കുകയില്ലെ അനുഭവം?

പാവപ്പെട്ടവരുടെ ഏകഗുണം

പാവപ്പെട്ടവരിൽ ഇന്നുകാണുന്ന ഏകഗുണം അവർ മുതലാളികളെപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരുടെ പ്രയത്നഫലം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണു്. പക്ഷേ തരംവന്നാൽ ഇവ

രും ചൂഷകരാകുന്നതാണ് അനുഭവം. അവസരമില്ലായ്മ മാത്രമാണ് ഇവരുടെ സൽസ്വഭാവത്തിനു കാരണം. അധികാരം തൊഴിലാളിയിലേയ്ക്കു പകർന്നാൽ ഈ സൽസ്വഭാവം താനെ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്യും. ചൂഷണവാസന അവനിലും തല ഉയർത്തും.

ഡിക്കൻസും മാർക്സും

മുതലാളിത്ത സമുദായത്തിന്റെ ന്യൂനതകൾ മാർക്സിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെട്ട. അവയെ പരിഹരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തലചുട്ടാലോചിച്ചു. പക്ഷേ മനുക്ഷ്യസ്വഭാവത്തിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം കടന്നില്ല. മുതലാളിത്തത്തിലെ അനീതികൾ മാർക്സിനെപ്പോലെ ഡിക്കൻസും ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയുടെയെല്ലാം നാരായവേരു് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ ഊന്നിയിരിക്കുന്നതായി ഡിക്കൻസിനു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പാവപ്പെട്ടവർ ധനവാന്മാരാകുന്നതും ധനവാന്മാരുടെ എല്ലാ ദുഃസ്വഭാവങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും ഡിക്കൻസ് നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. ചൂഷിതർ ചൂഷകരായി മാറുന്നതും സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ ചൂഷണാസക്തി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതും ഡിക്കൻസ് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ മാർക്സും ഇതു മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കാം. പക്ഷേ വ്യക്തികളെ മാർക്സ് വകവയ്ക്കുന്നില്ല. മറിച്ചായിരുന്നെങ്കിൽ സാർവത്രികമായ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ പാടേ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്കായി ഒരു സമുദായവ്യവസ്ഥതി നിർമ്മിക്കാൻ മാർക്സ് ഒരിക്കലും ധൈര്യപ്പെട്ടമായിരുന്നില്ല.

എന്താണ് ഉറപ്പ്

ഇനി മാർക്സിന്റെ വർഗ്ഗരഹിത സമുദായം അനുക്രമം പുരോഗമിച്ചുകൊള്ളുമെന്നതിനു് എന്താണ് ഉറപ്പ്? ആ സമുദായത്തിലുമില്ലെ പ്രയാസമേറിയവയും കുറഞ്ഞവയുമായ ജോലികൾ? കക്കൂസുകഴുകുന്നതും കോളേജിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നതും ഒന്നുപോലെ ആകർഷണീയമാകുമോ? ഒട്ടേറെതരം തിരിവിനുള്ള അവസരം വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തിലുമു

ണ്ടാക്കും. ഈ തരംതിരിവു നടത്തുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതിനായിരിക്കും ആദ്യത്തെ പിടിയും വലിയും. ഇതിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ ഉദ്യോഗസ്ഥ വൃന്ദത്തിന്റെ സേവ പിടിക്കുന്നവരായിരിക്കും അടുത്ത ഭാഗ്യ വാന്മാർ. ഇങ്ങനെ ഒട്ടേറെ ചരട്ടപിടികൾ ഈ വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തിലുമുണ്ടാകും. ചീഞ്ഞ മുട്ടകൊണ്ട് നല്ല ഓംലറ് ഉണ്ടാക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല. ഇതുപോലെയാണ് മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ അതേപടി വച്ചുകൊണ്ട് വർഗ്ഗരഹിത സമുദായമുണ്ടാക്കാമെന്നു് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതും.

അഞ്ചാംഭാഗം

മനുഷ്യൻ

മനുഷ്യനെ വെറും പദാർത്ഥമായിട്ടാണ് മാർക്സിസം പരിഗണിക്കുന്നത്. മനുഷ്യശരീരം നമ്മുടെ കണ്ണിനു കാണാവുന്നതാകയാൽ അതിനാണ് മറ്റുചിലരും പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നത്. ഒരു പടിക്കുടികടന്നു് ശരീരം മാത്രമേ മനുഷ്യനുള്ളൂ എന്നു ശഠിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. മറ്റുചിലരാവട്ടെ മനുഷ്യന്റെ ചിന്തകൾക്കാണു പ്രാമാണ്യം കല്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യശരീരം യാദൃച്ഛികമായുണ്ടായ ഒരു അസൗകര്യമായിട്ടാണ് ഇവർ കരുതുന്നത്. ഇവരിൽ ഒരു കൂട്ടർ ചിന്തയല്ലാതെ ശരീരമേ ഇല്ല എന്നും വാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ശരീരം ഉണ്ടെന്നു നാം ചിന്തിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

ചിന്തകന്മാരും മനുഷ്യസമുദായവും

മനുഷ്യസമുദായത്തെപ്പറ്റി യാതൊരു അഭിപ്രായ ഐക്യവും ചിന്തകന്മാർക്കില്ല. മനുഷ്യൻതന്നെ ഇല്ലെന്നു വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. തങ്ങൾ അല്ലാതെ മറ്റാരും ഇല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുണ്ട്. ആത്മാവില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരും ശരീരം ഇല്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരുമുണ്ട്. ഇവ രണ്ടുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നവരിലും അഭിപ്രായ ഐക്യമില്ല. കഴിഞ്ഞകാലത്തെ പാപഫലമാണ് ശരീരമെന്നും അതു മരണത്തോടുകൂ

ടി അവസാനിക്കുമെന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുണ്ട്. ചുരുക്കം പറഞ്ഞാൽ പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവുകളിൽ നിന്നും ഓരോരുത്തർ അനുമാനിക്കുന്നതു് ഓരോന്നാണു്. പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവുകൾ മുഴുവൻ വേണ്ടുംവണ്ണം പരിഗണിക്കായ്കയാലാണു് ഈ അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളുണ്ടാകുന്നതു്. മുഴുവൻ തെളിവുകളേയും പരിഗണിച്ചു് തീരുമാനം ചെയ്യണമെന്നാണു് കത്തോലിക്കർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്.

പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവു്

എന്താണു് ഈ പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവു്. മനുഷ്യനു് പദാർത്ഥികമായ ശരീരമുണ്ടെന്നു് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണാം. പദാർത്ഥമെന്തെന്നു് മാർക്സ് നിർവ്വചിക്കുന്നില്ല. നിർവ്വചനം എളുപ്പവുമല്ല. എന്നാലും പദാർത്ഥമെന്നു പറയുമ്പോൾ നാം വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്തെന്നു് നമുക്കറിയാം. ഒന്നാമതു് അതിനു സ്ഥിതിചെയ്യാൻ ഇടം വേണം. കല്ലിനും മരത്തിനുമെന്നപോലെ നമ്മുടെ ശരീരത്തിനും കുറെഇടം ആവശ്യമാണു്. പദാർത്ഥത്തിനു രൂപഭേദം വരും; തടി ചാരമാകും; വൈക്കോൽ പശുവാകും; ഇങ്ങനെ പലതും. ഈ അവസ്ഥാ മനുഷ്യ ശരീരത്തിനുമുണ്ടു്. അതു ചീഞ്ഞു് രൂപാന്തരപ്പെട്ടും. മാറു പല വസ്തുക്കളായി മാറും. എങ്കിലും മനുഷ്യൻ വെറും പദാർത്ഥമല്ല. മനുഷ്യ ശരീരത്തിൽ ജീവനുണ്ടു്, സ്വയം വളരുന്നതിനും സന്തത്യൽപാദനം നടത്തുന്നതിനുമുള്ള കഴിവു മാത്രം നോക്കിയാലും ജീവനുള്ളതിനും ഇല്ലാത്തതിനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നമുക്കു കാണാം. ജീവനുള്ളപ്പോഴും ഇല്ലാത്തപ്പോഴും ഈ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. ജീവൻ പോയി കഴിയുമ്പോൾ ഒരിക്കലും ജീവൻ ഇല്ലാതിരുന്ന വസ്തുക്കളുടെ അവസ്ഥയല്ല മനുഷ്യശരീരത്തിനുണ്ടാകുന്നതു്. അതു പെട്ടെന്നു ചീഞ്ഞു തുടങ്ങും.

ചിന്ത പദാർത്ഥമാകുമോ

മനുഷ്യനു ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയും. ഈ ചിന്ത തീർച്ചയായും പദാർത്ഥമല്ല. പദാർത്ഥത്തിന്റെ യാതൊരു സ്വഭാവവും അതിനില്ല. ഇതു് പദാർത്ഥത്തിൽ നിന്നു് എങ്ങനെ ഉണ്ടാകും? ഇതു മനുഷ്യനിലുള്ള ആത്മീയാംശത്തിന്റെ ഫല

മല്ലേ? ഭൂമുഖത്തില്ലാത്ത യാതൊരു വസ്തുവും മനുഷ്യശരീരത്തിലില്ല. ആ വസ്തുക്കൾക്കു് ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയുമെങ്കിലല്ലേ മനുഷ്യശരീരത്തിനും ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയേണ്ടൂ. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യൻ വെറും പദാർത്ഥമാണെന്നുള്ള വാദം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

എത്രയോ ആദരണീയം

ഈ സാഹചര്യത്തിൽ മനുഷ്യൻ ആത്മാവും ശരീരവും ചേർന്നതാണെന്നു് എല്ലാമതങ്ങളും പഠിപ്പിക്കുന്നതു് എത്രയോ ആദരണീയവും ന്യായയുക്തവുമാണു്. മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ വെറും യാദൃശ്ചികവസ്തുവായി കത്തോലിക്കർ മനുഷ്യശരീരത്തെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. ഈലോകജീവിതത്തിനു് ശരീരം അത്യാവശ്യമാണു്. ആദ്ധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിൽപോലും കത്തോലിക്കർ ശരീരത്തെ അവഗണിക്കുന്നില്ല. മരണനേരത്തു് ആത്മാവും ശരീരവും വേർതിരിയുമെങ്കിലും ലോകാവസാനത്തിൽ രണ്ടുമൊന്നിച്ചു് പരിപൂർണ്ണ മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാകുമെന്നു് കത്തോലിക്കർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഒരു ആത്മീയലോകവും ഒരു പാദാർത്ഥികലോകവും ഉണ്ടു്. അവയുടെ സമ്മേളനമാണു് മനുഷ്യൻ.

സാമൂഹ്യജീവി

മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായി ജനിക്കുന്നു എന്നു് റൂസ്സോ പറയുന്നു. യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേറെ അയാഥാർത്ഥ്യമാണു് ഇതിലുള്ളതു്. പൊരുവിണ ശിശുവിനെ കണ്ടാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചു് വളരെ ഒന്നും പ്രസംഗിക്കാനില്ല. അതു സമ്പൂർണ്ണ പാരതന്ത്ര്യത്തിലാണു്; പ്രായമാകുമ്പോൾ ഈ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ രൂപം മാറുന്നെന്നേയുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടതു് മനുഷ്യനു് അത്യാവശ്യമാണു്. അവന്റെ ആവശ്യങ്ങളിൽ ചിലതു നിറവേറുന്നതിനു് മറ്റുള്ളവരെ ആശ്രയിച്ചേ തീരൂ. ഇതിനു പുറമേ പരസഹായം ആവശ്യമുള്ള ചില ശക്തിവിശേഷങ്ങളും അവനുണ്ടു്. സ്നേഹിക്കുക, സന്താനോൽപ്പാദനം നടത്തുക മുതലായവ മതിയായ ഉ

ദാഹരണങ്ങളാണു്. അതുകൊണ്ടു് മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യ സ്വഭാവം നിഷേധിക്കാൻ ആർക്കും സാധ്യമല്ല.

വംശത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പു്

വംശം നിലനിറുത്തുന്നതിനു് സന്താനോൽപാദനം വേണം. അതിനു മനുഷ്യർ ആശ്രയിക്കുന്നതു് ലൈംഗിക വികാരങ്ങളെയാണു്; ഈ വികരങ്ങളാകട്ടെ പ്രകൃത്യാ അനിയന്ത്രിതവും സർവ്വതും താറുമാറാക്കാൻ ശക്തവുമാണു്. ലൈംഗിക വികാരങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തി കീഴമർത്തി സമുദായ സേവനത്തിനു് ഉപയുക്തങ്ങളാക്കുന്നതാണു് കുടുംബവും വിവാഹവും.കുട്ടികൾ ജനിച്ചതുകൊണ്ടായില്ല,അവരെ സംരക്ഷിച്ചു കാര്യപ്രാപ്തിയിലെത്തിക്കണം. ഇതിനു മാതാവും പിതാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം തുടർന്നേമതിയാവൂ. കുട്ടികളുടെ ചെറുപ്പത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽ നിന്നും അവരെ വേർപെടുത്തുന്നതു് ആപത്തായിരിക്കും. മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിൽ സ്ത്രീകളെ വസ്തുക്കളായി പരിഗണിക്കുന്നുഎന്നു് കമ്മൂണിസ്റ്റുകാർ ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടു്. മുതലാളിത്തത്തിനു് എന്തൊക്കെ ന്യൂനതകളുണ്ടെങ്കിലും ഈ ആക്ഷേപംഅർഹിക്കുന്നില്ല.മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥിതിയിലാണെങ്കിലും ഒരുവന്റെ വസ്തുക്കൾ മോഷ്ടിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരവും അവന്റെ ഭാര്യയെ ആരെങ്കിലും അപഹരിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന വികാരവും ഒന്നുപോലെയല്ല. ആദ്യകാലത്തെ സോവ്യറ്റു് നിയമം ഭർത്താക്കന്മാരെ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഇഷ്ടംപോലെ പുരുഷന്മാരെ സ്വീകരിക്കുവാൻ ഭാര്യമാക്കു് അനുമതിയും പ്രോത്സാഹനവും നൽകിയിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഭാര്യമാർ നഷ്ടപ്പെട്ട ഭർത്താക്കന്മാർ ഓടിനടന്നു് അവരെ വശീകരിച്ച പുരുഷന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ചു തുടങ്ങി. സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കാതലായതും പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതും മനുഷ്യ സമുദായത്തിന്റെ ആരോഗ്യകരമായ നിലനില്പിനു് അത്യാവിശ്യമുള്ളതും കുടുംബബന്ധമാണു്. കുടുംബത്തിനു ചില കൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടു്. അതിനുവേണ്ട അവകാശങ്ങളും കുടുംബത്തിനുണ്ടു്. സമുദായമോ രാഷ്ട്രമോ ഈ അവകാശങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്നതു ശരിയല്ല.

കുടുംബത്തിനു കുടുംബം

വ്യക്തികൾക്കു അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നതിനു് മറു വ്യക്തികൾ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നതുപോലെ കുടുംബത്തിനു് അതിന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറുന്നതിനു് മറുകുടുംബങ്ങൾ ആവശ്യമാണു്. അതിനാൽ കുടുംബങ്ങൾ രാഷ്ട്രമായി സംഘടിക്കുന്നു. അങ്ങനെ രാഷ്ട്രവും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽനിന്നുരുന്നതും പ്രകൃത്യാ ഉള്ളതുമാണു്. രാഷ്ട്രത്തിനു ചില ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുവാനുണ്ടു് ഈ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനു് വേണ്ട അവകാശവും അതിനുണ്ടു്. മനുഷ്യർ പലതരക്കാരാകയാൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പൊതു താല്പര്യത്തിനനുകൂലമായി മനുഷ്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചേ തീരൂ. ഇതിനുവേണ്ട അവകാശം രാഷ്ട്രത്തിനുണ്ടായിരിക്കണം. ഈ അവകാശവും മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽനിന്നു തന്നെ വരുന്നതാണു്.

മനുഷ്യസ്വഭാവം

ഒരു പ്രത്യേകതരം സമുദായം ഉണ്ടാക്കി, അല്ലെങ്കിൽ രാഷ്ട്രം ഉണ്ടാക്കി മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ അതിനനുരോധമായി ഭേദപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല, നീതിയുമല്ല. മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം സമുദായമോ രാഷ്ട്രമോ അല്ല എന്നാൽ സമുദായത്തിന്റേയും രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും ലക്ഷ്യം മനുഷ്യരുടെ പരിപൂർണ്ണത ആയിരിക്കണം. ഒരടിമസ്സുപോലും ഏററവും വലിയ സാമ്രാജ്യത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് "നിന്നെ ഞാൻ അതിജീവിക്കും" എന്നുപറയാം; കാരണം, സാമ്രാജ്യങ്ങൾ അവസാനിച്ചുപോകും; എന്നാലും മനുഷ്യനുണ്ടായിരിക്കും.

ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടി

എല്ലാ സമുദായങ്ങളും എല്ലാ കാലങ്ങളിലും ഈ ലോകത്തിനുപരിയായ ഒരു ശക്തിയുണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. മനുഷ്യസമുദായത്തിനു മുഴുവൻ തെറ്റുപററിയിരിക്കാം. പക്ഷേ അങ്ങനെ വിശ്വസിപ്പിക്കാൻതക്ക തെളിവു വല്ല

രും വേണ്ട. മനുഷ്യസമുദായത്തെ പൊതുവേ അവഗണിച്ച മാർക്സ് ഈ തെളിവു് പ്രദാനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നതേയില്ല. ഒരു സവ്വശക്തനിലുള്ള മനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസം തെറ്റാണെന്നു തെളിയിക്കുവാൻ മാർക്സ് മിനക്കെട്ടിട്ടില്ല.

എന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതു്

എക്കാലവും എന്തോ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കാൻ നിരീശ്വരന്മാക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. ഒന്നുമില്ലാത്ത അവസ്ഥയാണുണ്ടായിരുന്നതെങ്കിൽ അതു തുടരുമായിരുന്നു: കാരണം ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു് ഒന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് എക്കാലവും എന്തോ ഒന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഈശ്വര വിശ്വാസികൾ പറയുന്നതു് എക്കാലവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനു് ബുദ്ധിയും മനസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നെന്നാണു്. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ എക്കാലവും ഉണ്ടായിരുന്നതു് എന്തോ അല്ല ആരോ ആണു്. നാസ്തികന്മാർ പറയുന്നതു് എക്കാലവും ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഏതോ ആണെന്നാണു്; എക്കാലവും ഉണ്ടായിരുന്നതു് ബുദ്ധിയോ മനസ്സോ ഇല്ലാത്ത പദാർത്ഥമായിരുന്നത്രെ. അറിയുന്നതിനും നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും അതിനു കഴിവില്ലായിരുന്നുപോലും. പിന്നീടുണ്ടായവയെല്ലാം ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ നിന്നു് ഉണ്ടായവ എങ്കിൽ ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനു് ബുദ്ധിയും മനസ്സും ഇല്ലായിരുന്നെന്നു പറയുന്നതിൽ പ്രശംസാർഹമായി എന്താണുള്ളതു്.

ബുദ്ധിയും മനസ്സും

ആദിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിനു് അറിയുവാനുള്ള ബുദ്ധിയും നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ള മനസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിനും ഒരു ലക്ഷ്യം ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനു ബുദ്ധിയോ മനസ്സോ ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ ലോകം വെറും യാദൃച്ഛികമായിസംഭവിച്ചതാകണം. അങ്ങനെ എങ്കിൽ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ കാണുന്ന അട്ടക്കും ചിട്ടയും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. മാർക്സിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇക്കാണുന്നവ ഒക്കെ യാദൃച്ഛികമായിസംഭവിച്ചതാണു്. പദാർത്ഥത്തിൽതന്നെയു

ള്ള ഒരു നിയമത്തിന്റെ പ്രവർത്തനഫലമായി ഇതു് ഒരു ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തുന്നു പോലും. പക്ഷേയാദൃച്ഛികമായി സംഭവിച്ചതിനു് എന്തൊരു നിശ്ചിത ലക്ഷ്യമാണുണ്ടാവുക? ഒരു ലക്ഷ്യത്തിലേക്കതിനെ നയിക്കുവാൻ എന്തൊരു നിശ്ചിത നിയമമാണുണ്ടാവുക?

ലക്ഷ്യം

ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം ഒരു മനസ്സിൽ നിന്നു രൂപമെടുത്തതാണെങ്കിലെ അതിനൊരു നിശ്ചിതലക്ഷ്യമുണ്ടായിരിക്കൂ. ഒരു മനസ്സിനാൽ നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുമ്പോഴെ അതൊരു നിശ്ചിത ലക്ഷ്യത്തിലെത്തൂ. ഒരുകാര്യം സംഭവിക്കുന്നതു രണ്ടു വിധമാകാം. യാദൃച്ഛികമായി അല്ലെങ്കിൽമനപൂർവ്വമായി. ദൈവം ഭരിക്കുന്ന ലോകത്തിനു് അതിന്റെ അന്ത്യവും ദൈവം നിശ്ചയിക്കും. ആലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കതു നീങ്ങികൊണ്ടിരിക്കും. ഹെഗലിനും മാർക്സിനും ഇതൊക്കെയാദൃച്ഛികമായിസംഭവിക്കണം. യാഥാർത്ഥ്യത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒരു നിയമമനുസരിച്ചു് ഇതൊക്കെ സംഭവിച്ചുകൊള്ളുമെന്നാണു് അവരുടെ സങ്കല്പം. പക്ഷേ ഒരു മനസ്സിനാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ നിയമം തന്നെ എങ്ങനെ ഉണ്ടാകും. ഈ ലോകത്തിനു് എന്തെങ്കിലും ലക്ഷ്യവും ജീവിതത്തിനു് വല്ല അർത്ഥവും കാണുന്നതിനു് ദൈവം ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ.

ദൈവംഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നു് എല്ലാംസൃഷ്ടിച്ചു. ആശാരി മേശ ഉണ്ടാക്കുന്നതുപോലെയല്ലദൈവം നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചതു്. ആശാരിയുടേതല്ലാത്ത പലതുംമേശയിലുണ്ടു്. തടിആശാരി ഉണ്ടാക്കിയതല്ല. എന്നാൽ ദൈവം ഇല്ലായ്മയിൽ നിന്നാണു് സൃഷ്ടിച്ചതു്. ദൈവത്തിന്റേതല്ലാത്തതായി യാതൊന്നും തന്റെ സൃഷ്ടിയിലില്ല.

ജീവിതലക്ഷ്യം

ജീവിതലക്ഷ്യത്തെപ്പറ്റി വളരെ അധികം അഭിപ്രായങ്ങൾ ആധുനിക തത്വജ്ഞാനികൾ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവ എല്ലാം സുചിന്തിതം എന്നു പറയാവുന്നത

ല്ല. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം മറ്റുള്ളവരോട് ഏറ്റവും നന്നായി പെരുമാറുകയാണെന്നു ചിലർ പറയും. പക്ഷേ മറ്റുള്ളവർക്ക് നല്ലതേതെന്ന് നമ്മൾ എങ്ങനെ അറിയും? നമുക്കു തന്നെ നല്ലതേതെന്ന് നാംഎങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കും.? മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികളെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം ഇതിലേറെ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു പ്രശ്നമില്ല. എന്നിരുന്നാലും ഇത്ര വിരളമായിചോദിക്കപ്പെട്ടുന്ന ചോദ്യവുമില്ല.

നല്ലത് ഏത്

എനിക്കോ മറ്റുള്ളവർക്കോ നല്ലത് ഏതെന്ന് ഞാൻ എങ്ങനെ അറിയും. ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത് എനിക്കും മറ്റുള്ളവർഇഷ്ടപ്പെടുന്നതവർക്കും നല്ലതാണെന്നുപറഞ്ഞേക്കാം. പക്ഷേ ചിത്തയായ പലതും നാം ഇഷ്ടപ്പെടാറുണ്ട്. എന്റെയോ മറ്റുള്ളവരുടേയോ ജീവിതോദ്ദേശ്യത്തിനു് യോജിച്ചതേതോ അതാണു് എനിക്കും മറ്റുള്ളവർക്കും നല്ലത്. എല്ലാം ശരിയായി പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പൊതു തത്വമാണു് ഇത്. എന്തിനുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നറിയാതെ ഒന്നും ശരിയായി ഉപയോഗിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഉപയോഗം അറിയാതെ എന്തെങ്കിലും ഉപയോഗിച്ചാൽ അനർത്ഥങ്ങൾക്ക് ഇടയാകും. മനുഷ്യശരീരത്തിന്റെ ചൂടറിയുന്നതിനുള്ളതെന്നറിയാതെ ഒരു ക്ലിനിക്കൽ തെർമോ മീറർ കടിച്ചുപൊട്ടിച്ചാൽ ഗുരുതരമായ മുറിവുണ്ടാകുകയോ ആൾ മരിക്കുകയോ ചെയ്യും. ഉപയോഗം അറിയാതെ ഒരു ക്ഷൗരക്കത്തി കല്ലുവെട്ടുന്നതിനുപയോഗിച്ചാൽ രണ്ടിനും അതു് കൊള്ളാതാകും. ഒരു ഡയനാമൈറും പുകയില പോലെ വായിലിട്ടു ചവച്ചാൽ അയാളുടെകഥ അപ്പോഴെ കഴിയും. ഈ തത്വം മനുഷ്യരുടെ കാര്യത്തിലും ഓർമ്മവേണം: ഒരു മനുഷ്യൻഅയാളെയോമറ്റുള്ളവരെയോ എന്തിനുദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നറിയാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് (സ്വയം ഉപയോഗിക്കുന്നതു്)ബുദ്ധിശൂന്യമായിരിക്കും. അല്ല, വിനാശകരമായിരിക്കും.

മനുഷ്യൻ എന്തിനു്

മനുഷ്യന്റെ ഉപയോഗം എന്തെന്നു് നാം എങ്ങനെ അറിയും. എന്തിന്റേയും ഉദ്ദേശ്യം അതിനെ സൃഷ്ടിച്ചവ

ന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കും. തെമ്മാടിയും മീറ്ററും ക്ഷൗരക്കത്തിയും ഡൈനാമൈറ്റും നിർമ്മിച്ചവരുടെ മനസ്സിൽ അവയുടെ ഉപയോഗമുണ്ട്. അതുപോലെ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച മനസ്സിലും അവനെ എന്തിനു സൃഷ്ടിച്ചുഎന്നതുണ്ടായിരിക്കും. ഈ ഉദ്ദേശ്യം നാം മനസ്സിലാക്കിയാൽ പിന്നെ അതനുസരിച്ച് ജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്തുകയേ വേണ്ടൂ.

സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം

സൃഷ്ടികർത്താവു തന്നെ മനുഷ്യസൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം പരിശോധിച്ച് അവനെ എന്തിനു സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു കണ്ടുപിടിക്കണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ നാം എത്ര നല്ല ചിന്തകന്മാരാണോ അത്രയ്ക്കു ഫലവും തൃപ്തികരമായിരിക്കും. പക്ഷേ മൂഴുവനും ഗ്രഹിക്കാൻ നമുക്കു സാധ്യമല്ല കാരണം, ദൈവം നമുക്കു നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യം മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു് അതീതമാണു്.

മനുഷ്യർക്കു് ഒരു സൃഷ്ടികർത്താവില്ലെങ്കിൽ അവർ വെറും യാദൃച്ഛികമായിസംഭവിച്ചതാവണം. ഇങ്ങനെ യാദൃച്ഛികമായിസംഭവിച്ചതിനു് പ്രത്യേകഉദ്ദേശ്യമൊന്നും കാണുകയില്ല. ഓരോരുത്തരും അവനവനെക്കൊണ്ടു് എട്ടുകാര്യം നടത്തുക മാത്രമേ ചെയ്യുകൊണ്ടാൽ മതി. ഈ തത്വം വച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു ഗവണ്മെൻറുണ്ടാക്കി മറ്റുള്ളവരെ തങ്ങളുടെ ഹിതമനുസരിച്ചു ജീവിപ്പിക്കുന്നതു് എത്രയോ വലിയ അനീതിയാണു്. ഈ അനീതിയിലാണു് കമ്മ്യൂണിസം അടിയുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യനെസ്രഷ്ടാവുനിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കി കഴിഞ്ഞാൽ യാതൊരു അനീതിക്കും ഇടയാക്കാതെ എല്ലാ മനുഷ്യരേയും അതനുസരിച്ചു് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്.ലക്ഷ്യമില്ലാത്തമനുഷ്യപ്രവർത്തനംബാലിശമാണെന്നു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റും ചിന്തകന്മാക്കുമറിയാം. അതുകൊണ്ടാണു് മനുഷ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് തങ്ങൾ ഒരു ലക്ഷ്യം കണ്ടിട്ടുള്ളതായി അവരും അവകാശപ്പെടുന്നതു്. മനുഷ്യർ ഒരു വർഗ്ഗരഹിതസമുദായത്തിലേയ്ക്കു പുരോഗമിക്കുന്നു എന്നു പറയുമ്പോൾ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിനു് ഒരു ലക്ഷ്യവും കാണാത്തവരേക്കാൾ

കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ യുക്തിയുള്ളവരായിരിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ ഈ നിശ്ചിതലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്ക് മനുഷ്യവഗ്ഗത്തെ നയിക്കുന്ന ശക്തി ഏതാണ്? ബുദ്ധിയോ മനസ്സോ ഉള്ള ഒരു ശക്തി ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ളതായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ബുദ്ധിയും മനസ്സുമില്ലാത്ത ഒരു ശക്തിയാണ് മനുഷ്യനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആ ശക്തി മനുഷ്യനേക്കാൾ അധമമാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല.

തേനീച്ചകളല്ല

മനുഷ്യർ വെറും തേനീച്ചകളേപ്പോലെ ഭരിക്കപ്പെടാവുന്നവരല്ല. ഏതുഘട്ടത്തിലും വിവിധതരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തന സാധ്യതകൾ അവരുടെ മുമ്പിൽ തുറന്നു കിടക്കും. ഇവയിൽ ഏതു സ്വീകരിക്കണം, ഏതു സ്വീകരിച്ചുകൂടാ എന്ന പ്രശ്നം എപ്പോഴും പൊന്തിവരും. മനുഷ്യസമുദായത്തെ നയിക്കുന്നതു് ഒരു മൂകശക്തിയാണെങ്കിൽ അതിനു് അതിന്റെ താല്പര്യം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിവില്ല പിന്നെ ആ മൂകശക്തിയെ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവർ പറയുന്നതാണു് പ്രമാണം. അവർ പറയുന്നതു് മറ്റുള്ളവർ അനുസരിച്ചുകൊള്ളണം. ഈ വ്യാഖ്യാതാക്കൾക്കാകട്ടെ സ്വശക്തനായ ഒരുദ്ദേശത്തിന്റെ വെളിപാടോ തെറ്റാ വരമോ ഇല്ല. അവർ സ്വയം അവരുടെ ജോലിക്കു് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവരാണു്. ഇവക്കു കീഴടങ്ങി ജീവിക്കണമെന്നു വന്നാൽ അതിന്റെ ഫലം അടിമത്തമായിരിക്കും.

സ്വാതന്ത്ര്യം

സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ ഗൗരവമുള്ള കാര്യമാണു്. തോന്നുന്നതു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള അധികാരം എന്ന അർത്ഥത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം കേവലം സാങ്കല്പികമാണു്. നമുക്കു തോന്നുന്നതൊക്കെ ചെയ്യാൻ നമുക്കു കഴിവില്ല. ചെയ്യാവുന്നതിൽ പലതും ചെയ്താൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ ഇല്ലാതാകും. അത്യാവശ്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതാണു് സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നു് മാർക്സും ഹെഗലും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. പക്ഷേ അത്യാവശ്യം തന്നെ സ്വതന്ത്രമല്ലെങ്കിൽ ഇതും സ്വാതന്ത്ര്യമാകയില്ല. നമ്മെക്കാൾ

ച്ചു് ചിന്തയില്ലാതെയും നമ്മുടെ നന്മയെ ലാക്കാക്കാതെയു മുള്ള ഒരു നിയമത്തിന്റെ അംഗീകാരം സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രദാനം ചെയ്യുകയില്ല. നാം പരിപൂർണ്ണമായും ദൈവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ബോധമില്ലാത്ത ഒരു യന്ത്രം മറെറാരു യന്ത്രത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതു പോലെയോ അടിമകൾ അവരുടെ ഭ്രാന്തനായ യജമാനനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയോ അല്ല. നാം വിവേകമുള്ള മനുഷ്യരാണു്. സർവ്വജ്ഞനും സർവ്വശക്തനുമായ ദൈവത്തെയാണു് നാം ആശ്രയിക്കുന്നതു്. ആ ദൈവം നമ്മുടെകഴിവുകളോടുകൂടി നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ചതു് ആ കഴിവുകളെ നാം അനുഭവിക്കുന്നതിനാണു്. ഇതാണു് ദൈവത്തിന്റെ മനസ്സും മനുഷ്യന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം. ഇതാണു് പ്രകൃതിയിലെ സാന്മാർഗ്ഗിക നിയമം (Moral law). ഇതിനു പകരം സമുദായത്തിന്റെ നന്മ നോക്കിയാണു് ഞാൻ പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു വച്ചാൽ ഒരായുഷ്ക്കാലം മുഴുവൻ ശ്രമിച്ചാലും ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തിയുടെ ഫലം സമുദായത്തിനു് നന്മയോ തിന്മയോ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരാം. രണ്ടുതരത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കാമെന്നു വരുന്നിടത്തു് നമുക്കു് ഒന്നേ നോക്കാനുള്ളൂ. ദൈവത്തിന്റെ നിയമം എന്തു് അനുശാസിക്കുന്നു.

നല്ലമുദ്രാവാക്യം

"സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം" എന്നതു് നല്ല മുദ്രാവാക്യമാണു്. പക്ഷേ ദൈവമില്ലെങ്കിൽ ഇതൊന്നുമില്ല. ദൈവത്തിന്റെ നിയമത്തെ അനുസരിക്കുന്നതാണു് പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം. നിയമങ്ങൾ രണ്ടുതരത്തിലാവാം. ഈ രണ്ടിനം നിയമങ്ങളേയും വേർതിരിച്ചറിയായ്കകൊണ്ടുള്ള ചിന്താക്കുഴപ്പം വളരെയുണ്ടു്. ഒരു മോട്ടോർ ഉടമസ്ഥൻ രണ്ടിനം നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കണം. ലൈസൻസ്, സ്പീഡ്, നികുതി മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ച സ്റ്റേറ്റു് നിയമങ്ങൾ പാലിക്കണം. അതുപോലെ എണ്ണയുടെ അളവു് റേഡിയേറ്ററിലെ വെള്ളം മുതലായവയെ സംബന്ധിക്കുന്ന നിർമ്മാതാവിന്റെ നിയമങ്ങളും അനുസരിക്കണം. ഈ നിയമങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ആദ്യ

ത്തേതു് ആരും കണ്ടുപിടിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഡിക്കരിക്കും. രണ്ടാമത്തേതു് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആരും ഡിക്കരിക്കുകയില്ല. രണ്ടാമത്തെ ഇനം നിയമങ്ങളെ ഡിക്കരിച്ചാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം വർദ്ധിക്കുകയല്ല, ഇല്ലാതാവുകയാണു്. കാർ ഉടമസ്ഥന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിർമ്മാതാവിന്റെ നിയമങ്ങൾ അറിഞ്ഞനുസരിക്കുന്നതിലാണു് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതുപോലെ സ്രഷ്ടാവിന്റെ നിയമങ്ങൾ അറിഞ്ഞനുസരിക്കുന്നതിലാണു് മനുഷ്യരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

മനുഷ്യന്റെ മഹത്വം

മാർക്സിസത്തിന്റെ ഒരു മൗലിക സങ്കല്പം മനുഷ്യൻ സ്വയം പര്യാപ്തമാണെന്നുള്ളതാണു്. സാമ്പത്തിക ക്രമം ഭേദപ്പെട്ടെത്തിയാൽ എല്ലാമനുഷ്യാവശ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടുമെന്ന സിദ്ധാന്തത്തിലാണു് വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തിന്റെ വിജയം സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം മനുഷ്യനു് സ്വയം സമ്പാദിച്ചുകൂട്ടാത്തതൊന്നും അവനു വേണ്ടിയിരിക്കുകയില്ലെന്നാണു്. ഈ സിദ്ധാന്തം ശരിയാണെങ്കിൽ മാർക്സിന്റെ സ്വപ്നവും ശരിയാവും: ഇതു തെറ്റാണെങ്കിൽ മാർക്സിന്റെ സ്വപ്നവും തെറ്റാകും അസ്വതന്ത്രം, മടി, സ്വാർത്ഥത, അത്യാഗ്രഹം, മുതലായി മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിലുള്ള ന്യൂനതകൾകൊണ്ടു് വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തിനുണ്ടാകാവുന്ന വിപത്തുകൾ നിരവധിയാണു്. പക്ഷേ സകല മനുഷ്യാവശ്യങ്ങളും നിർവ്വഹിക്കാൻ അസാധ്യമാക്കുന്നതു് വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവത്തിലെ തരക്കേടുകൾ കൊണ്ടു മാത്രമല്ല. വ്യക്തികളുടെ സ്വഭാവം എത്ര അവികലമായാലും എല്ലാ മനുഷ്യാവശ്യങ്ങളും നിറവേറ്റപ്പെടുകയില്ല. ദൈവത്തിനുമാത്രമേ മനുഷ്യർക്കു പരിപൂർണ്ണസംതൃപ്തി പ്രദാനം ചെയ്യാൻ കഴിയൂ.

ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു

ഇന്നു പലർക്കുമുള്ള ഒരു പ്രവണത ദൈവത്തെ ഒരു ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു മേലദ്ധ്യക്ഷനായി മാറ്റാനാണു്. ദൈവത്തെ കൊണ്ടുള്ള ആവശ്യം മതത്തിനു മാത്രമാണെന്നാണു് ഇവ

ർ കരുതുന്നതു്. ഇവക്കു വാസ്തവത്തിൽ ദൈവം എന്നു പറയുന്നതിന്റെ അർത്ഥംപോലും മനസ്സിലായിട്ടില്ല. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ നിന്നു് ദൈവത്തെ മാറ്റി നിറുത്തുന്നതിനുള്ള ആദ്യത്തെ പടിയാണു് ഈ ചിന്താഗതി. ഈ ചിന്താഗതിയുള്ളവരുടെ എണ്ണം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നതു കൊണ്ടാണു് കമ്മ്യൂണിസം നിരീശ്വരമാണെന്നു പറയുമ്പോൾ നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുപോലുള്ള വികാരങ്ങളൊന്നും പലരിലും ഉളവാകാത്തതു്. കമ്മ്യൂണിസം നിരീശ്വരപരമാണെങ്കിൽ അതു നഷ്ടം; മതമെന്ന നിലയിൽ അതു മോശമായിരിക്കാം. എന്നാലും സാമൂഹ്യാശാസ്ത്രമെന്ന നിലയിൽ അതു നന്നായിക്കൂടെന്നുണ്ടോ? ഇതാണു് ചിലരുടെ സിദ്ധാന്തം. പക്ഷേ മതത്തിനു മാത്രമല്ല സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിനും ദൈവം അത്യാവശ്യമാണു്. മനുഷ്യരുടെ സാമൂഹ്യ ബന്ധങ്ങളിൽ സംജാതമാകുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും സമാധാനം പറയുന്നതിനു് ദൈവം കൂടിയേ തീരൂ. മനുഷ്യജീവിതത്തിനു് നിശ്ചിതമായ ഒരു ലക്ഷ്യവും ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ദൈവവും കൂടിയേ തീരൂ.

പുതിയ നിരീശ്വരൻ

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നിരീശ്വരന്മാർ എന്തു ചെയ്യും ദൈവം എന്ന ആശയത്തെ എതിർക്കാൻ ഒരുങ്ങിനടന്നിരുന്നു. ആ പ്രാകൃതാവസ്ഥയിൽ നിന്നു് നിരീശ്വരന്മാർ ഇന്നു് പുരോഗമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു് അവർ ദൈവത്തിനെതിരായി അലറുകയോ അട്ടഹസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ഈശ്വരവിശ്വാസികളേക്കാൾ ശാന്തരായും വിനയമുള്ളവരായുമാണു് അവർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. ഒരു കാലത്തു് ദൈവം മനുഷ്യസമുദായത്തിനു പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്നു് സമുദായം ആ നിലയിയിൽ നിന്നു പുരോഗമിച്ചു. ഇനിമേലിൽ മനുഷ്യർക്കു് ദൈവത്തെക്കൂടാതെ കഴിക്കാം. അതുകൊണ്ടു് ദൈവത്തെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം പറഞ്ഞയയ്ക്കുകയാണു് ഇനി വേണ്ടതു്. ഇതാണു് ആധുനിക നിരീശ്വരന്മാരുടെ വീക്ഷണം.

പ്രശ്നങ്ങൾ

സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതികളിൽ നിന്നു് ദൈവത്തെ ഒഴിവാക്കാൻ മനുഷ്യർ തിരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ ഏതു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയും ചില പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് സമാധാനം പറയണം. ഈ സമാധാനമാകട്ടെ ദൈവത്തെ ആശ്രയിച്ചാണു് ഇരിക്കുന്നതു്. ദൈവത്തെക്കൂടാതെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതികൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവരാരും ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു സമാധാനം കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ല. അവർ ഈ പ്രശ്നങ്ങളേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നേ ഇല്ല. എങ്കിലും ഏതു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിക്കും ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ മൗലികങ്ങളാണു്. ഇവയ്ക്കു സമാധാനം കാണാത്ത സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ ഏതും അക്കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ തകർന്നുപോകും.

മാർക്സിസത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആധുനിക സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതികളിലൊന്നിലും ദൈവം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കേവലം സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നുപോലും ദൈവത്തെ ഒഴിച്ചു നിറുത്തുവാനാണു് ഇന്നത്തെ പ്രമുഖന്മാർ ശ്രമിക്കുന്നതു്. കമ്മ്യൂണിസം തത്വത്തിൽ എത്രമാത്രം നിരീശ്വരപരമാണോ അതിൽ ഒട്ടും കുറവല്ലാത്ത അളവിൽ മുതലാളിത്തം പ്രയോഗത്തിൽ നിരീശ്വരപരമാണു്. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ ദൈവത്തിൽ മാത്രം ഉത്തരം കണ്ടെത്താവുന്ന അനേകം മൗലിക പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ഇതറിയുന്ന ഭാവംപോലും കാട്ടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് കമ്മ്യൂണിസം തീർച്ചയായും നിലനിൽക്കുകയില്ല. അതേകാരണംകൊണ്ടുതന്നെ ദൈവത്തെ മറികടന്നുപോകുന്ന മുതലാളിത്തവും നിലനില്ക്കുകയില്ല.

വ്യക്തിയുടെ വില

ഒരു മനുഷ്യവ്യക്തിക്കു് എന്തു വിലയാണുള്ളതു്. മാർക്സിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രശ്നമേ ഉദിക്കുന്നില്ല. സമുദായത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിൽകവിഞ്ഞ വിലയൊന്നും മാർക്സ് വ്യക്തിക്കു കാണുന്നില്ല. മനുഷ്യന്റെ വിലയേപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നതിനു് മാർക്സിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്തു നിഗമനത്തിൽ എത്തുമായിരുന്നു എന്നു് നമുക്കറിവില്ല. എങ്കിലും മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനുഷ്യനു നാം കല്പിക്കുന്ന വിലയേ ആശ്ര

യിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യവ്യക്തിക്കുള്ള വില ക്രിസ്തുമതവുമായി എത്രമാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്ന് നമ്മിൽ പലരും ഇന്നു ചിന്തിക്കുന്നേയില്ല. ക്രിസ്തുവിനുമുൻപു് മനുഷ്യർ വിലമതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത് രാജാക്കന്മാർ, പ്രഭുക്കൾ, കവികൾ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, യോദ്ധാക്കൾ എന്നെല്ലാമുള്ള നിലയിൽ മാത്രമാണ്. മനുഷ്യനു് കേവലം മനുഷ്യനെന്ന നിലയിൽ ഒരു വിലയും സാധാരണക്കാർ കല്പിച്ചിരുന്നില്ല. വ്യക്തികൾക്കു് കേവലം മനുഷ്യർ എന്നനിലയിൽ വിലയുള്ളതായി വല്ല ചിന്തകന്മാരും കരുതിയിരിക്കാം. പക്ഷേ സാധാരണക്കാരുടെയിടയിൽ ഈ ആശയത്തിനൊട്ടും പ്രചാരമില്ലായിരുന്നു. മനുഷ്യനു വിലയുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല നിത്യമായ വില ഉണ്ടെന്നുള്ള ക്രിസ്തീയസന്ദേശം ലോകത്തിന്റെ ചിന്തയിൽ ഒരു വിപ്ലവംതന്നെ ഉളവാക്കി. എങ്കിലും ഈ ആശയം പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതു് എളുപ്പമല്ല. ആദികാലംമുതൽ മനുഷ്യനെ മനുഷ്യൻ ചൂഷണംചെയ്യുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുപോന്നു. എന്നതുതന്നെയല്ല, അതൊക്കെ ശരിയാണെന്നു കരുതിയും പോന്നു. സ്വയം മാറുള്ളവരുടെമേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നതിൽ കൂടിയ വിലയൊന്നും മനുഷ്യരുള്ളതായി ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല.

മനസ്സിലാക്കുക പ്രയാസം

മനുഷ്യന്റെ വില സാധാരണക്കാരനു് അത്രവേഗം മനസ്സിലാകുന്ന ഒന്നല്ല. കുറേപ്പേർക്കു് പ്രത്യക്ഷത്തിൽതന്നെ വിലയുള്ളതായി നമുക്കു കാണാം. മാറുള്ളവർക്കെങ്കിലും വിലയുള്ളതായി സാധാരണക്കാർക്കു തോന്നുകയില്ല. അവർ ജനിക്കുന്നതും മരിക്കുന്നതും ലോകം അറിയുന്നേയില്ല. ഇതാ വിലയുള്ളവർ എന്നു് അവരെപ്പറ്റി പറയുവാൻ പലർക്കും തോന്നുകയില്ല. ലോകത്തിലെ അത്തരിതും സാധനങ്ങളുടെകൂട്ടത്തിൽ ഈ മനുഷ്യരേയും അവർ തള്ളും. അതിനാൽ മനുഷ്യന്റെ വിലയെപ്പറ്റി പഠിപ്പിച്ച ക്രിസ്തുമതം പഴകിയ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടും അവസാനമില്ലാത്ത സ്വാർത്ഥതയോടുമാണ് മല്ലടിക്കേണ്ടിവന്നതു്. ഏതുവ്യക്തിക്കുമുള്ള നിത്യമായ വിലയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്തുന്നതു് ഏറ്റവും ഉറച്ച വിശ്വാസിക്കുപോലും ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യ

മാണ്. വിശ്വാസം ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങുമ്പോൾ ക്രിസ്തീയസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ പ്രയാസമേറിയ ഈ സിദ്ധാന്തമാണ് സമുദായത്തിൽനിന്നു ആദ്യം വഴുതിപ്പോകുന്നതു്. ദൈവം മനുഷ്യരെ വിലയുള്ളവരായി കണ്ടു. അതുകൊണ്ടു് ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന ഏതൊരാളും മനുഷ്യന്റെ മഹത്വം സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തേതീരു.

ഭൗതികവാദവും വ്യക്തിയും

വ്യക്തിയുടെ മഹത്വത്തെ കാട്ടുന്ന യാതൊരു തത്വവും ഭൌതികവാദത്തിനില്ല. ഒരു കാരണവും കൂടാതെ പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു് ഉണ്ടായി പദാർത്ഥത്തിനുമുകളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളിൽലയിക്കുന്നമനുഷ്യൻവെറും യാദൃച്ഛികവസ്തുവാണു്. ഒരു മനസ്സു് അവനെ നിർമ്മിക്കുകയോ ഒരു ലക്ഷ്യം അവനു് നിശ്ചയിച്ചുകൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല; ഇപ്രകാരമുള്ള മനുഷ്യനു് എന്തുവിലയാണുള്ളതു്. ഒരുവിലയും ഇല്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരും തുല്യരാണു്. പക്ഷേ എല്ലാവരും പൂജ്യത്തിനു തുല്യരാണു്.

മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച ഈപ്രശ്നം തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു മാത്രമുള്ളതാണെന്നു വിചാരിക്കരുതു്, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനോടു് എങ്ങനെ പെരുമാറണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഇതു പ്രധാനമാണു്. ഡാർവിന്റെ സിദ്ധാന്തം സാധാരണക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്ന രൂപത്തിൽ മനുഷ്യരുടെ വിലകെടുത്തുവാൻ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മനുഷ്യൻ കുരങ്ങിന്റെ സഹോദരപുത്രനാണെന്നു് അവർ കരുതി. കുരങ്ങിനെന്തുവിലയാണുള്ളതു്! പിന്നെ എന്തിനു മനുഷ്യനു വിലകല്പിക്കുന്നു! ബന്ധുക്കളെതമ്മിൽ എന്തിനു വേർതിരിച്ചു പരിഗണിക്കുന്നു! മനുഷ്യനും മൃഗവും തമ്മിൽ കാര്യമായ ഒരു വ്യത്യാസവും കാണുവാൻ ഭൌതികവാദത്തിനു കഴിയുന്നില്ല. കത്തോലിക്കാ ചിന്തകന്മാരാകട്ടെ മനുഷ്യർ മറ്റുമൃഗങ്ങളിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തരാണെന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യരിൽ പദാർത്ഥമല്ലാത്ത മനസ്സുണ്ടു്. മൃഗങ്ങളിൽ ഇപ്രകാരമൊരു മനസ്സിന്റെ നേരിയ രൂപംപോലും കാണുന്നില്ല. ഒരു മനസ്സോടുകൂടിയ മൃഗമാണു മനുഷ്യൻ ഒരു സംസ്കാരം ക്ഷയിക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി ക്ഷയിക്കുന്നതു-

മനസ്സാണ്. മനസ്സു ക്ഷയിക്കുകയും മൃഗം മുന്നേറുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ഒരു സംസ്കാരം ക്ഷയിച്ചുതുടങ്ങുന്നതു്. ഒരു മനസ്സ് നിശ്ചയപൂർവ്വം സൃഷ്ടിച്ചതല്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യൻ വെറും യാദൃച്ഛികവസ്തുവായിരിക്കും. അങ്ങനെയുള്ളതിനു് യഥാർത്ഥവില കല്പിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. മനുഷ്യനു നിത്യമായ വിലയുണ്ടായിരിക്കുന്നതിനു് അവനെ സൃഷ്ടിച്ച നിത്യമായ ദൈവം ഉണ്ടായിരിക്കണം. മനുഷ്യന്റെ മഹത്വത്തെ അംഗീകരിക്കാത്ത ഒരു സാമൂഹ്യപദ്ധതി നമുക്കുണ്ടാക്കാം. പക്ഷേ ഇതു മൌലികമായ ഒരു ഘടകത്തിന്റെ അവഗണന സാമൂഹ്യപദ്ധതിയെത്തന്നെ തകർത്തുകളയും.

സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ

എല്ലാ മനുഷ്യരും തുല്യരാണെന്നും എല്ലാവരും പൂജ്യത്തിനു തുല്യരാണെന്നും ഉള്ള നിഗമനത്തിനാണ് കമ്യൂണിസം വക നൽകുന്നതെന്നു് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. അടുത്തതായി ആലോചിക്കേണ്ടതു് മനുഷ്യർക്കുതമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്തെന്നാണ്. മനുഷ്യരുടെ സമത്വമാണ് കമ്യൂണിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. പക്ഷേ ഈ സമത്വസിദ്ധാന്തം ഇവർക്കു് എവിടെനിന്നു കിട്ടി. ശക്തിയിലോ ബുദ്ധിയിലോ, സൌന്ദര്യത്തിലോ, സൌന്ദര്യത്തിലോ, നന്മയിലോ തിന്മയിലോ മനുഷ്യർ സമന്മാരല്ല. മൃഗങ്ങളിലും സസ്യങ്ങളിലും ഇതിലേറെ സമത്വം നാം കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും കമ്മ്യൂണിസം ഉച്ചനീചത്വങ്ങളേയും പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളേയും എതിർക്കുന്നു; മനുഷ്യരുടെ സമത്വം സമുദായത്തിന്റെ അടിത്തറ ആക്കാൻ അവർ വെമ്പൽകൊള്ളുന്നു. പക്ഷേ മൌലികമായി മനുഷ്യർ തുല്യരല്ലെങ്കിൽ പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളിൽ എന്തനീതിയാണുള്ളതു്. ഈ സമത്വസിദ്ധാന്തം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്കാക്കു് എങ്ങനെ ഉണ്ടായി. വാസ്തവത്തിൽ ഇതു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അറിയാതെ സ്വീകരിച്ചുപോയ ഒരു ക്രിസ്തീയ സിദ്ധാന്തമാണ്. മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അവർ സമന്മാരാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും കത്തോലിക്കരും മനുഷ്യരുടെ സമത്വത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കരുടെ വിശ്വാസത്തിനാധാരം

സ്രഷ്ടാവായ ദൈവമാണു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ദൈവത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവരുടെ സമത്വസിദ്ധാന്തത്തിനു ഒരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല.

സാഹോദര്യം

സമത്വത്തിന്റെ കാര്യംവിട്ടു് സാഹോദര്യത്തിലേക്കു കടന്നാൽ കമ്മ്യൂണിസത്തിന്റെ നിലയില്ലായ്മ കൂടുതൽ വ്യക്തമാകും. സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ പ്രായോഗികമായ ഏക അടിസ്ഥാനം മനുഷ്യരുടെ സാഹോദര്യമാണെന്നു് ഒന്നിനൊന്നു വ്യക്തമായി വരികയാണു്. 1934 മാർച്ചു് 30-ാംതീയതി പ്രവാദയിൽ നിക്കോസ് ബുക്കാറിൻ എഴുതി മനുഷ്യ സാഹോദര്യത്തിന്റെ മൂർത്തീഭാവമാണു് കമ്മ്യൂണിസം എന്നു്. 1955—ൽ ഇൻഡ്യയിൽവന്നു് ക്രൂഷ്ചേവും സാഹോദര്യത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി. ദൈവമില്ലെങ്കിൽ ഈ സാഹോദര്യം സമത്വത്തേക്കാൾ അടിസ്ഥാനരഹിതമാകും. സാഹോദര്യം വികാരം ഉണർത്തുന്ന ഒരു വാക്കു മാത്രമല്ല, ഒരു വസ്തുതയാണു്. സഹോദരങ്ങൾ ഒരു പിതാവിന്റെ സന്തതികൾ ആയിരിക്കണം. പൊതുവായ പിതാവില്ലെങ്കിൽ സാഹോദര്യത്തിനടിസ്ഥാനമില്ല. ദൈവമില്ലാത്ത കമ്മ്യൂണിസം മനുഷ്യരെ ഉപദേശിക്കുന്നതു് "നിങ്ങൾ സഹോദരന്മാരല്ല എന്നാലും നിങ്ങൾ സഹോദരത്വം വർത്തിക്കണം എന്നാണു്".

സാഹോദര്യം പ്രയാസമില്ലാത്ത ഒന്നല്ല. ഒരു സഹോദരനോടുപോലും അവജ്ഞയും പെരുമാറാൻ പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു് സഹോദരൻ അല്ലാത്തവനോടു് സഹോദരത്വം പെരുമാറണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു നടപ്പുണ്ടോ. മതവും പൂജനമനുഷ്ഠാരങ്ങളും ഒന്നും എനിക്കാവശ്യമില്ല, തന്നത്താൻ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ മറെറല്ലാവരേയും സ്നേഹിക്കുകയേ ഞാൻ ചെയ്യുന്നുള്ളു എന്നുപറയുന്നവരുണ്ടു്. ഇതു നിസ്സാരമായി സാഹോദര്യം പ്രസംഗിക്കുന്നവരാരും അതു പ്രയോഗിച്ചുനോക്കിയിട്ടുള്ളവരല്ല. സ്നേഹിക്കപ്പെടാവുന്നവരെ ആരും സ്നേഹിക്കും. പക്ഷേ സ്നേഹിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളവരേക്കൂടി സ്നേഹിക്കേണ്ടതാണാവശ്യം. ഇവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള ഏക പ്രചോദനം ദൈവത്തിന്റെ മക്ക

ളായ നാമൊക്കെ പരസ്പരം സ്നേഹിക്കുവാൻ ദൈവം അഭിലഷിക്കുന്നു എന്നൊരു ബോധമാണു്. മറ്റുള്ളവരെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രചോദനം ഒന്നാമതു് അവരുടെ വ്യക്തിത്വം ദൈവവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണെന്നുള്ളതാണു്. അവരുടെ അലംഘ്യങ്ങളും വിറഗ്ഴിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവയുമായ അവകാശങ്ങൾ കാണിക്കുന്നതു് അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ നിദാനം അവരല്ലെന്നതാണു്. അവരിലുള്ളതെല്ലാം നമ്മുടെ പരമലക്ഷ്യമായ ദൈവനന്മയുടേയും വ്യക്തിത്വത്തിന്റേയും പ്രതിഫലനമാണു്. (കാണപ്പെട്ടുന്ന സഹോദരനെ സ്നേഹിക്കാതെ കാണപ്പെടാത്ത ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നവർ കള്ളംപറയുന്നു.) രണ്ടാമത്തെ നിദാനം ദൈവം ഓരോ മനുഷ്യനേയും സ്നേഹിക്കുകയും ഓരോരുത്തനുംവേണ്ടി സ്വർഗ്ഗകുമാരനെ അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു എന്നതാണു്: "ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചതുപോലെ നിങ്ങളും പരസ്പരം സ്നേഹിപ്പിൻ." ഈ സ്വർഗ്ഗീയ കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിലേ മനുഷ്യർതമ്മിൽ യഥാർത്ഥ സാഹോദര്യം സ്വാഭാവികമാകൂ.

തൊഴിലാളി ഭരണം

മാർക്സ് വിഭാവനചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളി ഭരണം സ്ഥാപിതമാകേണ്ടതുതന്നെ വർഗ്ഗസമരം വഴിയാണു്. മുതലാളിത്വത്തിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മകളെ മാത്രമല്ല മുതലാളിവർഗ്ഗത്തെതന്നെ വെറുത്തിട്ടാണു് വർഗ്ഗസമരം ഉണ്ടാകേണ്ടതു്. വിരോധാഭാസത്തിന്റെ പ്രമാണമായിസ്വീകരിച്ച ആദ്യത്തെ തത്വശാസ്ത്രമാണു് മാർക്സിസം. വിരോധംകൊണ്ടു് കാര്യംനേടിയവർ ആ സ്വഭാവം അത്യവേഗം ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല. മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ കാർന്നുതിന്നുന്ന വികാരങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് വിരോധം. അതുകൊണ്ടു് മാർക്സിന്റെ വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തിലും ഈ വിരോധം അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കും. വെറുക്കപ്പെട്ടുന്നതിനോ വിരോധപ്പെട്ടുന്നതിനോ ഒന്നും ഇല്ലാത്ത ഒരു സമുദായം ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് വെറും സ്വപ്നമായി കലാശിക്കും. വർഗ്ഗസമരത്തിൽനിന്നു് സ്നേഹം ഉണ്ടാകു

മെന്നോ വർഗ്ഗരഹിത സമുദായത്തിലെ വ്യക്തികൾതമ്മിലു ള്ള ബന്ധം സ്നേഹമാണെന്നോ മാർക്സ് സിദ്ധാന്തിക്കു ന്നില്ല.

സ്വാതന്ത്ര്യം

മനുഷ്യസമുദായചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ സമുദായ ത്തിനു നേരിട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവുംവലിയ വിപത്ത് സ്വാതന്ത്ര്യ യാണെന്നു കാണാം. സമുദായനന്മയെ പരിഗണിക്കാതെ ഓരോരുത്തരും അവരവർക്കു വേണ്ടതിനെ അന്വേഷിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഏതു സമുദായത്തിലും ഉണ്ടാ യിരിക്കും. വർഗ്ഗരഹിതസമുദായത്തിൽ ഈ സ്വാതന്ത്ര്യമെങ്ങനെ സംഭവിക്കുമെന്നു നോക്കാം. എനിക്കുവേണ്ടതു ഞാൻ സ്വീക രിക്കുന്നതിൽ എന്തുതെറ്റാണ് ഉള്ളതു്. ഞാനും മറ്റു മനു ഷ്യരും വെറും യാദൃച്ഛിക വസ്തുക്കളല്ലേ. ഒരു യാദൃച്ഛിക വസ്തു മറ്റു യാദൃച്ഛിക വസ്തുക്കളുടെ അവകാശങ്ങളെ എ ന്തിനു മാനിക്കുന്നു. അന്യർക്കുവേണ്ടി എനിക്കുവേണ്ടതിനെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഞാനും അവരുമായി എന്തുബന്ധമാ ണുള്ളതു്. ഇതിനു് കമ്മ്യൂണിസത്തിനുള്ള സമാധാനം വി ചിത്രമാണ്: പ്രായേണ എന്റെതന്നെ താൽപര്യത്തിനുവേ ണ്ടി മറ്റുള്ളവരുടെ അവകാശങ്ങളെ ഞാൻ മാനിക്കണം. ഓരോരുത്തരും സ്വാർത്ഥപരമായി പെരുമാറിയാൽ സമുദാ യം അപകടത്തിലാവുകയും ഞാനും ആ ചുഴിക്കുത്തിൽപെട്ടു നരകിക്കേണ്ടിവരികയും ചെയ്യും. ചുരുക്കത്തിൽ നമുക്കു നഷ്ടത്തിനിടയില്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർക്കു നഷ്ടംവരുത്താ തിരിക്കാൻ ഒരു ന്യായവും ഇല്ല. അങ്ങനെ ഇന്നവരെ സമു ദായത്തിനു വിനാശകരമായിരുന്ന സ്വാർത്ഥത്തിനു് കമ്മ്യൂണി സം കാണുന്ന പരിഹാരം സ്വാർത്ഥത മാത്രമാണ്. ഒരുവ ന്റെ പ്രവൃത്തികൾക്കുള്ള മാനദണ്ഡം അവന്റെ സ്വന്തം താൽപര്യങ്ങളത്രേ. താൽക്കാലികമായുണ്ടാകുന്നആദായത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ആരെങ്കിലും ഒരു ചൂഷണംനടത്തിയാൽ അതു് തെറ്റെന്നു പറയുവാൻ ഒരു ന്യായവും ഇല്ല.

സ്വാർത്ഥതയെ സ്വാർത്ഥതകൊണ്ടു കീഴടക്കുക സാദ്ധ്യ മല്ല. അതിനേക്കാൾ ഉപരിയായ ഒരു ശക്തിക്കേ സ്വാർത്ഥത യെ കീഴടക്കാൻ സാദ്ധ്യമാകൂ. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് ഈ ശ

ക്തി ദൈവമാണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾക്ക് ഈ ശക്തി സമുദായമാണെന്നു പറയാം. പക്ഷേ സമുദായത്തിൽ അതിലെ അംഗങ്ങളല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ല. കാത്തോലിക്കാ സിദ്ധാന്ത പ്രകാരം നരകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയമല്ല, ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹമാണ് മനുഷ്യർതമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ നയിക്കേണ്ടത്.

സ്നേഹിക്കാൻ ഒന്നുമില്ല

അങ്ങനെ ദൈവമില്ലാത്ത കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ മനുഷ്യനു് സ്നേഹിക്കുവാൻ ഒന്നുമില്ല; സാഹോദര്യത്തെ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കുവാൻ ഒന്നുമില്ല; മനുഷ്യരുടെ സമത്വത്തിനടിസ്ഥാനമായും ഒന്നുമില്ല. മനുഷ്യരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് സ്വാർത്ഥതയല്ലാതെ മറെറാരു തത്വവുമില്ല. ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് രാഷ്ട്രത്തിൽ മനുഷ്യക്കു് നിസ്വാർത്ഥമായും സാന്മാർഗ്ഗിക നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചും ജീവിച്ചുകൂടെന്നു പറയുന്നില്ല. മനുഷ്യക്കു് ചിലപ്പോൾ അവരുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങളേക്കാൾ നല്ലവരായിരിക്കാൻ കഴിയും. ദൈവംസൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യരിൽ നന്മയുടെ കിരണങ്ങൾ തീരെ ഇല്ലാതാവുകയില്ല. സ്വാർത്ഥത അവയുടെ പ്രഭയെ കെടുത്തുമെന്നേയുള്ളു. പക്ഷേ വ്യക്തമായ ഒരു തത്വമില്ലാതെ പ്രാരംഭത്തിലുള്ള നന്മയുടെ കിരണങ്ങളെമാത്രം ആശ്രയിക്കുന്നതു് നല്ല ജീവിതത്തിനു് മിക്കപ്പോഴും മതിയാവുകയില്ല. കാരണം നന്മചെയ്യുന്നതിനുള്ള വാസനയോടൊപ്പം തിന്മചെയ്യുന്നതിനുള്ളവാസനയും മനുഷ്യനിലുണ്ടു്. ഉയർന്ന തത്വങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നവർപോലും കൂടെക്കൂടെ സ്വാർത്ഥത്തടിപ്പെട്ടുപോകും. ഇതു മനുഷ്യസഹജമാണു്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും മനുഷ്യരാണല്ലോ. സ്വാർത്ഥതയെ നേരിടുന്നതിനു് സ്വാർത്ഥതയല്ലാതെ മറെറാരു സിദ്ധാന്തവും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാക്കില്ല. ഇവരുടെ ഇടയിൽ മനുഷ്യജീവിതം എങ്ങിനെ ഇരിക്കും എന്നു് ഊഹിക്കുകയേ വേണ്ടൂ.

കഷ്ടപ്പാടും മരണവും

ദൈവം ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അസഹ്യങ്ങളും ജീവിതത്തിന്റെ ഉന്മേഷം നശിപ്പി

ക്കുന്നവയും ആകുമായിരുന്നു. ഇതാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വീക്ഷണം. നിരീശ്വരവാദികൾ പറയുന്നത് കഷ്ടപ്പാടുകൾ ദൈവം ഇല്ലെന്നുള്ളതിന്റെ തെളിവാണെന്നാണ്. പക്ഷേ നിരീശ്വരവാദികളുടെ ഈ വാദംകൊണ്ട് ലോകത്തിലെ കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾ ഒട്ടും കുറയുന്നില്ല. മനുഷ്യന് യാതൊരാശ്വാസവും അവർ വഴി ഇല്ലാതാക്കുന്നേയുള്ളൂ.

വർഗ്ഗരഹിതസമുദായം

വർഗ്ഗരഹിതസമുദായത്തിനും കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. വെള്ളപ്പൊക്കങ്ങളും കൊടുങ്കാറ്റുകളും ഉണ്ടാകും. ഇടിവെട്ടലും രോഗബാധയും മൃത്യുവുമുണ്ടാകും. സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഭേദപ്പെട്ടതെന്നു സങ്കല്പിച്ചാലും മനുഷ്യജീവിതത്തിലെ ദുരിതങ്ങളിലേറെയും അവശേഷിക്കും. കഷ്ടാരിഷ്ടതകൾ ചിലരുടെ സ്വഭാവത്തെ നശിപ്പിച്ചെന്നുവരാം. എങ്കിലും അവയെ കൂടാതെ ആരുടേയും സ്വഭാവം ദൃഢപ്പെട്ടുകയുമില്ല. കഷ്ടപ്പാടുകൾ വിനാശകരങ്ങളായിരിക്കുന്നതുപോലെ സൃഷ്ടിപരങ്ങളുമാണ്. ഈ ലോകം മഹത്തായ ഒരു മനസ്സിനാൽ നയിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ കഷ്ടപ്പാടുകളും അവന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാവാം. മറിച്ചായാൽ ഇവയെല്ലാം നിരർത്ഥകങ്ങളായ ഉപദ്രവങ്ങളായിരിക്കും. ഇവയിൽ ഏതു വീക്ഷണമാണോ നാം സ്വീകരിക്കുന്നത് അതിനനുരോധമായ പ്രതികരണമായിരിക്കും കഷ്ടപ്പാടുകൾ നമ്മിൽ ഉളവാക്കുന്നത്. ഒന്നിൽനിന്ന് നിരാശയും അസഹ്യതയും ഉളവാകുമ്പോൾ മറ്റേതിൽനിന്ന് ആശയും സഹനശക്തിയും ഉളവാകും,

മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടതകൾ ജീവിതത്തെ അവഹേളിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നെങ്കിൽ മരണത്തിന്റെ അവഹേളനം അതിലേറെയാണ്. തനിക്കുതന്നെയോ മനുഷ്യവംശത്തിനു പൊതുവായോ ഒരു ജീവിതമാർഗ്ഗം നിർമ്മിക്കുന്നവൻ മരണത്തെ അവഗണിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. മരണമൊരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെ കത്തോലിക്കാസഭ വിശ്വാസികളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപിച്ച ഒന്നല്ല മരണം. എന്തെങ്കിലും ഒന്നു നിശ്ചയമായും സംഭവിക്കുമെന്നു പറയാമെങ്കിൽ അതു മരണമാണ്. മരണത്തെ ഒരു നിസ്സാരകാര്യമായി കരുതുകയും

അതിനുപരി എന്തെന്നു് ചിന്തിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് ശരിയല്ല. മുങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കപ്പലിലെ യാത്രക്കാരെപ്പോലെയാണു് നാമെല്ലാം. കപ്പലിലെ ജീവിതസുഖങ്ങളെപ്പറ്റിമാത്രം ചിന്തിക്കുകയും വെള്ളത്തിൽ ആണ്ടുപോയാലത്തെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് എത്രയോ ബുദ്ധിശൂന്യമാണു്.

മരണാനന്തരജീവിതം

മരണാനന്തരജീവിതത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതു മനസ്സിലാക്കാം. പക്ഷേ ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാതിരിക്കുന്നതാണു് വിചിത്രം. ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണു്; മരിച്ചാൽപിന്നെ മരിച്ചതതന്നെ. മരണശേഷമുള്ള കാലത്തോടു തുലനംചെയ്യുമ്പോൾ ജീവിതകാലം തുലോം കുറവാണു്. ജാപ്പായിലോ റൊഡേഷ്യായിലോ ഒരു അസ്ഥിപഞ്ജരം കണ്ടുമുട്ടിയാൽ അതു് എത്രആയിരം വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് മരിച്ച ആളുടേതാണു് എന്നായിരിക്കും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അന്വേഷിക്കുന്നതു്. കത്തോലിക്കർ അന്വേഷിക്കുന്നതു അയാൾ ഇപ്പോൾ എവിടെയാകുന്നുഎന്നാണു്. അയാൾ എവിടെ എങ്കിലുംആയിരുന്നാൽ അവിടെ അയാൾ ദീർഘകാലമായിരുന്നു.അതിനോടു തുലനംചെയ്യുമ്പോൾ ഈ ലോകത്തിലെ അൻപതോ നൂറോ വർഷങ്ങൾ തീരെ നിസ്സാരമാണു്. അതുകൊണ്ടു് മരണാനന്തരജീവിതം ഉണ്ടോ, ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെരൂപം എന്താണു് എന്നു ചിന്തിക്കാതിരിക്കുന്നതു മൗഢ്യമാണു്. മാർക്സ് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു നിമിഷംപോലും ചിന്തിച്ചിട്ടില്ല. ഭൂരിപക്ഷം കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും ഇങ്ങനെയുള്ളവരാണു്. മരണാനന്തരജീവിതത്തിനുള്ള ന്യായങ്ങൾ അവർക്കജ്ഞാതമാണു്. മാർക്സ് മരണാനന്തരജീവിതത്തെ നിഷേധിച്ചതിനാൽ അവരും നിഷേധിക്കുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. മാർക്സാകട്ടെ മരണാനന്തരജീവിതത്തെ നിഷേധിച്ചതു് അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിട്ടല്ല. എങ്കിലും ഈ പ്രശ്നം മാർക്സിനെ അതിജീവിക്കുകയാണു്. മരണം നമ്മുടെ സമീപത്തുതന്നെയുണ്ടു്. ജീവിതം അനിഷേധ്യമായ മരണത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നെങ്കിൽ ജീവിതത്തിനെന്തൊരു വിലയാണുള്ളതു്. മനുഷ്യജീവിതം മരണത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങുകയും മര

ണാനന്തരം ഒന്നും അവശേഷിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ജീവിതം എങ്ങോട്ടുമല്ലാത്ത ഒരു വഴിയാണ്. എങ്ങോട്ടുമല്ലാത്തവഴി ഒരു വഴിയേ അല്ല. ഭാവിയുടെ മേൽ എനിക്കുള്ള പിടി എന്താണ് എന്നു ഓരോ മനുഷ്യനും ചോദിക്കണം. കാരണം അതിലാണവന്റെ ആശ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. മനശ്ശാസ്ത്രപരമായി കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ബലഹീനത ഇവിടെയാണു്. വ്യക്തികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദീർഘമായ മരണാനന്തരകാലത്തെപ്പറ്റി കമ്യൂണിസത്തിനൊന്നും പറയുവാനില്ല. അവന്റെ ജീവിതം അവന്റെ നാശത്തിലവസാനിക്കുന്നു.

സ്വർഗ്ഗം

ഈ പ്രശ്നത്തെ മറച്ചുപിടിക്കുവാൻ ആവുന്നതെല്ലാം കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ മനുഷ്യരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകളുടെ കായ്ത്തിലെന്നപോലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശരണത്തെ അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിൽ മാത്രമാണു് അവരുടെ ശ്രദ്ധ. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ലോകത്തിൽ നിഷേധിക്കപ്പെടുന്ന അവകാശങ്ങൾക്കുപകരം ക്രിസ്തുമതം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന അയഥാർത്ഥമായ ഒന്നാണു് സ്വർഗ്ഗം. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശരണത്തെ അവർക്കധിക്ഷേപിക്കാം. പക്ഷേ എന്തെങ്കിലും ഒരു ശരണം അവരും മനുഷ്യർക്കു പ്രദാനംചെയ്യേണ്ടി വരും. മരണാനന്തരം വ്യക്തികൾക്കു ലഭിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗാനുഭൂതിയെ ക്രിസ്തുമതം വാഗ്ദാനംചെയ്യുന്നു. ഇതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് അനിശ്ചിതമായ ഒരു ഭാവിയിൽ മനുഷ്യസമുദായത്തിനുണ്ടാകുന്ന സുഖാനുഭൂതിയെയാണു് കമ്യൂണിസം വാഗ്ദാനംചെയ്യുന്നതു്. മനുഷ്യർക്കു് ഉണർവും ഉന്മേഷവും വാഗ്ദാനംചെയ്യുവാനുള്ള കഴിവു് ഇവയിൽ ഏതിനാണെന്നു കാണുവാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശരണം ഓരോവ്യക്തിക്കുമുള്ള അനുഭൂതിയിലാണു്. കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ശരണം ഇന്നുള്ള വ്യക്തികളുടെ വളരെ അകന്ന പിൻഗാമികൾക്കുണ്ടാകുന്ന അനുഭൂതിയിലാണു്. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ശരണത്തിനടിസ്ഥാനമായുള്ളതു് ബുദ്ധിയും നിശ്ചയശക്തിയുമുള്ള ദൈവമാണു്. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ശരണത്തിനടിസ്ഥാനം

ബുദ്ധിയോ വിജ്ഞാനമോ ഇല്ലാത്ത ഒരു മൂകശക്തിയുടെ പ്രവർത്തനമാണ്.

വിലകെട്ടനാണ്

ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിൽ നിന്നും ദൈവത്തെ ഒഴിച്ചുനിറുത്തിയാൽ മനുഷ്യൻ സർവ്വോപരിയായി; പക്ഷേ അതേസമയംതന്നെ അവൻ വിലയില്ലാത്തവനും ആകും. മരണാനന്തരജീവിതത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ ഈലോകജീവിതം സർവ്വപ്രധാനമായി. പക്ഷേ അതേസമയംതന്നെ അതു വിലയില്ലാത്തതും ആകും. മനുഷ്യനും അവന്റെ ജീവിതത്തിനും വില ഉണ്ടാകുന്നതു് അവനേക്കാൾ ഉപരിയായ ഒരു ലക്ഷ്യം മനുഷ്യനുണ്ടായിരിക്കുമ്പോഴാണ്. മനുഷ്യനു യോഗ്യമായ ഒരു ലക്ഷ്യം പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി കമ്യൂണിസം സമൂഹത്തെ സ്ഥീകരിച്ചു. ഈ സമൂഹത്തിന്റെ സൗഖ്യത്തെ മനുഷ്യപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. മരണംവഴി വ്യക്തി അവസാനിക്കും. എന്നാലും സമൂഹം തുടരും. മറെറാരുവിധത്തിൽപറഞ്ഞാൽ മനുഷ്യർ സമൂഹമാകുന്ന യന്ത്രത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളാണ്. പക്ഷേ ഈഭാഗങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയും ജീവനും ഉള്ളതിനാൽ അവ സമൂഹമാകുന്ന യന്ത്രത്തേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.

കമ്യൂണിസത്തിന്റെ ഏതംശത്തിലും നാം കാണുന്നതു് വ്യക്തികളെ അതു അവഗണിക്കുന്നതാണ്. ഇപ്രകാരം വ്യക്തികളെ അവഗണിക്കുന്ന കമ്യൂണിസത്തെ വ്യക്തികൾ അവസാനം തകർക്കുകയുംചെയ്യും.

കത്തോലിക്കർ ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നില്ല

മനുഷ്യനു സമാധാനം പറയാൻ അസാദ്ധ്യമായവയും എന്നാൽ സമാധാനം കണ്ടെത്താതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവയുമായ ചില പ്രശ്നങ്ങൾ നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒന്നിൽനിന്നുപോലും ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ കത്തോലിക്കർ ശ്രമിക്കുന്നില്ല.

ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമെന്നനിലയിൽ മാത്രമല്ല അന്ത്യമില്ലാ

ത്ത ഭാവിയോടുകൂടിയ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യനെ വിലയുണ്ടെന്നു കത്തോലിക്കർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചു. മനസ്സിൽ ആശയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുംപോലെയല്ല, ഒരു യഥാർത്ഥലോകത്തിൽ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തന്നെ മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു, മനുഷ്യനു് ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ടു്. ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു് മനുഷ്യസ്വഭാവം മതിയാവുകയില്ല. മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനു ഉപരിയായ ചിലതു ആവശ്യമാണു്. മനുഷ്യന്റെ കഴിവുകളിൽ ഏറ്റവും മികച്ചതു് അറിയുന്നതിനും സ്നേഹിക്കുന്നതിനും ഉള്ള കഴിവാണു്. സത്യമറിയുന്നതിനും നന്മയേയും സൌന്ദര്യത്തേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിനും ഉള്ള കഴിവാണു് മനുഷ്യന്റെ കഴിവുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതു്. പരമസത്യവും നന്മയുംസൌന്ദര്യവും ദൈവമാണു്. അതുകൊണ്ടു സത്യത്തേയും നന്മയേയും സൌന്ദര്യത്തേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവിനെ അങ്ങേയറ്റം ഉപയോഗിച്ചു് മനുഷ്യൻ ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കണം. സൃഷ്ടിനന്മയുടെയും ഉൽപത്തി ദൈവത്തിലാണു്. അതിനാൽ ദൈവത്തോടടുത്തിരിക്കുക എന്നുവച്ചാൽ നമുക്കു സന്തോഷംപ്രദാനം ചെയ്യുന്ന സകലതിനോടും അടുത്തിരിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. പരമസത്യവും പരമനന്മയും പരമസൌന്ദര്യവുമായ ദൈവത്തെ അറിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുകയാണു് മനുഷ്യന്റെ പരമലക്ഷ്യം. പക്ഷേ ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിനതീതമാണു്. അതിനു ബാഹ്യസഹായം കൂടിയേതിരൂ. മനുഷ്യനു രണ്ടുതരത്തിലുള്ള ദൈവസഹായം വേണം. അധഃപതിച്ച ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയിൽ അവന്റെപ്രകൃതിയുടെ ലക്ഷ്യംപ്രാപിക്കാൻതന്നെ വേണം ദൈവസഹായം. ഇതുകൂടാതെ ഇന്നു മനുഷ്യൻ അവന്റെ സ്വാഭാവികലക്ഷ്യത്തിനുപരിയായി ദൈവത്തെ നേരിട്ടു പ്രാപിക്കുന്നതിനു്, ദൈവത്തിന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനു്. ദൈവകാരുണ്യം അവനെ ഉയർത്തിയിരിക്കുകയാണു്. ഇതിനു ദൈവവരം കൂടിയേ കഴിയൂ. ഈ രണ്ടാമത്തെ സ്വഭാവാതീതമായ സഹായത്തിനാണു് പ്രസാദവരം എന്നു പറയുന്നതു്.

സാഹ്ലീയ ജീവിതത്തിനത്യാവശ്യമായതു ചെയ്യുവാൻ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ സഹായിക്കുന്നതാണു് വരപ്രസാദം. പ്ര

കൃത്യാളുള്ള മനുഷ്യജീവിതത്തോട് ചേർക്കപ്പെട്ടുന്ന ഒരുപ്രത്യേക ജീവിതമാണ് വരപ്രസാദം എന്നുപറയാം. ഈ വരപ്രസാദംകൂടാതെ സ്വർഗ്ഗീയജീവിതം അസാദ്ധ്യമാണ്. പ്രകൃത്യാ ഉള്ള മനുഷ്യസ്വഭാവവും ദൈവവരപ്രസാദവും കൂടിയാൽ ദൈവം മനുഷ്യക്ക് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്യംനമുക്കു പ്രാപിക്കാം,

നിത്യനന്മ

ഒരു താൽക്കാലിക ഗുണത്തേക്കുറിച്ചു നിത്യനന്മയെ പരിത്യജിച്ചു തെറ്റുചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം മനുഷ്യരിൽ നാം കാണുന്നുണ്ട്. ദൈവം നമുക്കു തന്നിട്ടുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു അനുഗ്രഹത്തെ ദുർവിനിയോഗിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഈ ദോഷം നമ്മിൽ ഉളവാകുന്നതു്. മനുഷ്യമനസ്സു സ്വതന്ത്രമാണ്. നന്മയോ തിന്മയോ അതിനു തിരഞ്ഞെടുക്കാം. പരിപൂർണ്ണത ആയ ദൈവത്തേയോ പരിപൂർണ്ണമല്ലാത്ത മറെറന്തിനെ എങ്കിലുമോ മനുഷ്യനു് അവൻെറ ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിക്കാം. ആദിമനുഷ്യൻ പരിപൂർണ്ണതയാകുന്ന ദൈവത്തിനു പകരം അപൂർണ്ണമായ അവനെത്തന്നെ അവൻെറ ലക്ഷ്യമായി സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ദൈവവും മനുഷ്യനുംതമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു് ആദിമനുഷ്യൻ ഇളക്കമുണ്ടാക്കി. ഇതിനെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ ആക്കുന്നതിനാണ് ദൈവം മനുഷ്യനായി പിറന്നതു്. ക്രിസ്തുവിൻെറ കാൽവരിയിലെ മരണം വഴി ദൈവത്തോടു പരിപൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം വീണ്ടും മനുഷ്യനു തുറന്നുകിട്ടി. ക്രിസ്തു സ്വർഗ്ഗവാതിൽ നമുക്കായി തുറക്കുകമാത്രമല്ല, സ്വർഗ്ഗീയ ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ പുതിയ ജീവിതത്തെ—വരപ്രസാദത്തെ—മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിനുപുറമേ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു് അജ്ഞാതമായിരുന്ന അനവധി കാര്യങ്ങൾ അവിടുന്നു വെളിപ്പെടുത്തി. വരപ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതിനു കുദാശകളെ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ കുദാശകൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് സഭയെ ഭരമേല്പിച്ചു. താൻ വെളിപ്പെടുത്തിയ സത്യങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യവും സഭയെ ഭരമേല്പിച്ചു.

സഭ വെറും സമൂഹമല്ല

സഭ മനുഷ്യരുടെ വെറും സമൂഹമല്ല. ദൈവത്തിൽനിന്നുള്ള വരപ്രസാദത്തിന്റെ പ്രവാഹംവഴി സഭ ദൈവവുമായി ഒരു പ്രത്യേകവിധത്തിൽ ഏകീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തു ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും സുഖപ്പെടുത്തുകയും മരിക്കുകയും ചെയ്തതു മനുഷ്യശരീരത്തോടുകൂടിയാണു്. ഇന്നും ഇതെല്ലാം അവിടുന്നതുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവം-ശരീരരക്തങ്ങൾ-ഇന്നും നമ്മുടെ രക്ഷയുടെ നിദാനമാണു്. അതുകൊണ്ടു് പരിശുദ്ധകുർബാന ഇന്നും നമ്മുടെ രക്ഷയുടെ കേന്ദ്രമാണു്. എന്നാൽ ആ ശരീരം സഭയെ ആണു് ഭരമേല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ ശരീരത്തെ കൈകാര്യംചെയ്തു് അതിൽ ഏവരേയും യോജിപ്പിക്കുന്ന സംഘടനയാണു് സഭ എന്നു പറയാം. അതുകൊണ്ടാണു് ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാണു് സഭ എന്നു പറയുന്നതു്. സഭയിലെ ഓരോ അംഗവും ശരീരത്തിലെ സെല്ലുകളെപ്പോലെയാണു്. സഭയിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കപ്പെടുന്ന ഓരോ അംഗവും ശരീരത്തിന്റെ വളർച്ചയിലുണ്ടാകുന്ന ഒരു പുതിയ സെല്ലാണു്. ഈ ശരീരത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണവളർച്ചയാണു് മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഈ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതുവരെയും-ക്രിസ്തുവിന്റെ മൌതികശരീരത്തിന്റെ പൂർണ്ണവളർച്ചവരെയും-മനുഷ്യസമുദായം പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഭൂമിക്കു ചുറ്റുകറങ്ങുകയോ, തണുപ്പുവർദ്ധിക്കുകയോ, മറെറന്തെങ്കിലും പ്രകൃതിക്ഷോഭം ഉണ്ടാവുകയോ, ഈക്കളിമതി എന്നു ദൈവം നിശ്ചയിക്കുകയോ, ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടല്ലാ, മനുഷ്യവംശം അവസാനിക്കുന്നതു്. ആദ്യം പറഞ്ഞ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുവോളം അതു പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

പ്രശ്നങ്ങൾക്കു സമാധാനം

മറെറാരുവിധത്തിലും തൃപ്തികരമായ സമാധാനം കിട്ടാത്തതെന്നു് നാം കണ്ട പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് ഇനി സമാധാനം കാണാം. വ്യക്തിക്കും സമൂഹത്തിനും വ്യക്തമായ ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടു്. ഇവയിൽനിന്നു് മനുഷ്യനൊരു പുതിയ മഹത്വം ഉണ്ടാകും. മൌതികശരീരത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തിൽ മനുഷ്യ

രുടെ സാഹോദര്യം ഒരു പടികൂടി മുന്നോട്ടുകടക്കും. നമ്മൾ സഹോദരന്മാരേക്കാൾ അടുത്തവരാണ്. മനുഷ്യർ ഒരു ശരീരത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളാണ്. എല്ലാവരും ഒരുപോലെ മനുഷ്യനായ ദൈവത്തിന്റെ രക്തത്താൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരെന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യരുടെ സമത്വവും ഉറച്ച ഒരു അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. ക്രിസ്തു തന്റെ പുനരുത്ഥാനത്താൽ നമ്മെ മരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു. ദൈവം എല്ലാറ്റിനേയും സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നുപഠിപ്പിക്കുവാൻ തത്വശാസ്ത്രത്തിനു കഴിയും. എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കാൽവരിയിലെ മരണമാണ് ദൈവം തന്നെ സ്നേഹമാണെന്നും അവിടുത്തെ അനുസരിക്കുന്നതാണ് പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യമെന്നും നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചതു്.

ദൈവശാസ്ത്രപരവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ ഇത്മാതിരി ചിന്തകൾ ഈ ലോകത്തിൽനിന്നും നമ്മുടെ ചിന്തയെ അകറ്റുന്നില്ല. ചൂഷകന്മാരെ അവരുടെ തോന്ന്യാസങ്ങൾക്കായി ഒഴിഞ്ഞുവിടുന്നുമില്ല. ഒരു ഭാവി ജീവിതം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു് ഈലോകജീവിതത്തിന്റെ മാറുവദ്ധിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, ഈ ജീവിതത്തിലെപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലം അന്ത്യമില്ലാത്തതാക്കുകയും ചെയ്യും. ഈലോകജീവിതത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. അതുംദൈവത്തിന്റേതാണ്. നമ്മുടേതായി ഒന്നുമില്ല. ധനവാൻ അവനുള്ളതിനെ ദൈവത്തിനുവേണ്ടിസൂക്ഷിക്കുന്നു. ദൈവതിരുമുമ്പിൽ അവൻ കണക്കുബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതുണം. പാവപ്പെട്ടവരെയും വിശക്കുന്നവരെയും സംരക്ഷിക്കാത്തവർക്ക് നിത്യനരകമാണ് ക്രിസ്തു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ധനവാൻ നിർബാധം ഈ കല്പനയെ ലംഘിക്കുന്നതുകണ്ടു് സമ്മതിച്ചതിച്ചിരിക്കുന്നതു് മറുള്ളവർക്കും ശരിയല്ല. കാരണം അവരും ദൈവതിരുമുമ്പിൽ കണക്കുബോധിപ്പിക്കേണ്ടവരാണ്.

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
234
ST. ANTONY'S MONASTERY
ALWAYS

NO.
ALWYE-S.A.M-KE-SIA

കമ്യൂണിസവും കത്തോലിക്കരും

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
ST. ANTONY'S MONASTERY
ALWAYE

കെ. എം. ജോസഫ് ബി. എസ്സി., ബി. എൽ.

CHAVARA CHILDREN'S LIBRARY
234
ST. ANTONY'S MONASTERY
152
ALWAYE

239.9
TOS

Price Rs. 1-50

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org